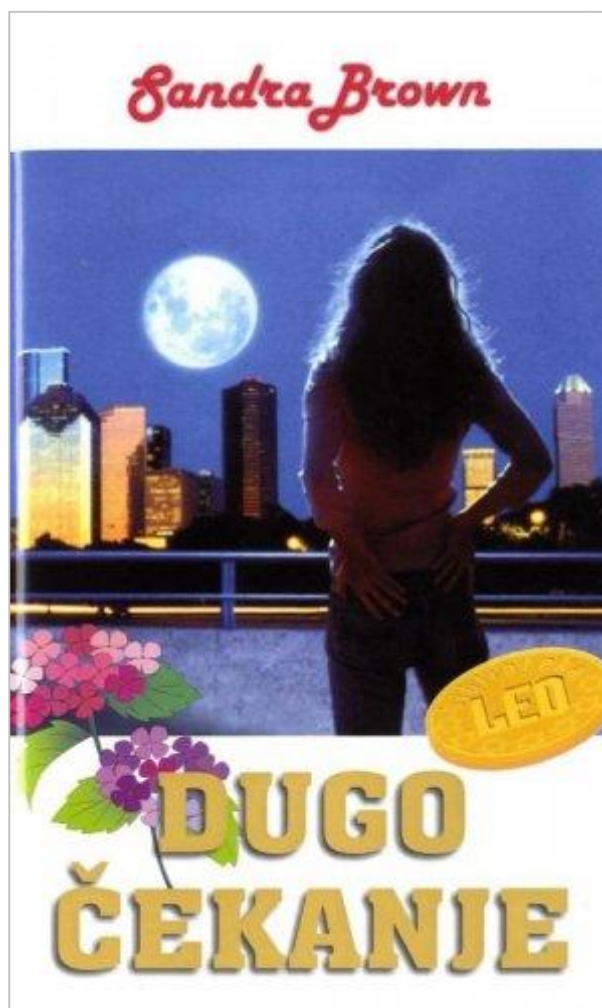

Sandra Brown

Dugo čekanje

Long time coming

1. poglavlje

Porsche se kretao ulicom poput vitke crne pantere. Njegov je motor, uz rub ceste, preo tako duboko i tiho da je zvučio poput rezanja grabežljivca.

Marnie Hibbs je klečala na plodnom tlu svoje cvjetne gredice, kopajući između vodenika ispod grmova kaline i proklinjući malene kukce koji su na njima uzimali tri obroka dnevno, kad je njezinu pozornost privukao zvuk automobilskog motora. Pogledala ga je preko ramena, a zatim ju je obuzela panika kad se zaustavio ispred njezine kuće.

- Gospode, zar je tako kasno? - progundala je. Ispustivši motičicu, ustala je i otresla vlažnu zemlju sa svojih golih koljena.

Podigla je ruku kako bi s čela odgurnula tamne šiške i tek tada shvatila da na rukama još uvijek ima debele vrtlarske rukavice. Brzo ih je skinula i bacila kraj motičice, cijelo vrijeme promatrajući vozača kako izlazi iz sportskog automobila i kreće stazom prema njezinoj kući.

Pogledavši na svoj ručni sat, shvatila je da nije izgubila pojam o vremenu. Samo što je on veoma uranio na njihov sastanak, a slijedom toga, ona neće ostaviti osobito dobar prvi dojam. Ovako zajapurena, znojna i prljava ne bi se smjela sastajati s klijentima. A doista joj silno treba taj posao.

Prisilivši se na smiješak, zaputila se prema njemu kako bi ga pozdravila, nervozno se nastojeći sjetiti je li kuću i studio ostavila u barem donekle urednu stanju prije nego je odlučila sat vremena raditi u vrtu. Namjeravala je počistiti prije njegova dolaska.

Možda izgleda grozno, ali nije željela pokazati da joj je zbog toga neugodno. Samouvjereni srdačnost jedini je način za poništavanje činjenice da ju je našao u njezinu najgorem izdanju.

Još uvijek je bio nekoliko metara udaljen od nje kad ga je pozdravila. - Zdravo - rekla je i vedro mu se nasmiješila. - Očito smo nešto pobrkali. Mislila sam da ćete doći kasnije.

- Zaključio sam da je ta vaša paklena igra dovoljno dugo trajala.

Marniene su tenisice kliznule po staroj betoniranoj stazi kad se naglo zaustavila. Zabezeknuto je zurila u njega. - Oprostite, ja -

- Tko ste, dovraga, vi, gospođo?

- Gospođica Hibbs. Što ste vi mislili?

- Nikad nisam čuo za vas. Kojeg vruga smjerate?

- Smjeram? - Bespomoćno se osvrnula naokolo, kao da bi joj divovske platane u njezinu dvorištu mogle objasniti ovo bizarno ispitivanje.

- Zašto ste mi slali ona pisma?

- Pisma?

Očito je bio bijesan, a činilo se da njezino nerazumijevanje samo raspiruje njegov gnjev. Okomio se na nju kao sokol na poljskog miša, pa

se morala nagnuti unatrag da bi mu mogla vidjeti lice. Ljetno je sunce bilo iza njega, pretvarajući ga u siluetu.

Bio je plavokos, visok, vitak i odjeven u sportske hlače i košulju - sve po posljednjoj modi. Imao je neprozirne naočale za sunce, pa mu nije mogla vidjeti oči, ali ako su jednako ratoborne kao njegov izraz lica i držanje, možda je i bolje da ih ne vidi.

- Nemam pojma o čemu govorite.

- Pisma, gospođo, pisma - procijedio je između stisnutih bijelih zuba.

- Kakva pisma?

- Nemojte glumiti budalu.

- Jeste li sigurni da ste pogodili kuću?

Učinio je još jedan korak naprijed. - Pogodio sam kuću - rekao je glasom koji je više podsjećao na režanje.

- Očito niste. - Nije joj se sviđalo što se morala braniti, osobito pred nekim koga ne poznaje i zbog nečega o čemu nema pojma. - Ili ste ljudi ili pijani, ali u svakom slučaju, griješite. Ja nisam osoba koju tražite i želim da odete s mogjeg posjeda. Smjesta.

- Očekivali ste me. Vidio sam po načinu na koji ste mi se obratili.

- Mislila sam da ste vi čovjek iz reklamne agencije.

- Pa, nisam.

- Hvala Bogu. - Mrzila bi poslovati s nekim tako iracionalnim i zlovoljnim.

- Sasvim dobro znate tko sam ja - rekao je i skinuo naočale.

Marnie je naglo udahnula i koraknula unatrag jer je doista znala tko je on. Podigla je ruku na prsa u nastojanju da smiri svoje srce. - Law - dahнула je.

- Tako je. Law Kincaid. Baš kako ste napisali na omotnice.

Šokirala se kad ga je ugledala nakon svih tih godina, kako stoji samo nekoliko centimetara od nje. Ovoga puta nije samo poznati lik u novinama ili na televizijskom ekranu. Sad je od krvi i mesa. Godine su bile ljubazne prema njemu, poboljšavajući njegov izgled.

Željela je samo stajati i zuriti, ali on je zurio u nju s krajnjim prezirom i bez ikakva znaka prepoznavanja. - Pođimo unutra, gospodine Kincaid - tiho je predložila.

Nekoliko njezinih susjeda, koji su iskorištavali sunčani vikend za obavljanje poslova u dvorištu, prestalo se kretati, uređivati i zalijevati kako bi blenuli u automobil i posjetitelja gospođice Hibbs.

Nije bilo baš tako neobično da neki muškarac dođe u njezinu kuću. Mnogi njezini klijenti su muškarci, a većina dolazi na konzultacije k njoj. To su uglavnom krupni poslovni ljudi u tamnim odijelima. Malo koji od njih je ovako preplanuo, izgleda poput filmske zvijezde i vozi tako razmetljiv automobil.

Ovo područje Houstona nije onako blještavo kao neko od novijih dijelova grada. Ovdje je većina stanovnika srednjih godina, a uglavnom se voze obični obiteljski automobili. Porsche u ulici doista je velika neobičnost. A

koliko se njezini susjedi mogu sjetiti, Marnie Hibbs se nikad ni s kim nije nadvikivala.

Okrenula se na škripavim gumenim potplatima svojih tenisica i pvela Lawa Kincaida prema ulazu u svoju kuću. Klimatizacijski je uređaj pružao ugodnu promjenu u odnosu na vlagu vani, ali budući da je bila mokra od znoja, postalo joj je hladno. Ili se možda naježila zbog muškarca iza sebe, čije je nazočnosti bila naglašeno svjesna.

- Ovuda.

Pvela ga je prostranim hodnikom, od onih kakvi se mogu naći jedino u kućama izgrađenim prije Drugog svjetskog rata, pa prema ostakljenom stražnjem trijemu koji je služio kao njezin studio. Ondje se osjećala sigurnijom, opuštenijom, sposobnijom nositi se sa zapanjujućom činjenicom da se Law Kincaid ponovno neočekivano pojavio u njezinu životu.

Kad se okrenula prema njemu, pogled njegovih ledenoplavih očiju hitro je kružio naokolo. Privlačile su njezin pogled poput magneta.

- Dakle? - kratko je pitao, podbočivši se. Očito je očekivao objašnjenje za nešto o čemu Marnie ništa nije znala.

- Ne znam ništa ni o kakvim pismima, gospodine Kincaid.

- Poslana su s ove adrese.

- Onda je došlo do greške u pošti.

- Malo vjerojatno. Ne pet puta tijekom nekoliko tjedana. Slušajte, gospođo, ovaj... kako ste ono rekli?

- Hibbs. Gospođica Hibbs.

Na brzinu ju je odmjerio upitnim pogledom. - Gospođice Hibbs, neženja sam već trideset devet godina. Prošlo je dosta vremena otkako sam bio u pubertetu. Ne sjećam se svake žene s kojom sam bio u krevetu.

Njezino je srce ponovno poskočilo, a ona je na brzinu, kratko udahnula. - Nikad nisam bila u krevetu s vama.

Neznatno je izbacio jedan bok i arogantno nakrivio glavu. - Zašto onda tvrdite da ste majka mogeg sina? Sina za kojeg nisam ni čuo sve dok prije nekoliko tjedana nisam primio vaše prvo pismo.

Marnie je zurila u njega, obeshrabreno i bez riječi. Osjećala je kako joj lice ostaje bez boje. Činilo joj se da joj je netko izmaknuo tlo pod nogama.

- Nikad nisam rodila. I ponavljam, nikad vam nisam poslala nikakvo pismo. - Pokazala je stolicu. - Zašto ne sjednete? - Nije mu ponudila stolicu iz pristojnosti ili želje da mu bude udobno. Bojala se da će joj koljena otkazati poslušnost ako ona brzo ne sjedne.

Trenutak je razmislio o tome, razdraženo grickajući kut donje usne, a zatim je prišao stolici od trske. Sjeo je na rub jastuka, kao da želi biti spreman skočiti ako se ukaže potreba za to.

Neugodno svjesna svojih blatnjavih tenisica, starih odrezanih traperica i prastare majice, Marnie je sjela na stolicu nasuprot njegovoj. Sjedila je

uspravno, spojivši svoja prljava koljena i nervozno stisnuvši ruke na bedrima.

Osjećala se razodjevenom i ranjivom dok je svojim prodornim očima promatrao njezino lice, nepočešljanu kosu, odjeću za rad u vrtu i blatnjava koljena.

- Prepoznali ste me. - Rečenicu je izbacio poput projektila.

- Prepoznao bi vas svatko tko gleda televiziju ili čita novine. Vi ste najpopularniji astronaut nakon Johna Glenna.

- I zato sam vidljiva meta za svakog luđaka koji naiđe.

- Ja nisam luđakinja!

- Zašto ste mi onda, dovraga, slali ta pisma? Ideja nije nimalo posebna, znate. Dobivam ih nekoliko desetaka na dan.

- Čestitam.

- Nisu sve pisma obožavatelja. Neka su puna mržnje, a šalju ih religiozni fanatici koji misle da idemo onamo kamo Bog nije želio da stupi ljudska noga. Neki kažu da je Bog zaslužan za nesreću Challengera - Njegova kazna za naše prčkanje po nebesima ili neka takva besmislica. Dobivao sam ponude za brak i druge slične veze razbludne i/ili perverzne prirode

- suho je rekao.

- Kako lijepo za vas. - Ignorirajući njezinu ciničnu primjedbu, nastavi: - No vaša su pisma ipak donekle originalna. Vi ste prva koja tvrdi da sam otac njezina djeteta.

- Zar me ne slušate? Rekla sam vam da nikad nisam rodila. Kako biste vi mogli biti otac?

- Upravo to i ja želim reći, gospođice Hibbs! - viknuo je.

Marnie je ustala. Kao i on. Slijedio ju je do stola za crtanje gdje je bez potrebe počela slagati olovke i kistove u razne posudice.

- Vi ste mi također prvi zaprijetili javnim skandalom ako ne učinim ono što želite.

Okrenula se i našla ga u svojoj neposrednoj blizini. Čak je osjećala tkaninu njegovih hlača na svojim golim nogama. - Kakvu bih prijetnju ja mogla predstavljati za vas? Vi ste plavokosi miljenik svemirskog programa, smatraju vas junakom,. Svi su Amerikanci opčinjeno zurili u televizijske ekrane dok ste se vi i ruski kozmonaut rukovali prilikom sklapanja mirovnog ugovora u svemiru.

- Vama i vašoj posadi u New Yorku priređen je trijumfalni doček. Večerali ste u Bijeloj kući u društvu predsjednika i prve dame. Gotovo sami, uspjeli ste promijeniti mišljenje javnosti o NASA-i, koje sigurno nije bilo povoljno nakon Challengera. Kritičari slanja ljudi u svemir sad su predmet poruge, nakon onoga što ste vi učinili.

- Bilo bi ludo ili glupo da se nevažna osoba poput mene sukobi sa slavnim divom poput vas. Uvjeravam vas da nisam ni luda ni glupa.

- Rekli ste Law.

Nakon njezina poduljeg govora, njegove su tri riječi djelovale kao antiklimaks i zbunile je. - Što? - Kad ste me prepoznali, rekli ste Law.

- Što je slučajno vaše ime.

- Ali prosječna osoba na ulici obratila bi mi se s pukovniče Kincaid, a ne prisno, po imenu. Osim ako se ranije nismo dobro poznavali.

Zanemarila je to. - Što ta navodna pisma zahtijevaju od vas?

- Novac, kao prvo.

- Novac? - uzviknula je. - Kako glupavo.

- A zatim javno priznavanje mog sina.

Marnie se izvukla između njega i stola za crtanje.

Njegova je blizina uvelike ometala njezinu sposobnost jasnog razmišljanja. Počela je prelistavati hrpu skica što ju je ostavila na jednom od radnih stolova. -Ja sam veoma neovisna osoba koja se oslanja samo na sebe. Nikad ne bih od vas, niti od bilo koga, tražila novac.

- Ovo je lijepi dio grada, velika kuća.

- Moji roditelji.

- Žive ovdje s vama?

- Ne. Moj otac je umro. Majka je prije nekoliko mjeseci imala moždani udar i sad se nalazi u domu za starije i nemoćne osobe. - Naglo je spustila hrpu crteža i okrenula se prema njemu. - Uspijevam se sama uzdržavati. Što se sve to vas tiče?

- Mislim da žrtva ima pravo upoznati svojeg iznudaivača. - Promuklo je dodao: - Na svaki način.

Ponovno je prešao pogledom preko nje. Ovoga puta sporije i analitički. Vidjela je kako je zastao u blizini njezinih dojki, koje je vlažna majica slabo skrivala. Osjećala je kako joj bradavice strše ispod iznošenog, mekanog pamuka, te se bezuspješno nastojala uvjeriti da je to reakcija na klimatizacijski uređaj, a ne na zurenje Lawa Kincaida.

- Bojim se da ćete me sad morati ispričati - rekla je glumeći bahatost. - Očekujem nečiji dolazak i moram se malo dotjerati.

- Koga očekujete? Čovjeka iz agencije?

Kad je opazio iznenađenje na njezinu licu, dodao je:

- Spomenuli ste ga čim sam stigao ovamo.

- Dogovoreno je da će doći pogledati moje skice za jedan posao.

- Vi ste slikarica?

- Ilustratorica.

- Za koga?

- Za sebe. Slobodnjak sam.

- Na kojem projektu radite?

- Naslovnici za telefonski imenik Houstona.

Njegove su se svijetlosmeđe obrve malo uzdigle.

- To je dobar posao.

- Nisam ga još dobila. - Marnie se poželjela ugristi za jezik čim je izgovorila te riječi. Odmah je opazio njezinu nelagodu.

- To bi za vas bila važna narudžba?

- Naravno. Dakle, ako biste...

Uhvatio ju je za ruku kad ga je pokušala zaobići kako bi krenula prema vratima. - Sigurno je teško živjeti od jedne do druge narudžbe, a održavate ovu kuću i plaćate račune svoje bolesne majke.

- Snalazim se.

- Ali niste bogati.

- Ni slučajno.

- Zato ste mi pisali ona prijeteća pisma, zar ne? Kako biste izvukli novac od mene?

- Ne. Po ne znam koji put vam kažem da vam nikad nisam napisala pismo.

- Ucjena je težak zločin, gospođice Hibbs.

- A optužba previše smiješna da bi se o njoj uopće raspravljalo. A sada, molim vas, pustite mi ruku.

Nije ju boljelo. Ali njegovi su je prsti držali previše blizu njemu. Bila je tako blizu da je osjećala miris njegove seksi kolonjske vode i svježinu njegova daha, dovoljno blizu da vidi tamna središta očiju koje su prodale više primjeraka Timesa od bilo kojeg lica koje se pojavilo na naslovnici.

- Doimate se prilično inteligentnom - rekao je.

- Trebam li to shvatiti kao kompliment?

- Zašto ste mi onda slali anonimna pisma, a zatim na omotnicu stavili adresu pošiljatelja?

Tiho se, s nevjericom nasmijala i odmahнула glavom. - Nisam. Ili je to bilo trik-pitanje kojim ste me željeli uhvatiti u klopku? Gdje su ta pisma? Smijem li ih vidjeti? Možda bih našla neko objašnjenje kad bih ih vidjela.

- Izgledam li glupo? Ne bih vam ih dao jer biste mogli uništiti dokaze.

- O, za Boga miloga! - uzviknula je. Zatim je, zureći u njegovo strogo lice, dodala: - Doista ovo ozbiljno shvaćate, zar ne?

- U početku nisam. Bili ste samo još jedna čudakinja od nekoliko stotina. Ali nakon petog pisma, kad ste doista opako zaprijetili da ćete mi prišiti očinstvo, zaključio sam da je vrijeme da se suočim s vama.

- Nisam od one vrste žena koje bi bilo kojem muškarcu prišile očinstvo.

- Čak ni takvomu koji je veoma poznat u javnosti kao ja?

-Ne.

- Nekomu tko bi mogao mnogo izgubiti ako izbije skandal?

- Tako je! Osim toga, rekla sam vam da nikad nisam rodila.

Čuli su kako se otvaraju ulazna vrata, a zatim se uz tresak zatvaraju. U hodniku su odjeknuli trčeći koraci. Zatim je visok, mršav tinejdžer uletio kroz vrata.

- Mama, moraš doći vidjeti automobil parkiran pred našom kućom. Totalno je cool!

2. poglavlje

Tijekom teške tišine koja je uslijedila, Marnie je slušala lupanje vlastita srca. Nastojala je zadržati smireno lice, radi dječaka, ali bilo je teško. Nakon nekoliko sekunda usudila se pogledati Lawa Kincaida. Zurio je u Davida. Nevjerica je bila očita na lijepim crtama njegova lica.

Daivid je na koncu progovorio. - Isuse, vi ste Law Kincaid. Isuse!

- Davide, zamolila sam te da ne rabiš tu riječ.

- Oprosti, mama, ali ovo je Law Kincaid. Law Kincaid u mojoj kući.

Astronaut je zaprepašten izraz lica zamijenio svojim slavim smiješkom, očito se pribravši. -David? Drago mi je. - Koraknuo je naprijed i rukovao se s tinejdžerom.

Marnie je na drugoj strani prostorije grčevito stezala rub. stola za crtanje, kao oslonac. David je bio gotovo Lawove visine. Njegova je kosa bila identične nijanse plave, a oči jednako plave. Tijelo mu se još nije popunilo. Kostu su mu stršile poput vrhova strelica na ramenima, laktovima i gležnjevima. Međutim, to će se s vremenom promijeniti. Genetski je nacrt nastao prilikom začeća. Želi li znati kako će izgledati za dvadeset godina, David samo mora proučiti muškarca s kojim se rukuje. Srećom, David je bio tako opčinjen činjenicom da se astronaut nalazi pod njegovim krovom da nije opazio sličnost. Oduševljeno je stezao Lawovu ruku.

- U sobi imam postere Victoryja. Burger King ih je dijelio onima koji su kupili šest specijalnih ponuda. Ja sam ih kupio sedam, za svaki slučaj. Hoćete li mi se potpisati na njega? Ne mogu vjerovati. Što radite ovdje? Moj je rođendan tek za nekoliko tjedana.

Pogledao je Marnie i nasmijao se. - Je li ovo poseban dar što si ga spominjala? O, čekaj, znam. Jesi li ga nagovorila da ti pozira? O tome je riječ. Je li?

Law je okrenuo leđa dječaku i pogledao je. Njegov je pogled bio užaren poput plamena. Zadržala je, ali je zadržala prkosan izraz lica. Lawov je izraz bio mješavina sumnjičavosti i zbuđenosti.

-Poziranje?

- Ja... ja...

- Uhu, uh, jesam li je odao prije nego je imala priliku pitati vas? Oprosti, mama. - David se okrenuo Lawu i rekao: - Nastoji dobiti narudžbu za izradu naslovnice telefonskog imenika. Neku je večer rekla da bi vas trebala nagovoriti da joj pozirate kao astronaut koji predstavlja NASA-u.

- Hmm. Je li rekla zašto?

- Misli da vi najbolje izgledate, valjda - reče David, ozareno se smiješeći.

- Zna da ste najslavniji.

- Shvaćam - tiho će Law. - Polaskan sam.

- Hoćete li to učiniti?

Law je milosrdno oslobodio Marnie svojeg pogleda i okrenuo se Davidu. - Naravno da ću pozirati. Zašto ne?

- Hej, to je sjajno.

- Doista nije potrebno - prekine ih Marnie. -Već sam napravila skicu. - Neodređeno je mahnula prema hrpi skica iza sebe.

- Da ih vidimo.

- Nisu spremne da ih netko vidi.

- Zar ih ne namjeravate pokazati čovjeku iz reklamne agencije?

- Da, ali on se bavi tim poslom. Zna razliku između grube skice i gotovog proizvoda.

- I ja je znam. I želio bih to vidjeti. - Law joj je postavio izazov. Svjesna znatiželjnog pogleda Davidovih očiju, a znala je koliko je pronicav, Marnie nije imala drugog izbora i morala je pristati.

- Dobro, svakako. - Za razliku od njezina srdačnoga glasa, osmijeh joj se doimao krhkim i nesigurnim dok je Lawu dodavala neke skice.

- Vidite, evo vas! - uzvikne David, pokazujući kolaž prizora Houstona. - Izgleda baš kao vi, zar ne?

- Doista izgleda - reče Law, uputivši Marnie još jedan od onih prodornih, upitnih pogleda. - Gotovo kao da intimno poznaje moje lice.

- Dobra je. Najbolja - hvalio se David. - Čak je i svemirsko odijelo dobro napravila.

Marnie mu je istrgnula skice iz ruke. - Budući da ste zadovoljni mojim crtežima, doista nema razloga da vas dulje zadržavam, pukovniče Kincaid. Mnogo vam hvala što ste svratili...

Zvono ju je prekinulo usred rečenice.

- Ja ću otvoriti - vikne David i jurne u smjeru ulaznih vrata. Međutim, odmah se zaustavio i okrenuo natrag. - Nećete otići prije nego se vratim, je li?

- Ne - reče mu Law. - Bit ću ovdje neko vrijeme.

- Sjajno!

Momak je otrčao hodnikom prema prednjem dijelu kuće, gdje je drugi put zazvonilo.

Law se primaknuo Marnie i uhvatio je za obje nadlaktice. Tihim, ali ljutitim tonom reče: - Učinilo mi se da ste rekli da nikad niste rodili sina.

- Nisam.

- Što je onda on?

- Ja nisam njegova majka.

- Zove vas mama.

- Da, ali...

- I slični meni.

-On...

- Ali, prokletstvo, ne sjećam se da sam spavao s vama.

- Niste! Niste me se sjetili kad ste me ugledali, zar ne?

- Nisam, ali neke stvari nikad ne zaboravljam. Privukao ju je uza se. Prije nego se uspjela snaći, njegove su usne rastvarale njezine. Jezikom ih je razmaknuo i uronio u njezina usta. Raširivši joj šaku na stražnjici, povukao je njezine bokove naprijed i prema gore, uza svoje.

Gejzir žudnje jurnuo je Marnienim tijelom.

Law je očito osjetio nešto slično.

Naglo je podigao glavu i zapanjeno se zagledao u nju prije nego ju je odgurnuo.

Sve je bilo gotovo za nekoliko sekunda, što je bilo dobro jer je David vodio njezinog dosad najvažnijeg potencijalnog klijenta prema studiju.

Kad su stigli onamo, Law je bio naslonjen na rub stola, doimajući se nedužnim poput ministranta. Ona je stajala nasred prostorije, osjećajući se kao da pluta negdje na Tihom oceanu, bez čamca za spašavanje na vidiku.

- Gospodine Howard - reče zadihano, držeći vrhove prstiju na usnama - molim vas, oprostite zbog mojeg izgleda. Radila sam u vrtu kad... - Pokazala je Lawa. - Kad nas je pukovnik Kincaid iznenadio svojim posjetom.

Nije se trebala zabrinjavati zbog svojeg izgleda. Nije ju čak ni opazio. - Dakle, ovo je doista neočekivano zadovoljstvo - srdačno je rekao. Koraknuo je naprijed i pružio ruku astronautu. - Čast mi je, gospodine.

- Hvala vam.

Tek je tada pogledao Marnie. - Gospođice Hibbs, niste mi rekli da poznajete našeg najnovijeg nacionalnog junaka. - Law je skupio obrve, mršteći se. S nelagodnom pročistivši grlo, Howard doda:

- Premda mi to niste ni trebali reći, naravno.

- Pukovnik Kincaid je model za njezinu skicu za telefonski imenik.

- Ako dobijem taj posao, Davide - rekla je, smeteno ovlaživši usne. Na njima se zadržao okus Lawova poljupca, a ona je osjetila neobičan, ali ne i neutemeljen strah da bi to moglo biti vidljivo. - Želite li vidjeti crteže što sam ih dosad izradila, gospodine Howard?

- Dok se vi time bavite - reče Law - povest ću Davida na vožnju.

- Mislite, u porscheu! - ushićeno upita momak. Ispustio je indijanski ratni poklič, skočio u zrak, dotaknuo strop, a zatim izjurio iz prostorije. - Imam učeničku dozvolu, znate - doviknuo je preko ramena. - Pravu ću dobiti za samo nekoliko tjedana.

- Davide, da se nisi usudio dotaknuti automobil pukovnika Kincaida! - uspaničeno vikne Marnie.

- Sve će biti u redu.

- Ali kamo idete?

- Oko kvarta - reče i ležerno slegne ramenima: - Nikamo posebno.

- Koliko ćete se zadržati?

- Neko vrijeme.

Poželjela je vrisnuti na njega zbog tako neodređenih odgovora. Željela je lupiti nogom i reći ne, ni slučajno, David nikamo ne ide s njim. Htjela je potrčati za Davidom i čvrsto ga držati.

No, ondje je stajao gospodin Howard, pa nije imala druge mogućnosti, osim da bude uljudna. Svjestan toga, Law je u potpunosti iskoristio situaciju. Gledala je kako se šepiri hodnikom do ulaznih vrata i kreće prema Davidu, koji je već sjedio na suvozačkom mjestu u automobilu.

- Poznajete li, ovaj, već dugo pukovnika Kincaida? - oprezno upita gospodin Howard.

Marnie se okrenula i vidjela da čovjek umire od znatiželje. Nije imao hrabrosti otvoreno pitati u kakvoj su vezi astronaut i tinejdžer koji nju zove mama. Hladno je odgovorila: - Poznajem ga neko vrijeme.

Gospodin Howard je otišao dvadeset minuta kasnije. Bila je uvjerenjena da su mu se svidjele njezine skice. Međutim, dok ih je spremao u veliku torbu, upozorio ju je da se razmatraju još dva kandidata, te da će konačnu odluku donijeti povjerenstvo sastavljeno od ljudi iz agencije i telefonske kompanije.

- Vaš je rad avangardniji od rada drugih dvaju kandidata.

- Je li to loše?

- Ne - odgovorio je uz osmijeh. - Možda je vrijeme da prekinemo s tradicionalnim. - Osim toga, samo je još rekao: - Javit ćemo vam se za tjedan ili dva, ovako ili onako.

Otpratila ga je do ulaznih vrata. Gledala je kako se udaljava i istodobno po ulici tražila porsche. Nije ga bilo na vidiku. Zabrinuto je kršila ruke. Kamo su otišli? O čemu razgovaraju? Obasipa li Law Davida pitanjima na koja neće znati odgovore?

Prije nego samu sebe izbezumi, odlučila se istuširati, što je odavno trebala učiniti. Uskoro je izišla iz svoje spavaće sobe na katu, odjevena, našminkana i mnogo sigurnija nego u odrezanim trapericama i majici kratkih rukava.

Laknulo joj je kad je čula glasove iz Davidove sobe. Kad je ušla onamo, vidjela ga je kako opčinjeno sluša Lawov opis šetnje u svemiru.

- Zar se niste bojali? - upita David.

- Ne. Prije nego smo stigli onamo gore, toliko smo puta isprobavali sve to da sam točno znao što mogu očekivati.

- Ali nešto je moglo poći po zlu.

- Moglo je. Ali znao sam da u brodu imam ekipu, i još jednu na zemlji, koje su vodile računa o svakoj sitnici.

- Kakav je osjećaj kad poletite?

Law je zatvorio oči. - Uzbudljiv. Ni sa čime se ne može usporediti. To je kulminacija marljiva, mukotrpa rada, proučavanja, uvježbavanja, odgađanja, odlučivanja. No, vrijedi svaku sekundu iščekivanja i frustracija. I više.

David se primaknuo bliže. - O čemu ste razmišljali?

- Iskreno?

- Iskreno.

- Molio sam se da ne prepunim svoju vrećicu za mokrenje.

David se nasmijao. - Ne. Stvarno?

- Pa, osim toga, razmišljao sam: 'To je to. To je ono što sam oduvijek želio učiniti. To je ono za što sam rođen. Ovdje je. Proživljavam to'.

-Uh.

Izraz obožavanja na njegovu licu prestrašio je Marnie. - Žao mi je da ovo prekidam - rekla je s vrata - ali sad moram ići u dom. I, Davide, ako uskoro ne kreneš, zakasnit ćeš na nogometni trening.

David se otkotrljao s kreveta i ustao. - Mama, nikad nećeš povjerovati! Dopustio mi je da vozim! Taj auto je nešto posebno, gotovo kao da si u pilotskoj kabini, nije li, pukovniče Kincaid?

- Gotovo. Zato sam ga kupio. Ako ne mogu letjeti, želim se pretvarati da letim.

- Bilo je fantastično, mama. Trebala si poći s nama. - Zatim je, doimajući se krivim jer ga je tako obuzelo vlastito uzbuđenje, pitao: - Kako je prošao tvoj sastanak s gospodinom Howardom?

- Svidjele su mu se moje skice, ali ništa nije obećao. - Nepotrebno je pogledala na sat. - Bolje da kreneš, Davide.

- Igraš nogomet? - Law je sjedio na rubu Davidova kreveta. Ustao je.

- Igram u obrani za Tornado, moju školsku momčad. Bit ćemo gradski šampioni.

- Sviđa mi se taj ton samopouzdanja - reče Law i široko se nasmiješi.

- Kako bi bio siguran da ćemo pobijediti, trener je udvostručio vrijeme treninga.

- Onda je bolje da ne zakasniš. - Pošli su prema vratima gdje je Marnie čekala.

- Hoćete li biti ovdje kad se vratim?

- Ne, neće. - Kad je Marnie kratko odgovorila na pitanje upućeno Lawu, četiri identična oka okrenula su se prema njoj. Nesigurno se osmjehnula.

-Sigurna sam da pukovnik Kincaid ima drugih obveza. Pođi sada. Ali pazi kako voziš onaj svoj bicikl. Imaš li ključ od kuće?

- Da, mama. Pa, zbogom, pukovniče Kincaid. Ne mogu vjerovati da sam vas upoznao. Hvala što ste mi se potpisali na poster.

- Bilo mi je zadovoljstvo, Davide. - Rukovali su se. Koliko se Marnie mogla sjetiti, ovo je bio prvi put da se činilo kako David ne želi poći na trening.

Polako je silazio stubama, često okrećući glavu kako bi pogledao Lawa. Čim je izišao iz kuće, Marnie je pogledala svojeg posjetitelja.

- Sada doista moram poći u dom. Mojoj majci nije dobro i ako ne dođem kad me očekuje, ona...

Prepriječio joj je put i zaustavio bujicu njezinih riječi. Šarm koji je iz njega zračio za Davida nestao je s momkom. - Želim istinu od vas. Želim je sada. - Brzo je udahnuo. - Je li on moj sin?

Njezine su se sive oči ispunile suzama. Jezikom je prešla preko usana, sad blistavim od sjajila boje breskve. Sagnula je tamnokosu glavu tako da su mekani uvojci gotovo dotaknuli njegova prsa.

- On je moj sin - šapnula je. - Moj.

- Netko mu je otac. - Zavukavši joj prst ispod brade, podigao joj je glavu.

- Je li on moj sin?

Marnie mu se zagledala ravno u oči i rekla: - Da.

3. poglavlje

Prstima je obuhvatio njezinu nadlakticu

- Odvest ću vas kamo god morate poći.

- Nećete učiniti ništa tomu slično.

- Moramo razgovarati.

- Nemamo o čemu.

- Vraga nemamo - rekao je, primaknuvši joj lice na samo nekoliko centimetara. - Upravo ste mi rekli da imam sina tinejdžera. Jedan milijun bio bi konzervativna procjena broja pitanja što ih imam za vas. Dok ne dobijem neke odgovore, prilijepit ću se za vas poput čička. A sada, posljednji put, ja ću voziti - zaključio je.

Marnie bi se bila pobunila, ali je čvrsto stezao njezinu nadlakticu dok su silazili. Bilo bi glupo upuštati se u bitku u kojoj nikako ne može pobijediti. Isto tako, smatrala je da mu je dužna objašnjenje. Njezino je dostojanstvo djelovalo pomalo nabusito, ali je mirno pošla s njim.

- Zaključajte vrata - reče joj Law. - Zar nemate alarmni sustav?

- Ne.

- Trebali biste. Ovo je velika kuća u koju se može provaliti na mnogo načina.

Vodio ju je kroz njezina ulazna vrata, a zatim prema porscheu. Nakon što se smjestila na suvozačkom sjedalu, zaobišao je nisku, dugu haubu i sjeo za volan.

- Kamo?

Rekla mu je ime ulice i kojim izlazom na autoput treba poći. Za nekoliko su minuta jurili unutarnjim trakom autoceste. Marnie je stezala rub svojeg sjedala. Vozio je kao da se nalazi u raketi. Njezine živce nimalo nije smirila činjenica da se njegov pogled dulje zadržava na njoj nego na cesti.

Tolerirala je to zurenje onoliko dugo koliko je mogla, a tada je pitala: - U što zurite?

- U vas. Tako ste sićušni. Ne izgledate kao da ste mogli roditi. I... - zbunjeno je odmahnuo glavom - ... nije mi jasno kako je moguće da se ne sjećam da sam spavao s vama.

Spustio je pogled na njezina usta, zatim na vitak vrat, pa na prsa, i konačno u krilo. Pod njegovim se pogledom osjećala kao da je naga. Poželjela se pokriti rukama.

- Sigurno sam bio jako pijan - grubo će on. -Inače, mislim da bih se sjećao seksa s vama.

- Nikad nisam imala... nikad nisam spavala s vama. - Držala je glavu okrenutu prema naprijed i zurila kroz zatamnjeni vjetrobran, ne želeći ga pogledati u oči i smatrajući da bi barem jedno od njih dvoje trebalo gledati cestu. - David nije moj sin.

- Onda -

- On je dijete moje seestre. Vi i ona... - Nelagodno je slegnula ramenirma, hitro ga pogledala i nesigurno mu se osmjehmula. - Izlazimo na sljedećem izlazu. Bolje da prijeđete u drugu traku.

Učinio je to, ubacivši se ispred kamiona neke pekarnice. Vozač se naslonio na trubu i opsovao ga. Znak stop na dnu izlaza gotovo ništa nije značio Lawu jer je skrenuo vozeći u trećoj brzini.

- Vaša je sestra navodno zatrudnjela sa mnom, je li?

- Ne navodno. Zatrudnjela je. To je bila ljetna ljubavna veza.

- Kojeg ljeta?

- Upravo ste diplomirali na Vojnoj pomorskoj akademiji i spremali se započeti s aktivnom službom.

Odmah je postao defenzivan i ratoboran. - Kako znate da je David moj? - Prijekorno ga je pogledala. - Dobro, dobro, malo mi nalikuje, priznajem. Ali to ništa ne dokazuje.

- Ja to ne moram dokkazivati - odbrusila je. -Meni je svejedno vjerujete li ili ne. Na uglu skrenite desno.

Nestrpljivo je čekao da se promijeni svjetlo na semaforu, a zatim je proletrtio kroz raskrižje. - Ondje je dom za starije i nemoćne osobe - s olakšanjem je rekla dok su još bili cijeli blok zgrada dalje. Trebat će mu najmanje ta udaaljenost kako bi smanjio brzinu da bi skrenuo na kolni prilaz.

- Možete me iskrcati kraj onog sporednog ulaza. Imam ključ kako bih bilo kad mogla ući i posjetiti je.

Radilo se o malenoj ustanovi što ju je sponzorirala crkva, a imala je lijepo uređen okoliš i visokokvalificirano osoblje. Moždani udar nije u potpunosti paralizirao gospodu Hibbs, ali joj je ipak bila potrebna danonoćna njega. Marnie je bilo veoma teško kad ju je morala smjestiti u dom, osobito kad je znala da njezina majka neće živa izići odande.

Još joj je teže bilo priznati koliko je napetosti nestalo kad je njezina majka otišla iz kuće. Tijekom posljednjih nekoliko godina postajala je sve ogorčenija i bilo joj je nemoguće udovoljiti.

Kad je Law zaustavio automobil kraj sporednog ulaza, Marnie je otvorila vrata i spustila jednu nogu na asfalt. Obratila mu se preko ramena.

- Ne znam tko vam je poslao ona pisma i rekao vam za Davida, ali ja nisam. Nikad nisam željela da vi saznate za njega ili on za vas. Ništa ne želim od vas, pogotovo ne novac. Zato samo pođite svojim poslom, a mene ostavite na miru, i zaboravite da se današnji dan ikad zbio. Hvala na vožnji.

Izišla je. Pred vratima doma, dok je prtljala oko brave što ju je obično veoma vješto otvarala, poželjela se okrenuti i još ga jednom pogledati.

Prošlo je sedamnaest godina otkako ga je zadnji put vidjela. Mahnuo im je na pozdrav, a zatim se okrenuo i potrčao plažom. Izgledao je poput mladog boga sunca, pun života, zlatan, prelijep i predodređen za slavu.

Njezino mu je ranjeno srce tada potajno reklo zbogom. Sada nije. Nije si dopustila još jedan pogled unatrag prije nego je ušla u sterilno čistu zgradu.

Ostala je u majčinoj sobi više od sat vremena. Gospoda Hibbs je za to vrijeme uglavnom spavala, samo se povremeno budeći i upućujući joj nekoliko nerazgovijetnih rečenica.

Malodušna, Marnie je otišla. Kad je izišla iz sobe, Law je šetao hodnikom. Sve su se medicinske sestre za prijarnim pultom uzvrpoljile, ali on nije ni na što obraćao pozornost. Zurio je u blještave pločice na podu dok je hodao amo-tamo poput lava u kavezu.

- Još ste tu? - upita Marnie. Već se osjećala emocionalno iscrpljenom nakon sjedenja kraj majčina kreveta. Pogled na Lawa samo ju je dodatno uzrujao.

- Kako ste se namjeravali vratiti kući?

- Taksijem.

Odmahnuo je glavom i otpratio je do najbližeg izlaza. - Taksiji nisu baš pouzdani u ovom gradu. Trebali biste to znati. - Nekoliko minuta kasnije opet su sjedili u njegovom porscheu, a između njih bila je samo konzola i sedamnaest godina.

- Kako je vaša majka?

- Umire.

Nakon kratke je stanke rekao: - Žao mi je.

- Drže je na lijevima kako bi smanjili štetu od malenih moždanih udara što ih i dalje ima. Najčešće je mamurna. Kad je lucidna, govori o mojem ocu i Sharon. Također mnogo plače.

- To je bilo u Galvestonu, zar ne?

- Mislite, kad smo se upoznali?

- Bilo je na plaži, točno?

- Da - rekla je, pitajući se koliko se on zapravo sjeća. - Moja je obitelj unajmila kuću na plaži blizu one što ju je unajmila vaša obitelj.

Škiljeći kroz vjetroman, promrmljao je: - Bile ste dvije. Sestre.

- Moja starija sestra, Sharon, i ja, Marnie.

- Sharon i Marnie. Da, sad se sjećam. Vaša je sestra bila ljepotica. Marnie je malo sagnula glavu. - Tako je.

- Vi ste bili tek dijete.

- Četrnaest.

- A vaš je otac bio propovjednik, nije li? Sjećam se da smo se morali iskradati kako bismo popili pivo.

- Nagovorili ste Sharon da popije malo piva.

Nasmijao se. - Ali vi niste htjeli. Zvala vas je dobrom maminom curicom.

- Nikad nisam bila onako raspoložena za pustolovine kao Sharon.

Trenutak je razmišljao o tome, a zatim reče: - Ako je Sharon spavala sa mnom, vjerojatno je spavala i s mnogo drugih momaka.

- Tog je ljeta imala samo šesnaest godina. Bili ste joj prvi.

- Šesnaest? Šesnaest? - ponovio je, a lice mu je posvijelo. - Mislio sam da je starija.

- Izgledala je starije - tihim glasom reče Marnie.

- Sigurno jest, dovraga. I ponašala se kao da je starija. Njezino je držanje ostavilo za sobom šesnaest godina mnogo prije nego sam je ja upoznao. Sjećam se kako je dobro bio popunjen gornji dio njezina bikinija. Sasvim je sigurno da nije imala tijelo tinejdžerice.

- Ne osporavam to - obrecne se Marnie. Iracionalno ju je ljutilo da se sjeća kako je Sharon bila obdarena oblinama. Nije se iznenadila, naravno, ali je samo željela da prestane govoriti o tome.

- Ali toliko je godina imala, šesnaest. A pojaviti se trudna u prvom tjednu niže srednje škole može biti veoma mučno, osobito ako je tvoj otac dobro poznati svećenik u zajednici.

Law je skrenuo na parkiralište jarko osvijetljenog kafića. - Izgledate kao da bi vam dobro došlo neko piće.

- Više bih voljela da me odvezete kući.

- Slušajte - rekao je glasom u kojem se osjećalo da gubi strpljenje - potreseni ste i uzrujani. Zar vam ne bi koristila kola ili šalica kave? Za Boga miloga, ne tražim od vas da se napijete ili provedete noć sa mnom. Zar ste još uvijek tako dobra mamina curica da ne možete poći na kavu s muškarcem?

Ne čekajući odgovor, izišao je i tresnuo vratima za sobom. Obišao je automobil i došao po nju. Gledala je kako se u očima mnogih pojavljuje izraz prepoznavanja dok ih je hostesa vodila do separea. Do stola su ih pratili šapati i uzvici iznenađenja i oduševljenja. Smeteno je kliznula u separe.

- Događa li se to svugdje kamo idete?

- Što? - Zbunjeno ju je pogledao. - O, mislite na prepoznavanje? Ignorirajte to.

Pokušala je, ali to nije bilo lako jer su nju jednako pažljivo proučavali kao i njega. Kad im je prišla konobarica, zamolila je Lawa za autogram, a on joj ga je dao dok je naručivao dvije kave.

- Dakle, što je učinila? - pitao je čim se omamljena konobarica udaljila.
- Tko?
- Vaša sestra. Sharon. Što je učinila kad je otkrila da je trudna?
- O, ona je, ovaj.... - Marnie je spustila pogled. -Željela je napraviti pobačaj.

Iako se među njima nalazio stol, osjetila je Lawovu reakciju. Njegovo se tijelo ukočilo. Vidjela je kako steže šake. Bilo joj je drago da je Sharonina prva opcija njemu bila jednako mrska kao i njoj. Barem se nije ponašao nemarno.

- Zašto nije? - pitao je.

Marnie je bilo teško razgovarati o tome. To je bilo najmučnije razdoblje u njezinoj obitelji. Tada se počela raspadati. Nakon toga više nitko od njih nije bio isti.

- Sharon mi je povjerila svoje planove - Marnie reče tihim glasom. - Jednog dana nakon večere Sharon je rekla da mora razgovarati sa mnom. Rekla mi je da je trudna. Bojala se. To je i mene prestrašilo jer je nikad ranije nisam vidjela tako uzrujanu zbog bilo čega.

- Probdjele smo cijelu noć, zajedno plakale, pitale se što bi trebala učiniti. Vi ste bili u mornarici i, pa, nismo vjerovala da bi vas sve to uopće zanimalo. Nismo znale što černo.

- Ali nisam mogla vjerovati da ga se željela riješiti, odbaciti ga kao smeće. Želim reći, to je bila beba, vaša beba. - Zastala je, pogledala ga, a potom nastavila.

- Nisam mogla podnijeti pomisao na to. I znala sam da bi mama i tata radije imali nezakonito dijete nego pobačaj na svojoj savjesti.

- Stoga ste im rekli što namjerava učiniti - rekao je.

- Da. Zabranili su joj. Bila je bijesna na sve nas.

Njezinih devet mjeseci trudnoće nije bilo baš radosno. Ali tada se rodio David - dodala je uz čeznutljiv osmijeh - i svi smo ga obožavali.

- Čak i Sharon?

Njezin se osmijeh pokolebao. - Zavoljela ga je. Bio je tako sladak i dražestan, bilo je nemoguće ne voljeti ga.

Zurio je u nju, osjećajući da ima još toga, ali stigla je kava, pa nije morala objašnjavati. Kad se konobarica povukla, Law upita: - Zašto David sad nije sa Sharon?

- Sharon je umrla. - Zurio je u nju bez riječi. -Kad je David imao tek četiri godine.

Popio je gutljaj kave. - Kako?

- Prometna nesreća. Moji su roditelji bili očajni. Tata je imao srčani udar i umro je te iste godine. Otad smo tu samo majka, David i ja.

- To je ljeto promijenilo tijek vaših života.

- Valjda se može tako reći, da - potišteno se složila.

- Za mene je to bilo fantastično ljeto. Moji su mi roditelji željeli priuštiti sjajnu zabavu.

- Sjećam ih se. Odmah se vidjelo da se veoma ponose vama. Diplomirali ste kao najbolji u generaciji. Usput rečeno, čestitam što ste postigli svoj cilj i postali astronaut.

- Kako znate da je to bio moj cilj?

- Rekli ste mi. Jednog poslijepodneva, dok se Sharon sunčala, vi i ja uzeli smo zračnicu i pošli na valove. Tada ste mi rekli da idete u mornaričku letačku školu kako biste postali pokusni pilot, a zatim ćete se prijaviti za astronauta. Bila sam tako ponosna kad sam u novinama pročitala da ste primljeni. Osjećala sam se... pa, kao da vas poznajem.

Smiješio se, ali je njegov osmijeh odjednom nestao. - Godinama nisam pomislio na ono ljetovanje u Galvestonu. Ovo je pakleni način podsjećanja - progundao je, tražeći od konobarice da im ponovno napuni šalice.

Marnie je oprezno otpila gutljaj, još uvijek svjesna pogleda ljudi oko njih.

- Uvijek nosim gumicu.

Vrela joj se kava prolila po ruci, opekavši je i zalivši tanjurić.

- Kako, molim? - zaprepašteno je izustila.

Mirno je izvukao dva ubrusa iz držača na stolu i njima upio smeđu tekućinu na njezinu tanjuriću. - Jeste li se opekli?

- U redu je - lagala je, pitajući se kako će se usuditi zatražiti malo maslaca od konobarice. Nije morala. Law joj je domahnuo i zamolio je da donese maslac.

- Ne, u redu je, doista - bunila se Marnie kad se konobarica brzo vratila s golemim komadom maslaca za trapavu ženu u društvu Lawa Kincaida koja se zalila kavom.

- Hvala. - rekao je konobarici, uputivši joj osmijeh koji joj je govorio da više nije potrebna.

- Mogu sama - reče Marnie. - Stvarno, takva gužva oko...

- Dajte mi ruku.

Ispružila je crvenu, opečenu ruku. Dvama je prstima uzeo komadić maslaca i njime namazao opeklinu.

- Kad god spavam s nekom ženom, rabim kondom - rekao je tihim glasom. - Bez iznimke.

Njegovi su prsti kliznuli između dvaju njezinih dok je mekanim maslacem mazao izrazito osjetljivo mjesto. Marnie je umalo skočila s klupe separea.

- Glavni bi vas kirurg pohvalio.

Njezin glas uopće nije zvučao normalno. Zbog opeklina postao je promukao i hrapav. Ili od toga, ili od Lawova dodira. Dok su njegovi prsti i dalje klizili između njezinih, vrpeljila se na sjedalu i uvukla usne kako ne bi ispuštala tihe uzdahe zadovoljstva. Njegov je dodir također izazvao treperav osjećaj u donjem dijelu njezina tijela i trnce u njezinim dojčkama, osobito u njihovim središtima.

- Bio sam sa Sharon prije nego je itko uopće čuo za AIDS - govorio je. -
Uvijek sam rabio kondome kako bih spriječio trudnoću. Ne bih se seksao
s djevojkom na plaži Galvestona a da ga ne stavim.

Uživala je u njegovoj masaži. Marnie je imala osjećaj da će je rastopiti
lakoćom kojom njihova zajednička tjelesna toplina topi maslac na
njezinoj koži. Sa žaljenjem je izvukla ruku iz njegove.

- Znači, još uvijek ne vjerujete da je David vaš sin.

- Budite pravedni - rekao je, nagnuvši se preko stola. - Do danas nisam
čak znao niti da postoji. Zar očekujete da ću slijepo prihvatiti vaša
objašnjenja kao činjenice?

- Ništa ne očekujem od vas, pukovniče Kincaid - hladno je rekla. - To sam
vam rekla na ulazu u dom.

- Pa, ja nisam od onih ljudi koji mogu zanemariti čak i samu mogućnost
da imaju dijete. Priznajem, mogao bih biti razdražljiv jer je to pravi šok.
Zato imajte strpljenja. Dopustite da vam postavim još nekoliko pitanja i
iskreno mi odgovorite.

Maknula je u stranu šalicu i tanjurić, te se podlakticama naslonila na
stol, hladeći svoju opečenu ruku.

- Dakle, pitajte. Što želite znati?

- Kako bi David mogao biti moj sin ako sam poduzeo mjere opreza?

- Niste.

- Kako biste, dovraga, to vi mogli znati? - pitao je, strogo se namrštvivši. -
Ili je to bila igra? Prsata Sharon je to radila, a malena je sestra gledala?

Marnie je zgrabila svoju torbicu i kliznula prema rubu separea. Uhvatio
ju je za ruku. - Žao mi je. Ovo je bilo nepotrebno. Molim vas. - Oslobodila
je ruku, ali su je njegove oči zaustavile. - Molim vas, Marnie.

Možda je djelovalo to što je prvi put nakon sedamnaest godina izgovorio
njezino ime, ili se radilo o njezinoj vlastitoj potrebi da napokon razjasni
situaciju. Bez obzira na razlog, vratila se na svoje mjesto.

- Shvaćam zašto ne osjećate osobito poštovanje spram Sharon - ukočeno
je rekla. - Na kraju krajeva, bila je laka. Ali ja ne zavređujem vaše
uvrede.

- Rekao sam da mi je žao, a tako sam i mislio. U redu? - Kratko je
kimnula. - Dakle, kako znate što se dogodilo?

- Sharon mi je rekla da niste imali... da ste... jedne večeri bili
nepripremljeni. Prema njezinim riječima, situacija je postala prilično,
ovaj, vruća. - Upitno ga je pogledala.

- Zasad mi je sve jasno. Nastavite.

- Nije željela da prestanete, pa vam je lagala. Rekla vam je da uzima
kontracepcijske pilule.

Trenutak je zurio u prazno, a potom je odmahnuo glavom. - Ne sjećam
se.

- Cijelo ste poslijepodne pili pivo.

- Onda je moguće, valjda.

- Pukovniče Kincaid, ja -

- Hoćete li me, molim vas, zvati Law? - razdraženo će on. - Sjećam se da sam se s vama hrvao u pijesku i mazao vam leđa uljem za sunčanje. Dakle, zovite me po imenu, u redu?

Sjećao se. Barem nečega. Ta joj je spoznaja donijela golemo zadovoljstvo. Njegova sjećanja na nju možda jesu nejasna, ali postoje.

- Nije važno je li David vaš sin ili nije - tiho reče. - Naši će životi ostati jednaki kao i do sada.

- Zaboravljate jednu važnu stvar, Marnie.

- Koju?

- Pisma.

Bespomoćno je podigla ruke. - Koliko vam puta moram reći da ih ja nisam napisala?

- To ih čini samo još većim problemom.

- Ne shvaćam -

- Ako ih vi niste napisali, netko drugi jest.

Dok je na taj način razmišljala o problemu s pismima, čelo joj se zabrinuto namrštilo. - Počinjem shvaćati vašu poantu.

- Kažete da ništa ne želite od mene.

- Ne želim.

- Ali osoba koja piše pisma želi. A to Davida čini jednako ranjivim kao i mene.

- Valjda ne mislite da bi mu netko našao, je li?

- Ne znam. Vjerojatno ne bi. Ali i to je jedna mogućnost.

Zubima je uvukla donju usnu. - Što ćemo učiniti?

- Nisam vas želio zabrinuti. To je samo nešto čega morate biti svjesni dok pokušavamo otkriti čija je ovo igra. Imate li kakvu ideju?

- Nikakvu. David vam veoma slični, ali trebali biste stajati jedan kraj drugoga da to netko uoči.

- Što je s liječnikom koji ga je porodilo? Može li on imati motiva da me ucjenjuje?

- Ne znam. Preselili smo se iz toga kraja i već godinama nisam ništa čula o njemu. Osim toga, on nije znao tko je otac Sharonina djeteta.

- Je li se mogla povjeriti nekoj bliskoj prijateljici?

- Ne bih rekla, ali sve je moguće. Mislite da je netko znao, a kad ste postali slavni, ta se osoba sjetila i odlučila se time okoristiti?

- To je moja teorija, da. - Trenutak je proučavao svoju kavu, a zatim je pročistio grlo i nekako ravnodušno primijetio: - Onaj dom u kojem živi vaša majka doista je vrhunski.

- Njime upravlja crkva s kojom je tata bio povezan. Daju veliki popust udovicama svećenika... zato možete odmah prekinuti s tim načinom razmišljanja. - Brzo je podigao glavu. Marnie ga je bijesno promatrala.

- Nije uvijek bilo lako - rekla je ljutitim tonom - ali sasvim uspješno uzdržavam sebe i Davida. Ni u kojem slučaju nismo bogati. Nije dobio

sve što je želio, a iz tog razloga više cijeni materijalne stvari nego druga djeca njegove dobi. Ali nismo siromašni. Uvijek je imao hranu, krov nad glavom, odjeću i, što je najvažnije, ljubav.

- Samo sam...

- Šutite i slušajte me - naredila je, oboje ih iznenadivši svojom žestinom.

- Volim Davida. On voli mene. Dosad ste razmišljali samo o tome kako bi ovo moglo utjecati na vas ako se pročuje. Ako je moguće, budući da vam smeta vaš kolosalni ego, pomislite kako bi to moglo djelovati na Davida.

- Trenutno je u osjetljivoj, povodljivoj fazi. On je divno dijete. Ne želim da se dogodi nešto što će uzdrmati njegove zdrave stavove prema životu.

- To vrijedi za otkriće da je njegov otac slavni astronaut koji spava s nekom ženom jedino ako je on zaštićen, te koji vozi kao manijak. Ako učinite ili kažete nešto što bi ga na bilo koji način moglo povrijediti, poželjet ćete da se još uvijek nalazite u orbiti, pukovniče Kincaid. - Duboko je udahnula. -A sada, hoćete li me, molim vas, odvesti kući?

4. poglavlje

Dva su stvorenja čekala Lawa kad se vratio kući. Oba ženskog roda. Oba plavokosa. Oba smeđih očiju. Jedno je imalo dvije noge, a drugo četiri. Jedno je bilo ljutito. Drugo radosno.

Četveronoga plavuša, zlatni retriever po imenu Venera, zaletjela se preko tratine, što su je besprijekorno održavali profesionalci koje Law nikad nije vidio. Dolazili su dok je on bio na poslu, obavljali svoje i ostavljali račun u poštanskom sandučiću. Domaćica je održavala unutrašnjost kuće koristeći se istom metodom. Njegov dom nije bio tipičan stan neženje.

Venera ga je umalo srušila kad se podigla na stražnje noge i počela mu lizati ključnu kost jer je samo donde mogla doprijeti.

- Hej, curo - rekao je, nježno je gurnuvši dolje. Sagnuvši se, podigao je večernje novine i počeo psa iza ušiju. Bacio je savijene novine preko dvorišta. Venera je poslušno potrčala za njima, a jezik joj je visio iz kuta usta.

Sumnjao je da će drugu plavušu zadovoljiti češkanjem iza ušiju i bacanjem novina da mu ih može donijeti. Ne prvi put, poželio je da sva ženska stvorenja u njegovu životu budu tako jednostavna i nekomplikirana kao Venera.

- Zdravo - rekao je, uputivši joj svoj najšarmantniji smiješak.

- Kasniš samo sat vremena - mrzovoljno je primijetila. - Taj me prokleti pas gotovo živu pojeo kad sam ušla u kuću.

- Ljubomorna je na druge žene.

Izvadio je poštu iz sandučića i pregledao je. Samo mu je jedno pismo zapelo za oko. Na običnoj bijeloj omotnici adresa je bila napisana sad već poznatim mu rukopisom. Spustio je pismo u džep na prsima, a ostale je pošiljke spustio na stol u predvorju dok je onuda prolazio.

- Zar samo to možeš reći? - Venera je veselo dotrčala, noseći novine. Druga je plavuša u nju uperila optužujući prst. - Gotovo mi je razderala čarape dok me udarala po nogama.

- Štitila je moju kuću od uljeza.

- Uljeza? Dao si mi ključ od ulaznih vrata, kombinaciju alarmnog sustava i rekao mi da sama uđem.

- Jesam? Kada?

- Kad si dogovorio naš spoj za večeras.

- Imamo spoj?

Petnaest je godina mlađa od njega, ima lice tako-tako, noge koje počinju ispod pazuha i preplanuo dekolte zbog kojeg bi inače slinio od požude. Svi bi mu znanci zavidjeli kad bi je odveo u krevet.

Ali dan je bio odvratan. Za smirivanje plavokose ženske trebalo bi mu više energije no što ju je bio voljan potrošiti.

- Zaboravio si da smo imali spoj? - razdražljivo je cviljela.

- Da.

- Upoznali smo se prošli tjedan na zabavi. Ondje je bilo mnogo astronauta.

Nije se sjećao na kojoj je to zabavi bilo. Nakon toliko primanja, svi su se počeli međusobno stapati, kao i cure. Zapravo, sjećao se malo stvari koje su mu se dogodile prije nego ga je Marnie pogledala svojim ozbiljnim, vlažnim očima i potvrdila mu da je kršan momak, građom i izgledom veoma sličan Lawu Kincaidu, doista njegov sin.

- Gledaj, ovaj...?

- Suzette.

- Suzette, žao mi je - rekao je i provukao prste kroz kosu. - Ja, ovaj, danas je iskrsnulo nešto u centru i nisam se mogao izvući. Morali smo obaviti onu antigravitacijsku stvar, znaš, i užasno sam umoran. Ostavimo to za neku drugu večer, može?

Nije povjerovala njegovom osmijehu niti lažnoj isprici. - Slušaj, zar mi ti to daješ nogu?

Trenutak je proučavao njezine mrzovoljne crvene usne i optužujuće oči, a tada je rekao: - Recimo, da, jest. Gdje je moj ključ?

Rekla mu je neka učini nešto što je anatomski nemoguće i zabila mu ključ u dlan, gotovo mu probivši kožu zupcima.

Venera je zarežala i grickala Suzetteine visoke pete cijelim putem do ulaznih vrata. Nakon što su se vrata uz tresak zatvorila za njom, zadovoljno ga je pogledala.

- Ljubomorno stvorenje. Želiš li nešto fino? Venera ga je slijedila kroz kuću što ju je par homoseksualaca uredio prije nego su se rastali i Lawu prodali kreativan rezultat njihove veze.

Svidale su mu se čiste moderne linije i prostrane, nenatrpene sobe. Odsutno je nahranio živopisne tropske ribice u akvariju ugrađenom u zid između blagovaonice i kuhinje.

Izvadio je omotnicu iz džepa i pročitao najnovije pismo. Prijetnje o razotkrivanju bile su žešće nego ranije. Nekoliko je puta pročitao tekst i postao tako zaokupljen zagonetkom o tome tko mu može slati ta pisma da mu je Venera morala polizati ruku kako bi ga podsjetila na obećanu poslasticu.

Uzeo je pseći keks za nju i pivo za sebe, te otvorio klizna staklena vrata koja su vodila na trijem od sekvoje. Ondje je skinuo odjeću i nag se spustio u jacuzzi, dio bazena popločenog talijanskim pločicama, predmet zavisti čak i njegovih najimućnijih prijatelja.

Živio je od vojničke plaće, koja je skromna u usporedbi s plaćom većine mladih poslovnih ljudi. Ali nije imao na koga trošiti novac, osim na sebe. Dobro je živio i bio je voljan ekstravagantno trošiti za udobnost.

Već je zaboravio plavušu. Ne bi je mogao prepoznati među drugima. Njegove su se misli usredotočile na momka kojeg je upoznao tog poslijepodneva.

- Prokleta zgodan momak - rekao je Veneri koja je bila tako oduševljena činjenicom da je uključena u njegovo glasno razmišljanje da se usudila uroniti njušku u mjehuriće tople vode i polizati mu rame.

Svaki bi se muškarac ponosio sinom kakav je David Hibbs... David Kincaid.

Dobro je odgojen. Prema majci se odnosio s poštovanjem. Premda je bio ushićen prilikom da vozi porsche, ipak se kasnije sjetio zahvaliti. Vezao je sigurnosni pojas a da mu on to nije morao reći. Vozio je savjesno i dobro.

Law nije mogao naći nikakve zamjerke načinu na koji je Marnie odgojila njegovog sina.

Njegovog sina?

Zar je spreman to priznati?

Sve do danas, to je ljetno bilo ugodna, ali neodređena uspomena. Što on doista zna o Marnie Hibbs i njezinoj obitelji? Mogla bi biti samo veoma lukava prevarantica koja se drži poput hrabrog malenog vojnika kad joj to odgovara. Mogla bi biti samo izvrsna glumica koja se uvjerljivo pretvarala da je uvrijeđena kad ju je optužio da ljudima šalje prijeteća pisma.

Svakako bi mogla mnogo dobiti ako prizna Davida kao svojeg sina. U današnje je vrijeme skupo odgajati djecu. Kao jedini neženja trenutno u uredu, slušao je kako se njegovi suradnici svakodnevno žale na visoke troškove tinejdžera.

Baviti se ilustriranjem kao slobodnjak katkad može biti unosno, ali to nije stalan ili pouzdan prihod. Mogli bi proći mjeseci između bogatih narudžbi. Možda je ta Hibbsica u ekonomskoj stisci zbog majčinih medicinskih računa, pa je osmislila ovaj pokvareni plan kako bi se na brzinu domogla gotovine.

No, svakako mu je pokazala gdje mu je mjesto kad je suptilno nagovijestio da bi novac mogao biti njezin motiv. Sva je sićušna, ali kad se naljuti, zna biti žestoka i opasna poput dinamita. I prokleta uzbudljiva.

Psujući, Law je izišao iz kade i bos se vratio u kuhinju po još jedno pivo. Dok je polako pio, Venera je sjedila kraj njegovih mokrih nogu, promatrajući ga s obožavanjem. Razmišljao je o svim posljedicama što bi ih priznavanje sina tinejdžera imalo za njegov život. Plavokose ženske morale bi se uvelike prorijediti. A kad bude dobio još jednu svemirsku misiju, tko bi...

- Ovo je šašavo! - uzviknuo je. - Momak vjerojatno uopće nije moj sin. Ali dok je hodao prema tušu u glavnoj kupaonici, nasmiješio se kad se sjetio kako je David glasan, veseo i veoma simpatičan, i namrštio kad se sjetio kako je poljubio ženu koju je David zvao mamom - namrštio se jer je taj poljubac bio kratak, ali eksplozivan. Od tog mu se poljupca zavrtjelo u glavi. Zbog tog poljupca plavokosa cura večeras uopće nije izgledala privlačno.

- Laku noć, mama. - David je stajao na vratima. Gorjela je samo jedna lampa iznad Marniena stola za crtanje gdje je nešto črkala, pokušavajući smisliti ideju za reklamu za neku draguljarnicu.

- Rano ideš spavati?

- Trener je danas poslijepodne dobro izmaltretirao naše guzice. Umoran sam.

Nije ga ukorila zbog izražavanja. Večeras je to odlučila ignorirati jer je znala da je testira. Katkad je nikakva reakcija najbolja reakcija.

- Lijepo spavaj. Nemoj zaboraviti da bi sutra trebao pokositi tratinu.

- Pet zelembaća?

- Sedam, ako središ rubove i pometeš.

- Vrijedi. - Nije otišao. Prčkao je po drvetu u do vratku, znak da kani načeti osjetljivu temu. - Što je Law Kincaid doista danas ovdje radio?

Prsti su joj se ukočili. Olovka se otkotrljala na pod. - Radio ovdje? - slabašno je ponovila. - Znaš zašto je bio ovdje.

- Kako to da mi nisi rekla da si ga nazvala? Želim reci, čini mi se da bi tako nešto spomenula.

- Pa, nisam zapravo nazvala njega. Ja sam, ovaj, nazvala NASA-u i pitala smijem li se koristiti njegovim licem na svojim crtežima. Valjda su me željeli provjeriti prije nego mi daju dopuštenje, pa su poslali njega osobno. Bila sam jednako iznenađena kao i ti kad se pojavio.

Nikad u životu nije lagala Davidu... osim ako se ne računa stotine puta kad je pitao tko mu je otac. To su bile laži prešućivanja, ljubazne laži u cilju zaštite, a ne potpune izmišljotine poput ove što ju je upravo izgovorila.

- Oh. Pa, bilo je fora upoznati ga. Je li se tebi činilo da je on *cool*? - željno je pitao.

- Veoma *cool*.

- Mislio sam da bi mogao biti umišljen, ali on je baš kao stvarna osoba.

- On jest stvarna osoba.

- Da, ali znaš što želim reći.

- Da, znam.

- Misliš li da će me zapamtiti, da će se ikad vratiti ovamo?

Marnie mu je prišla i zagladila kosu koja mu je pala na čelo, ispruživši ruku kako bi je dosegnula. Mrzila je takve podsjetnike na činjenicu da je tako narastao. Vrijeme je tako brzo prošlo. Tako brzo.

- Ne vjerujem da ćemo ga ikad više vidjeti, Davide - blago je rekla.

U mislima se vratila na onu mučnu vožnju od kafića do njezine kuće, tijekom koje ništa nije rečeno. Kad su stigli, kratko ga je pozdravila i izišla iz automobila. Nije se zadržavao, već je ljutito odjurio, bijesan zbog lekcije koju mu je održala. Nije požalila niti jednu riječ. Zavrijedio je to jer je aludirao na mogućnost da je ona lažljivica i ucjenjivačica.

- Ne bih računala na to da ćemo ga ikad više vidjeti. Strašno je zauzet i upoznaje mnogo ljudi.

- Znam - reče David - ali mislim da sam mu se svidio. Ne bi li bilo *cool* kad bismo mogli, znaš, biti njegovi prijatelji?

Grlo joj se stegnulo, ali se prisilila na smiješak i zagrlila ga. - Bolje da pođeš u krevet. Treba ti odmor. Velika je utakmica za samo nekoliko dana.

- Nema problema. - Kao i uvijek kad je izlazio iz neke prostorije, skočio je kako bi udario po stropu, a zatim je odjurio.

Marnie je slušala njegove korake na stubama stare kuće dok je preskakao po dvije odjednom. Umjesto da se s ljubavlju nasmiješi, što je obično činila, obrisala je suze iz očiju.

Pisma. Anonimna pisma. Od dana kad joj je Sharon rekla da je trudna s djetetom Lawa Kincaida, Marnie je maštala o tome kako bi ga to dijete moglo vratiti u njezin život. U njezinim se maštarijama uvijek radilo o nekom katastrofalnom razlogu, kao što je potreba da se Davidu presadi bubreg ili dobije transfuziju krvi, ali nikad ni o čemu tako bezazlenom kao što je pismo.

No, Law se ponovno pojavio u njezinu životu. Veći od života, privlačniji nego ikad. Ažurno plavetnilo njegovih očiju nije izbljedjelo, već je postalo izrazitije. Njegov samouvjereni smiješak, ležeran, drzak hod pilota bojnog aviona, način na koji je sunčana svjetlost blistala na njegovoj kosi, sve joj je to bilo bolno poznato jer su te slike sedamnaest godina zaključane u Marnienu srcu.

Te slike nisu potamnjele od boli što ju je otad pretrpjela: smrt sestre i oca, sve slabije zdravlje njezine majke. Ta su joj sjećanja na Lawa pomogla u borbi da stekne fakultetsko obrazovanje, radi i istodobno se

skrbi za Davida. Te su slike značile propast za svaku ljubavnu vezu koja je mogla nekamo voditi.

Jedini muškarac kojeg je ikad voljela sad je ponovno zavladao njezinim životom. Njezina je budućnost po drugi put u njegovim rukama. Samo što je sada on toga svjestan.

Djelomice je sama kriva za tjeskobu što je osjeća. Mogla se nasmijati na navode u pismima, kategorički ih zaniijekati i reći Lawu da se netko šali na njegov račun, zacijelo neki muktaš koji je vidio Davida i opazio sličnost.

No, Marnien moralni kodeks ne bi joj dopustio da izabere lakši izlaz. Kad ju je pitao, savjest joj nije dopustila da laže Lawu.

Nažalost, način na koji je Law reagirao na tu istinu mogao bi uvelike promijeniti njihove živote. Ako David shvati da je Law otac o kojem se oduvijek raspituje, a Law ga odbaci, kako će David to podnijeti?

Ili ako Law odluči priznati sina, kako će se ona nositi sa životom bez Davida? On je jedini lijepi, pozitivni element u njezinu životu. Law joj ga je dao - Law ga sad može uzeti.

Marnie je spustila pogled na ruku po kojoj je prolila kavu. Crvenilo je nestajalo, ali još uvijek su ostaci maslaca sjali na njezinoj koži. Zatvorivši oči, prisjetila se dodira njegovih prstiju dok su joj nježno milovali ozlijeđeno mjesto. Nehotice je zastenjela.

Voljela je Lawa Kincaida sa strašću koja je boljela. Jednakom je žestinom voljela njegova sina. Law nikad nije bio njezin. A od danas joj prijete opasnost da će izgubiti i Davida.

5. poglavlje

- Dijetni sok, molim vas.

- Neka budu dva.

Na zvuk njegova glasa, Marnie s naglo okrenula. - Što radite ovdje?

- Kupujem sok - rekao je i nemarno se nasmiješio. - I dajte nam vrećicu tih kokica, molim vas.

Čovjek koji je držao štand dao im je piće i kokice ne skinuvši pogleda s Lawa - Poznajem li vas?

Law se široko nasmiješio. - Možda.

Čovjek je proučavao njegovo lice dok je brojio ostatak što ga je morao vrattiti Lawu. Marnie je pokušala platiti svoje piće, ali su se njihove ruke na šanku upustile u tihi bitku u kojoj je na koncu bila poražena.

- O, dovraga, da - rekao je čovjek i nasmijao se. - Radite u Wal-Martu, zar ne? Odjel sportske opreme?

Lawov se smiješak pokoleba:, ali samo na trenutak.

- Tako je. Za koju momčad navijate?

- Tornado.

- Vi ste moj čovjek. Hvala. - Law je tada poveo Marnie iz reda i prema jednoj od betoniranih rampi što su vodile do srednjoškolskog stadiona. Suzdržavala je smijeh koliko god je mogla.

- Šutite - progundao je. - To se događa dovoljno često da ostanem ponizan.

Nije izgledao ponizno. Po svemu je stvarao dojam čovjeka koji se nalazi na vrhu svijeta. Na sebi je imao bijele kratke hlače, mornarskoplavu polo majicu koja mu je savršeno pristajala, NASA kapu i avijatičarske naočale koje su privlačile pozornost umjesto da je odbijaju. Dok je hodala uz njega, Marnie je vidjela kako se glave okreću, ili zbog prepoznavanja ili samo običnog divljenja.

- Hvala na piću.

- Nema na čemu. Želite li kokica?

- Ne, hvala.

Budući da su mu obje ruke bile zauzete, ustima je uzeo nekoliko kokica s vrha kutije. - Dobio sam još jedno pismo - ležerno je rekao dok je žvakao.

- Doista?

- Hmm. Onoga dana kad sam bio kod vas. Kojim putem?

- Ondje dolje, gdje je sve plavo i crno. - Glavom je pokazala dio stadiona gdje je bilo toliko entuzijazma gledatelja da je sve podsjećalo na mahnitanje.

Pomaknuo se u stranu kako bi mogla ispred njega sići betonskim stubama. - Što je pisalo u pismu? -pitala je preko ramena.

- Uglavnom isto. Kasnije ćemo razgovarati o tome. Nakon utakmice.

- Mislila sam, budući da niste nazvali ili svratili idućega dana...

- Da me više nećete vidjeti?

- Da - iskreno je odgovorila.

-Je li vam zbog toga bilo drago ili ste bili tužni?

- Nisam sigurna.

Njezini su osjećaji bili neodređeni nakon što je prošao jedan dan, a zatim i drugi bez njegova pokušaja uspostavljanja daljnje kontakta. S jedne strane, osjećala je golemo olakšanje. S druge, nije mogla podnijeti pomisao da ga više nikad neće vidjeti.

Zatim je tu bilo Davidovo razočaranje kad se njegov idol, nakon upoznavanja, više nije javio čak ni telefonom.

- Kako bi bilo da ovdje sjednemo? - pitao je, lagano je gurnuvši prema redu sjedala.

- Može.

Marnie je mahnula roditeljima Davidovih suigrača, a gotovo svi su prestali navijati kako bi radoznalo zurili u Lawa i nju. Nikad ranije nije došla na neki školski sportski događaj u nečijoj pratnji. Prošlog proljeća bilo je dobronamjernih pokušaja da je spoje s neoženjenim nogometnim trenerom. Marnie je bila suzdržana.

Ove je sezone imao djevojku koja je na tribinama navijala za njegovu ekipu, pa je Marnie bila pošteđena nelagode zbog spletki osmišljenih u cilju spajanja njih dvoje.

Nikomu od dobronamjernika nikad nije povjerila da ju je trener dva puta pozvao na spoj. Oba je puta našla tako jadne izlike, što ga je očito obeshrabrilo pa je odustao.

Sad se osjećala kao da je eksponat na izložbi dok se Law spuštao tik do nje na otvorenim tribinama. Privukli su pozornost svih koji su sjedili u deset redova oko njih.

- Jeste li čuli štogod o narudžbi za telefonski imenik? - upita Law.

- Još ne. Još uvijek držim palčeve. - Podigla je ruku i pokazala mu. Uhvatio ju je za zapešće i podigao naočale za sunce da bi joj pregledao šaku.

- Kako je opeklina?

- Nije bilo čak ni mjehura. Valjda je maslac djelovao.

- Dobro. - Držao joj je ruku još sekundu ili dvije prije nego ju je pustio. - Izgledate kao maskota momčadi - primijetio je dok je u usta ubacivao šaku kokica. - Trebali biste biti dolje, na terenu, i voditi navijačice.

Na sebi je imala crne kratke hlače i prugasti, plavo-crni pulover s izvezenim natpisom »Davidova mama« iznad lijeve dojke. - Sve se majke odijevaju u pulovere momčadi.

- Ali niti jedna od njih ne izgleda kao vi.

Nije mu mogla vidjeti oči kroz naočale, ali je znala da je odmjerava pogledom. Zbog toga joj je postalo neugodno vruće. Okrenula je glavu prema igralištu. - Eno Davida.

- Koji broj ima - o, vidim ga.

David i njegovi suigrači lagano su trčali prema bočnim linijama nakon što su obavili žustro zagrijavanje na terenu. Kad ih je opazio kako zajedno sjede na tribinama, Marnie je vidjela sjaj u njegovim plavim očima, čak i s te udaljenosti. Njegov se smiješak proširio kad im je entuzijastično mahnuo. Law je također mahnuo i pokazao mu uzdignute palčeve.

- Njegova će momčad pobijediti - ustvrdio je.

- Kako znate?

- Momak je pobjednik. To se vidi na prvi pogled.

Po završetku prvog poluvremena, Marnie se bojala da će se Lawovo predviđanje pokazati pogrešnim. Momčad Tornado gubila je s jednim golom razlike. Poluvrijeme je za obje ekipe bilo frustrirajuće, obje su mnogo puta bile blizu postizanja zgoditka, ali su pokušaje osujetili vješti golmani. Raspoloženje na tribinama doseglo je histerični vrhunac. Emocije su se temeljito uzburkale.

Kad su se njihova gola bedra slučajno dotaknula, Marnie je naglo odmaknula nogu. Činilo se da svaka dlačica na njegovoj nozi provodi električnu struju.

- Ispričavam se - rekla je bez daha.

- Nemate se zbog čega ispričavati. - Podsvjesno je rukom trljala svoje bedro na mjestu gdje ga je dotaknulo njegovo. Opazivši to, dodao je: - Opustite se. Ne bolujem od nečega što se prenosi ovakvim dodirima. Prestala je trljati bedro i namrštila se na njega.

- Uživajte li u tome?

- U čemu? Ovakvim dodirima?

- U dovođenju žena u nelagodne situacije.

- Zapravo, nelagodne situacije me nikad nisu uzbuđivale. Volim da seks bude što jednostavniji i uvijek se koncentriram na osnove.

Poželjivši mu ukloniti s lica samodopadan smiješak, vratila se na ozbiljnu temu zbog koje su se neki dan našli. - Što kaže? U pismu.

Sunce se spustilo iza druge strane stadiona, pa je divovska sjenka pala ma tribine gdje su sjedili. Law je skinuo naočale za sunce. Gledala je kako njegove oči postaju ozbiljne.

- Uglavnom isto.

- Još prijatniji? - pitala je, zabrinuta za Davidovu sigurnost.

- Ne baš. Nepoznati me autor podsjetio koliko bi mediji uživali kad bi priča o Davidu procurila. Premda me na to ne treba podsjećati - rekao je ispod glasa.

- Ni za Davida to ne bi bilo osobito ugodno.

- Znam - rekao je defenzivno. - Nisam sebični gad kakvim me očito smatrate. Trenutno moram razmišljati logično i pragmatično, a ne emotivno. Jedini način da uhvatimo tu osobu je da počnemo razmišljati poput nje ili njega. U redu?

Kimnula je. Činilo se da se malo smekšao. - Ja sam velika meta na koju se može nabacivati blatom, osoba koja piše pisma dovoljno je inteligentna da to zna i koristi. Nije riječ o nekom luđaku. Ovo je dobro osmišljen plan za uništavanje moje karijere.

- Jasno mi je kako bi to moglo život učiniti pomalo neugodnim, ali ne razumijem kako bi razotkrivanje mladenačke indiskrecije moglo uništiti vašu karijeru?

- NASA je ponovno stekla dio kredibiliteta izgubljenog nakon nesreće Challengera.

- I to uglavnom zahvaljujući vama.

Skromno je slegnuo ramenima. - Ali uprava je još uvijek veoma nervozna. Ne žele da nešto pođe po zlu. Sigurno ne bi željeli nikakav skandal. A kad bi se fotografija nezakonitog sina kojeg nikad nisam priznao pojavila na naslovmcama tabloida, što mislite, kakvi bi bili moji izgledi da dobijem još jednu misiju?

- A želite još jednu?

Njegov je izraz lica pokazivao da nikad nije čuo tako glupo pitanje. - Itekako. Postoji ograničeni broj misija i ograničeni broj članova posade za svaku. Želim sudjelovati u što više njih prije nego postanem prestar,

ili prije nego se na rutinskom EKG pregledu pojavi neki problem, ili prije nego me neki mladi pilot pošalje u mirovinu. O, da, želim ponovno poći.

- Obožavate to, zar ne, Law?

- Nalazi se uz bok prvorazrednim rebarcima, Rayu Charlesu i seksu.

- Mislim da dosad nisam u potpunosti shvaćala koliko ste zapravo ranjivi. Nikad mi nije palo na pamet da bi javni skandal zbog ovoga mogao utjecati na vašu karijeru.

- Centar me ne bi otpustio. Ali loša slika u javnosti uništila bi me kao astronauta. Uvježbavao bih druge ljude da rade ono što bih ja silno želio raditi. - Usne su mu se stisnule. - Osoba koja mi prijete zna koliko mi znači istraživanje svemira.

- To nisam ja - usrdno je rekla, nagonski pritisnuvši ruku na prsa. - Bilo bi mnogo bolje za Davida, kao i za mene, kad bi situacija ostala baš ovakva kakva jest. Spoznaja da ste mu vi otac samo bi zakomplicirala njegov život.

To je raspirilo njegovu ljutnju. - Zašto?

- Zato jer ste vi onaj koji jeste, eto zašto. Što biste sa sinom tinejdžerom?

- Odlazio bih na više nogometnih utakmica. - I manje zabava.

- Vidim da znate ponešto o mojem životu.

Ušutjela je. Ne bi bilo dobro kad bi znao da u svim jutarnjim novinama uvijek najprije traži spominje li se on u bilo kakvom kontekstu. Na društvenim se stranicama često mogla naći njegova fotografija.

- Evo zvižduka - rekla je, vraćajući njihovu pozornost na igralište.

Momčad Tornada postigla je zgoditak za manje od dvije minute od početka drugog poluvremena, pa je rezultat postao neriješen. No, napetost je rasla dok su minute drugog poluvremena prolazile i dok na semaforu nije ostala još samo jedna. Činilo se da će se igra produljiti. Svi na tribinama bili su na nogama, promukli od ohrabrivanja igrača čiji su duh i energija počeli slabjeti.

- Evo, stanite ovdje gore da bolje vidite - Law je rekao Marnie. Obuhvatio ju je rukama oko struka i podigao na klupu ispred njih. - Bolje?

- Mnogo. - Prvi put otkako je utakmica počela, imala je neometan pogled na cijelo igralište.

- O, ne! - zastenjala je Marnie, zajedno sa svima ostalima na tribinama, kad je u pokušaju Tornada da postigne zgoditak promašio za nekoliko centimetara. - Uzmi loptu, Davide! Uzmi je od... tako je! - vikala je, obujmivši usta šakama. Skakala je gore-dolje po klupi. Kako ne bi pala, Law ju je uhvatio rukama s obje strane struka.

- Pazite, nemojte pasti. - Zatim je opsovao kad je protivnički igrač oteo loptu Davidu, koji ju je vješto vodio prema голу. - Vрати je, Davide! Zalijepi se za njega, ostani...

- Naprijed, Davide, naprijed! - vriskala je Marnie kad je David vješto oteo loptu između nogu drugog igrača ne počinivši prekršaj.

- Dvadeset sekundi! - vikala je. - Petnaest, Davide! Pomognite mu, momci! Blokirajte tog malog! Gospode, to im čini cijelo poslijepodne, a oni - To je faul, suče! - vikala je, uperivši optužujući prst. - Gdje su ti naočale? Deset sekundi. O, dovraga, Davide, učini nešto! Pet sek...

Njezine su se posljednje riječi izgubile u urliku koji se prolomio kad je David pucao kraj golmana i postigao pobjednički zgoditak. Urnebes je nastao na igralištu, uz teren, na tribinama. Navijači su pomahmtali.

Najglasnije su navijali Marnie i Law. Uhvaćena u ludilu trenutka, okrenula se i završila u njegovom zagrljaju. Podigavši je u zrak, čvrsto ju je stisnuo i vrtio je između sjedala.

- Ne mogu vjerovati. Ne mogu vjerovati - ponavljala je, istodobno se smijući i plaćući. Nasmiješila se Lawu. On se smiješio njoj.

Zatim su njihovi osmijesi nestali, te su se upitno gledali. Njihovi su se pogledi spojili s drukčijom emocijom, ali jednako snažnom kao što je ushićenje.

Istodobno su shvatili da jedna njegova šaka pridržava njezinu stražnjicu, a druga joj je raširena na leđima. Njezine sa ruke bile obavijene oko njegova vrata. Koljenima ga je obujmila oko prepona, a njezine su dojke bile u ravnini njegovih usta.

Polako ju je spustio na tlo, a zatim je zurila u njega široko otvorenim očima u kojima se vidio izraz nerazumijevanja. Povukla mu je ruke s vrata, ali su se zaustavile na širokoj gornjoj polovici njegovih prsa.

Učinak na njezina osjetila bio je tako snažan da je nekoliko trenutaka samo mogla zuriti u njega. On se doimao jednako iznenađenim, ali se prvi pribrao.

- Tvoj je mali sjajan strijelac.

- Hvala - promuklo je rekla. Odjednom svjesna da ga još uvijek dodiruje, spustila je ruke niz tijelo. Law je također povukao ruke, ali je još uvijek osjećala toplinu njegova dlana na svojoj stražnjici.

- Želiš li se pridružiti onoj gužvi?

Vrijeme je isteklo. Na igralištu igrači su se prepustili pobjedničkom obredu. Svaki je u ruci imao limenku gaziranog pića, dobro je pretresao prije otvaranja, a potom prskao svoje suigrače.

- Ne bih to ni za što propustila - rekla je i nasmijala se.

Zajedno su potrčali niza stube, popeli se preko ograde i pojurili na igralište. David ih je dočekao. Radosno je podigao Marnie u znojni zagrljaj i zavrtio je, slično kao i Law prije nekoliko trenutaka.

- Bio si fantastičan, Davide, fantastičan. - Udarala ga je po leđima i poljubila ga, ali je bio previše uzbuđen da bi mu bilo neugodno.

- Lijepo izvedeno - rekao je Law, te oduševljeno lupio Davida između lopatica. Zatim su se rukovali.

- Hvala što ste došli, pukovniče Kincaid.

- Momak koji postigne pobjednički zgoditak slobodno me može zvati Law.

David se zbunjeno nasmiješio. - Law, svi idemo na pizzu. Cijela momčad. Svi su pozvani. Možeš li poći s nama?

- Vrlo rado.

David se prebacio unatrag preko glave i ispustio indijanski poklič. - Dobro, vidimo se ondje. Moramo uzeti trofej.

Budući da je on bio kapetan, on i trener su formalno preuzeli trofej od službenih osoba na sredini terena. Law je stajao uz Marnie, te joj je prebacio ruku oko ramena i kratko joj stisnuo vrat kad je David koraknuo naprijed kako bi održao kratak govor.

- Želio bih zahvaliti Školskom odboru i Učiteljskom vijeću na podršci tijekom ove sezone. Učenici, svi ste bili sjajni! - S tribina se prolomio gromoglasan urlik. - Želio bih zahvaliti treneru. Ne bismo uspjeli bez njega. - Začulo se još jedno glasno odobravanje, roditelja i igrača. - Prihvaćam ovaj trofej u ime svih članova ekipe. Naprijed, Tornado! - viknuo je.

Law se sagnuo i primaknuo usta Marnienu uhu.

- I elokventan je. - Hvala.

Srećom, proslava pobjede svuda oko njih nije mu dopustila da vidi njezine suze. Osjećati težinu njegove ruke na ramenima, povrh ljubavi što ju je u srcu nosila za njega i njegovoga sina, sve ju je to gotovo shrvalo.

Dok su hodali prema parkiralištu, njih je troje vatreno raspravljalo o prijevozu do pizzerije. Marnie je izgubila dva naprama jedan. - Baš kao rezultat utakmice - popustila je.

- Nemoj biti loš gubitnik. - Law je bio veoma zadovoljan ishodom i to uopće nije pokušao sakriti.

Poveo je nju i Davida do upadljiva vozila s pogonom na četiri kotača. - Koliko automobila imaš? - David je viknuo sa stražnjeg sjedala landrovera nakon što su vezali sigurnosne pojaseve i krenuli.

- Samo ovaj i porsche.

- Ispričavam se što su te onako opsjedali svi oni momci. Nisu bili nimalo cool. Ne znaju kako se treba ponašati u blizini neke slavne osobe. - Glumio je sofisticiranu razdraženost, izmamivši osmijehe odraslih. - Nitko nije mogao vjerovati da si došao samo da bi mene gledao kako igram.

- Nije mi smetalo što sam morao dati nekoliko autograma.

- Obično se guraju oko mame. - Nije točno! - pobunila se Marnie.

- O, je li? - upita Law.

- Trebao bi ih čuti kako govore o njoj - nastavi David. - Svi su u nju zaljubljeni, ili bolje rečeno, žude za njom.

- Davide Hibbs, hoćeš li, molim te...

- Znaš da jesu, mama. - Obratio se Lawu, promatrajući ga u retrovizoru.

- Vidiš, ona nije onako stara kao mame većine mojih prijatelja. I mnogo bolje izgleda. Nije ni sva napeta i mrzovoljna, već doista cool.

- Stvarno? - suho će Law.

- Da, bez zafrkancije. - David se namrštio. -Drago mi je da im se sviđa, ali jedan je momak počeo trabunjati i lupetati da bi je volio, ovaj, skinuti i odvesti u krevet. Morao sam ga tresnuti.

- Davide! - Užasnuta, Marnie se okrenula i blenula u njega. - To mi nikad nisi rekao.

- Ne brini se. On je ološ, a ne jedan od mojih bliskih prijatelja. - Lawu je rekao: - Najčešće mi ne smeta način na koji moji prijatelji neprestano pričaju o njoj. Zadirkuju me i kažu da je slobodna. - Tiho se nasmijao. - Čak me jedan učenik četvrtog razreda pitao smije li je pozvati na naturalnu zabavu. -Pogledao je Marnie. - Nije te doista pozvao, je li?

- Jasno da nije.

Slegnuo je ramenima i opet se obratio Lawu. -Valjda je u redu ako očijukaju s njom budući da ona nije moja prava mama. Zapravo mi je teta. Moja je prava mama umrla kad sam imao četiri godine.

- Što je s tvojim tatom?

Marnie se ponovno okrenula na sjedalu, ovoga puta prema Lawu. Uputila mu je prijeteći pogled upozorenja.

Međutim, David je bez problema odgovorio na pitanje. Na to je pitanje morao odgovarati svaki put kad bi upoznao neku novu osobu. - Nikad nisam znao tko mi je tata, ali mama je rekla da to nije važno jer sam ja zasebna osoba, te da je važnije kamo ideš nego odakle si došao. - Pokazao je između njihovih ramena. - Ondje gore, Law. Desno.

U restoranu je vladala zaglušujuća buka. Izmučeni je upravitelj problijedio kad su razulareni igrači Tornada uletjeli unutra, tražeći stolove. Narudžbe su se primale i pića podijelila najvećom mogućom brzinom. Momčad je sjedila za jednim dugačkim stolom u sredini, a roditelji i navijači općenito, među njima i nekoliko skupina nasmijanih djevojaka, sjedili su za okolnim stolovima.

Law i Marnie smjestili su se za stol na periferiji. Imali su mrvicu privatnosti. - Valjda bih se trebao osjećati počašćenim.

Marnie je papirnatim ubrusom obrisala usta i odgurnula u stranu prazan tanjur. - Zašto, jer si pozvan na proslavu pobjede?

- To i zato što imam priliku sjediti s najpopularnijom curom.

- David pretjeruje.

- Ne bih rekao. Cijelu večer osjećam na sebi zavidne poglede. Što je to s tobom i trenerom?

- Ništa. Ima djevojku.

- No, ne bih rekao da je ona bila njegov prvi izbor. - Marnie ga je prijekorno pogledala. To ga nije smelo, već se nagnuo preko stola i proučavao je na treperavoj svjetlosti svijeće. - Umiruje spoznaja da mlada generacija ima dobar ukus.

- Hvala. Ali to te neće iskupiti za ispitivanje Davida tijekom vožnje ovamo. Ako želiš informacije, pitaj mene.

- Dobro. Koliko ih je bilo?
 - Koliko čega?
 - Muškaraca.
 - To se tebe ne tiče.
 - Nije bilo muža?
 - Ne.
 - Kako to?
 - Zašto bi to tebe uopće zanimalo? Ja se ne bih usudila pitati koliko je žena bilo u tvom životu otkako smo se upoznali u Galvestonu.
 - Previše da bi ih se brojilo.
 - Upravo tako.
 - Ali s tobom nije tako, zar ne? Kladam se da bi se broj muškaraca koji su uspjeli stići do tvog kreveta mogao pobrojiti na prste jedne ruke. To je povrijedilo njezin ego. - Zašto to kažeš?
 - Jer bi Davidova nazočnost ometala romantičnu vezu. Imam h pravo?
 - Posve si u krivu - rekla je jednako ledenim glasom kakvim mu je prije nekoliko večeri održala lekciju. - Postojanje romantične veze ometalo bi moj život s Davidom. Budi uvjeren, pukovniče Kincaid, da je tvoj sin odgojen u besprijekornom moralnom ozračju.
 - Još nisam priznao da je on moj sin.
 - Oh - iznenađeno je rekla. - Budući da si došao na utakmicu, potrudio se ponovno vidjeti Davida, pretpostavila sam da si prihvatio tu činjenicu.
 - Prije nego nastavim...
 - Nastaviš? - uspaničeno je rekla. - Nastaviš sa čime?
 - Još ne znam. Najprije moram biti siguran da sam mu otac. To možeš razumjeti, zar ne?
 - Za to imaš samo moju riječ i njegovu nevjerojatnu sličnost s tobom.
 - Koliko znam, postoji pretraga krvi - polako će Law. - Time se ne može dokazati očinstvo, ali mogu se eliminirati neke mogućnosti.
 - Čula sam o tome.
 - Želim da David i ja to obavimo. Želim ukloniti svaku sumnju.
 - Osjećaš da je to potrebno?
 - Da, Marnie. Osjećam. Radi vlastita mira.
- Marnie uzdahne i reče: - Ne mogu te spriječiti, zar ne?
- Hoćeš li surađivati?
- Trenutak je razmislila prije nego je odgovorila. -David je morao obaviti liječnički pregled prije početka nogometne sezone. Tada su mu vadili krv. Njegovi će podaci biti u dosjeu.
- Ja ću se za to pobrinuti. Komu da se obratim? Zapisala je ime klinike u kojoj je David obavio sportski sistematski pregled i pružila papirić Lawu baš kad im se David pridružio.
- Spustio se na koljena kraj njihova stola i počeo udarati po njemu kao po bubnjevima. - Spreman sam za odlazak kad god želite. Sve sam ih slistio na videoigrama. Protjerali su me jer mi svi duguju novac.

Law se nasmijao i pridržao stolicu za Marnie. Bezuspješno je pokušala platiti polovicu računa; Law je to strogo odbio. Izišli su uz klicanje kapetanu momčadi koji je spasio dan za Tornado, a klicali su i slavnom gostu.

Za nekoliko su minuta vozili autocestom. - Hej, Law, promašio si izlaz za stadion - javio se David sa stražnjeg sjedala.

- Ali ne i izlaz za moju kuću.

6. poglavlje

- Tvoju kuću? - upita Marnie.

- Mislio sam da biste se rado okupali i malo rashladili.

- Ozbiljno, Law? Imaš bazen? Mama, ima bazen.

- Već je prilično kasno.

- Sutra nema nastave. Molim te?

Budući da je Law upravljao automobilom, odluka nije prepuštena njoj, ali nije bila oduševljena idejom o odlasku njegovoj kući. Nije željela da David postane previše prislan sa slavnom osobom koja je ušetala u njegov život i koja će najvjerojatnije ponovno nestati kad više ne bude tako zanimljiva novost o postojanju sina.

Nadalje, ako Lawa njegov osjećaj odgovornosti natjera da zatraži skrbništvo nad Davidom, kako bi se njezina stara kuća, koja očajnički treba nove instalacije, mogla natjecati s predivnim modernim domom koji u stražnjem dvorištu ima bazen, a u zidu blagovaonice ugrađen akvarij?

Akvarij je bio samo jedna od tisuću stvari što ih je David opisao kao 'cool' dok se kretao iz jedne prostorije u drugu. Zlatni je retriever režao na Marnie, ali mu se David odmah svidio, te je hodao uz njega, mahao repom i lizao mu koljena.

- Je li ovo totalno fantastična kuća ili što? - uzviknuo je kad je izišao na trijem diveći se uređenom prostoru oko bazena.

- Skoči u vodu - reče mu Law. - Ali, molim te, najprije skini te bakandže.

David se na brzinu skinuo i bez trenutka oklijevanja skočio u bazen. - Dobra forma - primijeti Law.

- Deset ljeta satova - reče Marnie.

- Zar se tako ističe u svemu što radi?

- Da. - Iskosa ga je pogledala. - A tu želju da u svemu bude izvrstan nije naslijedio od majke.

Gledali su kako David nekoliko puta pliva s jedne na drugu stranu bazena prije nego se zaustavio radi odmora. Venera je cijelo vrijeme bila uz njega, trčeći amo-tamo uz bazen, i uzbuđeno lajala. Kad bi podigao glavu da uzme zraka, lizala mu je lice.

- Ovaj me pas obožava. - Smijući se, izbjegavao je njezine izljeve ljubavi.

- Danas još nije bila vani. Zašto je ne povedeš u šetnju? - predloži Law. - Crveni ferrari živi dva bloka dalje na jugu. U ovo doba večeri obično je parkiran ispred kuće.

David je izišao iz bazena, te prihvatio ručnik i Venerin povodac od Lawa.

- Idemo, curo. Brzo ćemo se vratiti, ljudi.

Tinejdžer i njegova nova odana družica iziđu kroz vrata u ogradi. Odmah su se zatvorila za njima.

- Mislim da bi Venera večeras pobjegla s njim kad bi to tražio od nje - primijeti Law. - Nevjernica jedna.

- Oduvijek želi psa.

- Zašto ga nikad nije imao? - Obrve su mu se skupile iznad korijena nosa.

- Zbog majke. Kućni je ljubimci čine nervoznom. Otkako je otišla u dom, nisam imala vremena pozabaviti se time da jednog nabavimo.

Law je kratko razmišljao o tome, a zatim je glavom pokazao prema kabini na drugoj strani bazena. - Ondje je svlačionica za curice. U ormaru ćeš naći nekoliko kupaćih kostima, ali nisam siguran da postoji tako malen da bi tebi pristajao.

- Ne želim kupaći kostim.

Koraknuo joj je bliže. Glas mu je postao dublji. Smiješak je postao sugestivan. - To je još bolja ideja.

- Nisam tako mislila.

- I prije si se kupala naga. Sjećam se.

- Sjećanje te vara ako misliš na onu večer kad ste ti i Sharon nagi plivali u zaljevu.

- Ah, tako je. Ti nisi htjela skinuti kupaći kostim. Oboje smo te pokušavali nagovoriti, ali ništa od toga.

- Mogli su vas optužiti za kvarenje morala maloljetnice.

- Nisi mi pružila priliku da te iskvarim. Počela si plakati i pobjegla kući. Zašto?

Odmahnula je glavom, opčinjena načinom na koji mu je mjesečina pretvarala kosu u srebrnu. Izgledala je baš onako kao i one večeri na plaži u Galvestonu kad ju je Sharon nazvala kukavicom i zaprijetila da će je zadaviti ako njihovim roditeljima kaže što ona radi.

Law, mrvicu tolerantniji, pokušao je blažim tonom: - Hajde, balavice. Neće te boljeti. Neće te pogoditi munja.

Očajnički mu se željela pridružiti u toploj slanoj vodi, ali se sramila svojeg mladenačkog tijela i bojala da će je uhvatiti.

- Zašto se one večeri nisi htjela naga kupati sa mnom? Jesi li me se bojala?

- Ne - drhtavo je uzviknula.

- Zašto si plakala, Marnie? Je li ti bilo neugodno?

- Plakala sam jer sam bila bijesna.

- Bijesna? Na mene?

- Na tebe. Na Sharon. Mrzila sam vas jer ste se prema tome mogli odnositi tako ležerno, a ja nisam. Uglavnom sam bila bijesna na sebe. Silno sam vam se željela pridružiti, znaš, ali mi je nedostajalo hrabrosti. Zjenice njegovih očiju neznatno su se stisnule. - Sad imaš šansu nadoknaditi onu izgubljenju priliku.

- Još uvijek mi nedostaje hrabrosti.

- Meni ne. - Izuo je svoje sportske cipele i čarape. Jednim je pokretom preko glave skinuo polo majicu. Dotaknula je njezine gole noge dok je padala na pod trijema.

- Law?

- Hmm? - Otkopčao je kratke hlače. Marnien je pogled gladno prelazio njegovim prsima. Trokut svijetlih dlačica, koje su rasle na sredini tih prsa kad je imao dvadeset dvije godine, sad se zgusnuo i raširio na sve strane. Dobile su zlatnosmeđu boju. Vijugale su i vrtložile se po čvrstim, zaobljenim mišićima i oko njegovih bradavica, opravdavajući ideju jednog poduzetnika koji je nedavno predložio da se izradi poster mišićava Lawa Kincaida.

Njegova je ideja bila da fotografija prikazuje Lawa u lažnom svemirskom odijelu, sprijeda raskopčanom do pupka. Postavio bi Lawa ispred rakete, čime bi dobio ne baš suptilan simbol. Prodavao bi se u milijunima primjeraka, tvrdio je. Ne bi trebao novac poreznih obveznika za financiranje budućih NASA-inih svemirskih pothvata. Kovčege bi napunile opčinjene žene.

NASA je bila užasnuta, naravno. Nevjerojatnu ideju nisu smatrali dostojnom nikakvog službenog komentara. Mediji su se zabavljali tom pričom nekoliko dana, dok nije pala u zaborav.

No sad je Marnie, suhih usta, vlažnih dlanova i drhtavih koljena, zaključila da je čovjek imao pravo.

Law je spustio svoje kratke hlače i nogom ih gurnuo u stranu, a zatim je zavukao palčeve ispod elastične trake na gaćama. Marnie je instinktivno ispružila ruku kako bi ga zaustavila. Kad je dotaknula toplu kožu, naglo je povukla ruku.

- Ne mogu dopustiti da me David zatekne kako naga plivam u tvom bazenu, Law - rekla je. - Ovo je smiješna, djetinjasta igra. Prestani.

- Onda prestani biti tako uštogljena i pođi po kupaći kostim.

Plave su oči izazivale sive. Sive bi možda dulje izdržale da se iznad plavih nisu upitno uzdigle obrve, a palčevi njihovih vlasnika opet se zavukli ispod elastične trake. Plave su pobijedile.

Marnie se okrenula i ukočeno zaputila prema vratima kabine, a zatim ih je bučno zatvorila za sobom. Nakon što je isprobala tri kupaća kostima, deset minuta kasnije izišla je u crnom jednodijelnom. Materijal je bio dovoljno rastezljiv da se prilagodi njezinom sitnom tijelu, premda je kostim bio za jedan broj prevelik.

Samouvjerenost je prišla dasci za skakanje, odskočila jednom kako bi je testirala, a zatim izvela lijep skok. Kad je izronila, pljeskao joj je dok je plivao na leđima, udarajući nogama kako bi se održao na površini.

- Vrlo dobro.

- Hvala.

Zaplivala je prema stubama, a kad se počela penjati, rukom joj je obuhvatio gležanj. Povukavši ga, vratio ju je u vodu i pritisnuo joj leđa uz popločeni zid.

Kad je na svojim nogama osjetila dodir njegovih, naglo je uvukla dah. - Law, ti si...

- Hm-hm. Volim plivati nag. Krasan osjećaj.

- To je tvoj credo u životu, nije li? Ako je nešto krasan osjećaj, učini to.

- A tvoj je credo, ako nešto pruža krasan osjećaj, sigurno je grijeh. - Usisao je kapljicu vode s njezine usne školjke i usnama joj okrznuo vrat.

- Barem jednom u životu, dobra mamina curice, zašto se ne opustiš i jednostavno uživaš? Riskiraj. Učini nešto smiono, nešto...

Stavila mu je ruke na ramena i gurnula ga od sebe tako da je snažno pljusnuo u vodu. - Zato ovo činiš, zar ne? - Ljutito je pitala. - Jer je uzbudljivo, izazovno, smiono. Neka tinejdžer uđe i zatekne svoju majku s nagim muškarcem u bazenu, takav doživljaj još nisi iskusio.

Uхватила se za ogradu stuba i još jednom gotovo izišla iz bazena prije nego ju je povukao natrag, ali ne onako nježno kao ranije.

Ovog su puta njegove ruke kliznule ispod njezinih pazuha. Dlanovima joj je pritiskao dojke sa strane tako da su se nadimale iznad gornjeg dijela kostima. Opazio je to. Također je opazio zamamno isturene bradavice ispod mokrog materijala. Držao ju je dovoljno blizu da bi bio siguran da ga može osjetiti, čvrstog i spremnog, uza svoje tijelo.

- Jedini razlog iz kojeg ovo radim - procijedio je kroza zube - jest taj da sam danas jednom već osjetio tvoje tijelo pod rukama. Otad razmišljam samo o tome kako ću to ponovno osjetiti.

Spustio je pogled do njezinih usana. Bile su mokre od vode bazena, ali i od nervoznog, refleksnog djelovanja njezina vlastita jezika. Ruž je gotovo nestao s njezinih usana. Marnie nije mogla znati kako seksi se to njemu čini.

- Da sam prije sedamnaest godina imao ovoliko razuma koliko ga imam danas - dodao je - strgnuo bih ti kupaći kostim i odvuкао te u valove sa sobom one večeri na plaži. Možda, da sam ti pomogao nadvladati tvoje inhibicije, da sam te upoznao s muškim tijelom, možda bi postala senzualna žena, a ne isušena, ukočena čistunka kakva jesi!

Marnie je zurila u svoje lice u zrcalu iznad toaletnog stolića. Nedavno je navršila trideset godina, ali joj je lice još uvijek bilo glatko i bez bora,

kao u tinejdžerice. Jedina značajka koja mu je davala zrelost bile su njezine oči. Od trenutka kad se rodila ozbiljno su promatrale svijet.

Ili se tako činilo.

Zato ju je Law smatrao čistunkom. Uvijek je tako djelovala na ljude. Tijekom djetinjstva i mladenaštva su je ismijavali jer je bila tako konzervativna, tako dosadna, tako ozbiljna.

Je li netko doista mislio da voli što ima prekomjerno aktivnu savjest? Nikad to nije voljela. Bilo je dosadno. Nije uživala u činjenici da je cijelog života ljudima kvarila zabavu. Ali netko je to morao činiti. Budući da je Sharon bila otkočena u obitelji, Marnie je preostala uloga trezvene sestre.

Uzdahnuvši, ugasila je lampu, prišla svojem samotnom krevetu i skinula kućnu haljinu. Lagano je prešla rukama po spavaćici. Tijelo joj je vitko i mršavo. Nikako se ne bi moglo opisati kao puteno. Sharon, koja je rano sazrela, počela je privlačiti muške poglede već kad joj je bilo dvanaest godina, na veliku žalost njihovih roditelja.

U svojim ljubaznijim trenucima, kojih je bilo malo i rijetko, Sharon je obećavala svojoj očajnoj mlađoj sestri da će, bude li malo strpljiva, i ona na koncu imati lijep dekolte i zaobljene, ženstvene bokove.

Marnie se zavukla među plahte, potišteno se osmjehnuvši. Te davno očekivane obline nikad se nisu razvile. Već je odavno prestala sanjariti o njima.

Znala je da posjeduje određenu draž. Premda njezine oči nisu poigravale i koketno svjetlucale, bile su krupne i okružene gustim, tamnim trepavicama. Činilo se da neki muškarci smatraju osobito privlačnim oblik njezinih usta.

Kipar kojemu je pozirala - ne bi li se pukovnik Kincaid šokirao kad bi znao da je, tijekom studiranja umjetnosti na sveučilištu, naga pozirala nekom kiparu - smatrao je njezina usta intrigantnima i seksi.

To ga je najprije uzbudilo onog poslijepodneva kad je ostavio svoj rad, prešao studio i prstima, na kojima je još uvijek bilo vlažne gline, prešao preko njezinih usta. Na njezinu ozlojeđenost i sramotu, bradavice su joj se ukrutile.

Ohrabren, umjetnik je nastavio sa svojim milovanjima. Ljubio joj je usne i gnječio joj malene, šiljaste dojke. Reagirala je. Kipar je imao prilično naglašen ego i porazila bi ga spoznaja da senzualnu reakciju njezina tijela zapravo nije izazvao njegov dodir.

Za to je bilo zaslužno sjećanje na Lawa koji joj se smijao na plaži dok su njegovi ravni bijeli zubi blistali na suncu kad je zagrizao ledeni štapić. Kupili su ledene štapiće kako bi proslavili svoj dvorac od pijeska, što su ga gradili pola dana.

- Hej, balavice, taj je ledeni štapić obojio tvoje usne.

Prsti su mu bili hrapavi od pijeska kad je njima prešao po njezinim usnama, ljepljivima od slatkog sirupa; a mlada Marnie Hibbs prvi put u životu osjetila seksualnu žudnju.

Nije čak ni znala kako nazvati taj prekrasan, topao osjećaj bujanja u donjem dijelu njezina tijela. Iznenadno stršenje svojih bradavica ispod kupaćeg kostima nije pripisala Lawovu dodiru. Tek je kasnije razumjela što joj se tog poslijepodneva dogodilo.

Umjetnik je slučajno dozvao u sjećanje taj događaj. Marnie je zatvorila oči i pretvarala se da je Law Kincaid onaj koji je ljubi, miluje, spušta je na kvrgavi madrac u studiju u potkrovlju i uzima njezino djevičanstvo.

Međutim, na koncu je otvorila oči. Kraj nje nije ležao Law, već muškarac kojeg je jedva poznavala, čovjek s glinom na prstima i samodopadnim smiješkom na licu. Više se nikad nije vratila u njegov studio, premda joj je trebao svaki zarađeni novčić. Često se pitala tko je kiparu pozirao za dovršavanje djela.

Nije posjedovala prirodne osobine za zavođenje muškaraca, osobito sladostrasnika kakav je Law Kincaid. No iznenadio bi se kad bi znao kako turbulentna žudnja leži odmah ispod njezine puritanske fasade.

Zapekla ju je njegova optužba da je čistunka, ne zato što je bila istinita, već upravo suprotno. Da se David tada nije vratio, da Law nije izišao iz bazena i na brzinu navukao odbačene kratke hlače, možda bi mu dokazala koliko je zapravo senzualna.

- Ne, ne bih - priznala je u mraku, ne znajući treba li samoj sebi čestitati jer je tako jaka, ili se ukoriti jer je takva kukavica.

Budući da ga je odbila, vjerojatno joj se više nikad neće javiti. To bi bilo najbolje za sve njih. Ideja da ima sina zacijelo mu se sviđala samo zato što je mislio da će u paketu s njim dobiti i dostupnu ženu.

Neka se sam snalazi s onim anonimnim pismima. Više nije željela imati nikakve veze s njim.

Međutim, prije nego je zaspala, jedna njezina strana sanjarila je o onome što bi mu rado činila.

7. poglavlje

Kad joj se ponovno javio, to je bilo iz razloga kakvom se ni u snu nije nadala.

- Kako, nolim? - Rekla je u telefonsku slušalicu.

- Možeš i poći ili ne?

- Ne.

- Zašto ne?

- Kao pro, dva su sata poslije podne. A rekao si da je ta večera u...

- Osam. Treba ti šest sati da se spremiš?

- Nemam što odjenuti za tako važan događaj, Law. Zašto me uopće pozivaš? Sigurno imaš malenu crnu knjižicu krcatu susretljivih pratilja.

- Zovem tebe jer si ti kriva da nemam odgovarajuće pratilje.

-Ja sam kriva?

- Rastresen sam otkako sam upoznao Davida. Zaboravio sam na tu prokletu večeru i sjetio se tek nakon što ju je prije nekoliko minuta netko u uredu spomenuo.

- Užasne mi je žao. Možeš je preskočiti, možeš povesti nekog drugog ili možeš poći sam, ali to doista nije moj problem što si ti zaboravio nekoga pozvati.

- Praktički je obvezno da se ondje pojavim, a neće biti kraja zadirkivanju ako se pojavim sam.

- Loše za tvoj imidž?

- Da. Kao i iznenadno pojavljivanje sina za kojeg nisam znao da ga imam

- dodao je tišim glasom. Nazvao ju je iz svojeg ureda u svemirskom centru. - Napravio sam pretrage krvi i odgovaraju Davidovima. Moramo razgovarati, Marnie. Pođi sa mnom večeras, molim te.

Grickajući usnu, pogledala je projekt što bi ga trebala dovršiti do kraja tjedna. Opazila je svoj odraz u zrcalu. Trebat će joj kompletan tretman ako želi poći na tako svečanu večeru.

Navela je te isprike Lawu, a potom je tmurno dodala: - I danas poslije podne moram posjetiti majku.

- Ti si sposobna dama. Doći ću po tebe u osam i petnaest.

- Zar ne počinje u osam?

- Valjda ne očekuješ da ću stići na vrijeme, je li?

- Što misliš? - zabrinuto upita Marnie.

- Izgledaš senzacionalno! - David uzvikne iza nje. Zajedno su proučavali njezin izgled u zrcalu na vratima ormara.

Okrenula se desno, a zatim lijevo. - Je li haljina pretjerana?

- Pretjerana? Gotovo je premalena.

- Davide - tjeskobno je uzviknula - ranije si rekao da nije tako jako dekoltirana.

Nasmijao se. - Nije. Samo sam se šalio.

Između odlaska frizeru, gdje je napravila frizuru i manikuru, i posjeta domu za starije i nemoćne osobe, svratila je u skupu prodavaonicu odjeće, premda se nećkala. Brzo je, jednu za drugom, odbacila nekoliko svečanih haljina, iz ovog ili onog razloga.

Počela ju je obuzimati malodušnost kad je opazila ovu. Izrađena od plavog satena, bez naramenica, tijesno se pripijala uz tijelo. Donji je dio bio od crnog satena, kratak i širok.

- Dušo, ako odavde ne odete s tim, rasplakat ću se - rekla joj je vlasnica prodavaonice.

- Mislite li da je previše... previše... otmjena za mene?

- Savršena je. Iskreno.

Kad je žena morala napraviti račun za drugu mušteriju, Marnie je diskretno pogledala cijenu haljine i gotovo glasno uzvihnula. Još se jednom čeznutljivo pogledavši u trostranom zrcalu, vratila se u kabinu i počela otkopčavati haljinu.

Prodavačica joj se ponovno pridružila. - MasterCard ili Visa?

- Niti jedno, bojim se. Ne mogu je uzeti.

- Dušo, zašto ne? Fantastično izgleda na vama.

- Ne mogu si to priuštiti. Ne mogu je čak uzeti ni na kredit - odgovorila je, pružila ženi haljinu i odjenula svoju svakodnevnu odjeću.

Žena je iza uha uzela kemijsku i prekrížila cijenu, te napisala nešto drugo. - Evo, je li sada lakše dostupna?

Marnie je pogledala promjenu. - To je pola cijene!

- Upravo je na rasprodaji.

- Ali ne mogu...

- Slušajte, dušo, ova je haljina ionako bila na punoj cijeni. Čak i ovako, ja ću još uvijek zaraditi. Gotovo su svi već kupili svečanu odjeću za proljeće. Osim toga, nemam mnogo mušterija koje nose tako maleni broj. Bilo je glupo s moje strane što sam je uopće nabavila u toj veličini. Drago mi je da je mogu prodati po bilo kojoj cijeni.

Tako je Marnie kupila haljinu i sad ju je pokazivala sinu prije nego stigne njezin pratilac. Bila je nervozna poput djevojke koja se sprema na maturalsnu zabavu.

- Samo bih voljela da imam malo više, znaš, ovdje gore - sa žaljenjem je rekla i rukom prešla po prsima.

- Stvarno, mama. Momcima više nije toliko važno ima li neka cura sise ili ne.

Susrela je njegov pogled u zrcalu. - Sada to pokušaj ponoviti ozbiljna lica.

Smeteno se smješkao kad se oglasilo zvono na ulaznim vratima. - Uistinu, mama, sjajno izgledaš! - viknuo je preko ramena kad je istrčao iz sobe i sjurio se niza stube.

David joj se divi iz odanosti, ali što će Law, koji je navikao izlaziti s mnogo mlađim ženama s bujnim oblinama, večeras misliti o ukočenoj čistunki?

Izgledao je doista slasno. Bolje od čokoladne smrti, njezinog omiljenog deserta. Na sebi je imao svečanu vojnu odoru. Eplete su naglašavale njegova široka ramena. Kratka bijela jakna pripijala mu se uz uski struk. A ono što su tamne hlače činile za njegovu stražnjicu bilo je jednako grješno kao zatražiti dodatne bademe na čokoladnu smrt.

Zazviždao je dok je silazila stubama. - Zar ne izgleda fantastično? - upita David.

- Nije loše - otegnuto će Law glasom zbog kojeg su joj klecala koljena i treperio dekolte.

- Vratit ćemo se oko... kada, Law?

- Nemoj je čekati - Law reče Davidu i namigne mu.
 - Neću ostaviti ni svjetlo upaljeno na trijemu -reče David.
 - Hoćeš, naravno! - strogo će Marnie. - Ostavi upaljena sva vanjska svjetla i zaključaj vrata. Nemoj otvarati vrata osim...
 - Mama! - rekao je i zakoluto očima prema stropu. - Nisam dijete, znaš.
 - Znam. - Stavila mu je ruku na nadlakticu i nježno je stisnula. - Laku noć.
 - Laku noć, Davide. - Law je poveo Marnie stazom prema automobilu.
 - Hej, Law?
 - Da? - Stao je iokrenuo se. David ga je kretnjom pozvao natrag. Šaptom su razmijenili nekoliko riječi, a potom je David ušao u kuću i zaključao vrata, kako mu je maločas rečeno.
- Law se smješкао dok je pomagao Marnie da se smjesti na niskom sjedalu porschea. - Što je to bilo? - pitala je kad je sjeo za volan.
- Muški razgovori.
 - Želim znati.
 - Ne, ne želiš - rekao je i tiho se nasmijao.
 - Želim.
 - Sigurna si? - Da.
- Zaustavio se ispred znaka stop na kraju njihova bloka i pogledao je preko konzole. - Rekao mi je da imam njegovo dopuštenje ako te želim odvesti u krevet. Obećao je da me neće tresnuti.
-
- Hajde, kušaj. - Law ju je nagovarao da pojede sirovu ostrigu.
 - Odvratne su. Ne, hvala.
- Nagnuo je ljušturu na svoje usne i progutao cijelu sluzavu stvar. Zadrhtala je. Nasmijao se. - Korisne su, navodno pojačavaju libido.
- Onda nema smisla da ih ja jedem, budući da uopće nemam libida.
 - To sam opazio - rekao je, zagledavši se u njezin dekolte.
- Porumenjevši, pokušala ga je omesti u zurenju. - Bolje da pripaziš. Suzette će biti ljubomorna.
- Tko?
- Marnie je glavom pokazala provokativnu plavušu bujnih oblina. Na sebi je imala crvenu kožnu mini haljinu, a bila je u društvu nedavno razvedenog administratora NASA-e.
- Ah, ona - ravnodušno će Law, ponovno se okrenuvši Marnie. - Ona je samo obožavateljica.
 - Ranije sam razgovarala s njom. Kaže da si je prošli tjedan otpirio.
 - Tako je.
 - Klipan bez srca.
 - Za to si ti bila kriva.
 - Zašto sam za sve tvoje nedavne rabote sa ženama ja kriva? - pitala je.

- Imao sam spoj s njom onoga dana kad sam upoznao Davida. Te mi večeri baš nije bilo do izlaska.

- Shvaćam.

- To nije razlog za osmijeh - progundao je, opazivši kako su joj se usne izvile prema gore. Zapravo, otkako je došao po nju, svoju je pozornost usmjeravao na njezina usta i vrat na način od kojeg joj je treperio želudac.

- Nama, običnim ljudima, veliko je zadovoljstvo promatrati neuspjehe moćnika - zadirkivala ga je.

- Kako si uopće upoznala Suzette?

- Upoznale smo se dok si ti sa svojim prijateljima razgovarao o A-3.

- Misliš, o A-4?

- Mislim o A-4. Suzette je rekla... što je zapravo taj A-4?

- Mlazni avion za obuku. Katkad ga uzmem i pođem se malo provozati.

- Uzmeš vojni avion kako bi se malo provozao? - Takva joj je drskost bila nezamisliva.

- Moram održavati svoje vještine test-pilota - obrambeno je rekao.

Proučavala ga je sa zamišljenim izrazom na licu.

- Zašto toliko voliš letjeti?

Šutke su izabrali ovo privatno mjesto na trijemu s kojeg se pružao pogled na kanal, te su ondje grickali predjelo sa svojih tanjura. Uz kanal su rasle azaleje u punom cvatu, pa je obala izgledala poput divovske živopisne gusjenice. Duž ograde trijema pružala se glicinija, a njezini cvjetovi boje lavande spuštali su se prema vodi.

Večer je bila miomirisna. Dok se većina gostiju polako kretala kroz prostorije spektakularna doma njihova domaćina, smijući se i čavrljajući uz glazbu peteročlanog sastava, Marnie i Law su sjedili na klupi vam.

- Volim uzbuđenje što ga ondje gore osjećam. Što su veće visine i brzine, to ja više uživam.

- Strepi li tvoja majka još uvijek zbog tebe? Nakrivio je glavu u stranu. - Kako to znaš?

- Govorio si o tome u Galvestonu. Sjećam se toga dana. Jednog je poslijepodneva padala kiša, pa smo igrali monopoly. Sharon je izgubila zanimanje i pošla odrijemati.

- Tvoji su mama i tata također spavali - rekao je. - Bili smo sami na onom natkrivenom trijemu s kojeg se vidjela plaža.

Marnie je bilo drago da se sjećao toga. - Ispričao si mi sve o svojim planovima, kako ćeš se prijaviti za svemirski program nakon što odslužiš svoje u mornarici. Tada si mi rekao da se tvoja majka boji za tebe kad letiš u svim onim borbenim avionima i kao test-pilot.

- Pa, još uvijek se boji. Dok sam bio u svemirskoj misiji, tata je rekao da joj je želio davati sedative, ali je ona ostala zalijepljena za televizor i radio.

- Mogu je razumjeti - tiho će Marnie.

Ona se ponašala posve jednako. Tijekom onog tjedna napravila je veoma malo posla, a još je manje spavala. Bolesna od brige, hodala je prostorijama svoje kuće, a u mislima joj se okrutno vrtjelo sjećanje na eksploziju Challengeera. Sjećala se kako je plakala od olakšanja kad je Law sletio u Vojnu zračnu bazu Edwards, uspješno okončavši misiju.

- Majka se gotovo jednako boji svemira kao i mogućnosti da se nikad neću oženiti i imati - Prekinuo se i pogledao preko vode kanala.

- Imati djece?

Potom je opet pogledao Marnie. - Krvne pretrage nisu dokazale da sam ja Davidov otac. Ali su dokazale da bih mogao biti. - Još je tišim glasom dodao: - Vjerujem da jesam.

- Jesi. Sharon je bila djeвица.

- Jesi li sigurna? - Obrve su mu se tjeskobno skupile od silne potrebe da bude siguran.

- O, da - odgovorila je Marnie i žalosno se nasmijala. - Sve mi je povjeravala. Znala bih da je imala ljubavnika prije tebe. Smatrala je zgodnim što je njezin prvi ljubavnik bio stariji muškarac s tako mnogo iskustva.

- Ne sjećam je se baš dobro - priznao je. - Samo je nejasna mrlja u mojem sjećanju. Dobro tijelo. Duga plava kosa. Laka cura. - Proučavao je Marnieno lice na treperavoj svjetlosti koja se odražavala s vode. - Više se sjećam tebe nego Sharon.

- To mi je veoma teško vjerovati, Law.

- Istina je. Mnogo smo razgovarali, zar ne?

- Ti si govorio. Ja sam slušala.

Odmahnuo je glavom i skrušeno se nasmijao. -Vjerojatno sam bio pun sebe.

- A ja sam ti se divila. Bila sam samo štrkljasta klinka koja se vukla za vama, i koju ste tjerali od sebe kad god ste se ti i Sharon željeli ljubiti. Gospođica dobra mamina curica, sjećaš se?

Njegov se smiješak polako pojavljivao i doimao se lijenim kad se na koncu pojavio. Spustio je pogled na vrhove njezinih dojki koje su činile malene polumjesece iznad izreza haljine. - Ovo je debitantska zabava, dobre mamine curice. Doslovce.

Smeteno je kimnula prema osvjetljenim prostorijama. - Zovu sve unutra na večeru. - Podigavši mu lijevu ruku, pogledala je na njegov ručni sat. - Već je i vrijeme. Deset i trideset! Ovo nije vrijeme za večeru. Sad se odlazi u krevet.

Zavrtio je ruku tako da se njegov dlan našao ispod njezinoga, te joj nježno stisnuo prste. Drugom ju je rukom obujmio oko struka. - To se može srediti.

Udahnula je tako da su zadrhtali njezini polumjeseci. - Budi ozbiljan, Law.

- Smrtno sam ozbiljan. Muškarci se uvijek sjećaju onih koje su pobjegle, znaš. Jednostavno umirem od želje da otkrijem što dobru maminu curicu čini tako prokleta zamamnom.

Marnie nije željela ni o čemu razmišljati, osim o Lawu, dok ju je držao ovako blizu sebe. No, njezin joj savjestan um nije dopustio da uživa u njegovu zagrljaju. Razmišljao je o rezultatima krvnih pretraga i Lawovu tiho izgovorenom priznanju da Davida smatra svojim sinom.

- Hoćeš li svojim roditeljima reći da imaju unuka? - Osjetila je kako su mu se mišići odjednom napeli. Premda mu je na licu još uvijek lebdio osmijeh, više se nije doimao prirodnim.

- Ne znam.

- Sad kad znaš da je David tvoj sin, što ćeš učiniti, Law?

Maknuo je ruke s nje i ustao, te i nju povukao na noge. - Imaš pravo, zovu nas na večeru. Bolje da nas ne moraju čekati.

Dok ju je vodio kroz vrata terase, sagnuo se i šapnuo: - Ovo ću reći za tebe, Marnie, doista znaš kako uništiti ono što je moglo biti izvrsno, čvrsto spolno uzbuđenje.

8. poglavlje

Zazvonio je na njezinim ulaznim vratima u jedanaest sati idućega dana. Iznenadila se kad ga je vidjela. Prethodne je večeri njegovo držanje prema njoj bilo napeto i rezervirano od trenutka kad su se pridružili ostalima, nakon njihova razgovora na terasi.

Kad ju je dopratio do njezine kuće, kratko joj je zaželio laku noć i površno je poljubio u obraz, pokazujući da mu je drago što je večer napokon završila. Zato je ovaj posjet bio tako neočekivan.

- Jesi li zauzeta? - pitao je.

- Radim.

Mirisala je po akrilnim bojama i grozno je izgledala. Njezina frizura nije preživjela noć. Kosa joj se opet pretvorila u slobodne, kratke uvojke koji su joj nemarno okruživali sitnu glavu. Svečana je haljina, spremljena u vreću za odjeću, visjela u ormaru. Jutros je na sebi imala kratke hlače i košulju, što ni izbliza nije glamurozno. Oboje je prošlog ljeta završilo u njezinoj ladici za radnu odjeću. Svuda su se vidjele mrlje od boje. Bila je bosa.

- Smijem li ući?

Oklijevala je samo sekundu, a zatim je otvorila vanjska vrata s mrežom i pozvala ga unutra. - Zašto nisi na poslu? - pitala je dok su hodnikom hodali prema stražnjem dijelu kuće.

Spustio se na stolicu od trske i skinuo naočale za sunce. - Bio sam, ali se na simulatoru s kojim smo radili pojavio nekakav kvar. Ništa nismo radili, već samo stajali naokolo, pričali proste viceve i čekali da tehničari pronađu problem. Na koncu su rekli da će to vjerojatno trajati do sutra.

Zato sam uzeo slobodno. Što je to? - Naočalama je pokazao sliku na kojoj je radila.

- Naslovnica za katalog jedne draguljarnice. Sviđa ti se? - Podigla ju je da bi je bolje vidio. Slika je prikazivala divovski cvijet lotosa na crnoj pozadini. U sredini nježnih latica nalazili su se svjetlucavi dragulji.

- Drukčije je.

- Kako diplomatski - suho će Marnie. - Drago mi je da je reklamna agencija već odobrila moju skicu, inače bih se zabrinula. - Slabašno se osmjehnuo, kao da je zapravo ne sluša. - Zar te nešto muči, Law?

- Ručak.

- Ručak?

- Dopusti da te odvedem na ručak - rekao je.

- Ne! Pogledaj kakva sam. - Dobro izgledaš.

- Zaboravi. Ovakva nikamo ne idem.

- Dobro, onda ćemo ovdje ručati. Što imaš? - Prije nego je uspjela još nešto reći, već je nestao prema kuhinji. Kad je stigla onamo, bio je sagnut ispred hladnjaka i proučavao njegovu unutrašnjost.

Prešla je prostoriju i neuljudno tresnula vratima hladnjaka. - Nisi ovamo došao jesti.

Naslonio se na hladnjak i zagledao se u strop. - Imaš pravo. Nisam.

- Dakle, zašto si došao?

- Neprestano razmišljam o onome što si me sinoć pitala. Što ću učiniti po pitanju Davida?

Marnie je osjetila kako je nešto steže oko srca, što se događalo svaki put kad bi razmišljala o tome što bi Law mogao poduzeti u vezi s Davidom.

Tiho, gotovo prestrašeno, upita: - Jesi li odlučio?

- Ne - odgovorio je, spustivši pogled na nju. - Još nisam. Prije nego nešto učinim po pitanju budućnosti, moram znati što je bilo u prošlosti.

Zbunjeno je odmahnula glavom. - Ne razumijem.

- Sviđa mi se ovo što sad vidim. Prema svemu sudeći, on je sjajan momak, sve čemu se otac može nadati. Želio bih znati kako je postao takav. Bože, toliko sam toga propustio. Tu je šesnaest godina života o kojima baš ništa ne znam, osim da nije mogao imati psa jer su kućni ljubimci činili nervoznom njegovu baku, te da je redovito odlazio na satove plivanja.

Njegov je izraz lica bio tmuran i molećiv. - Pričaj mi kako je bilo, Marnie. Napuni me informacijama.

Pogledala je prema radnom prostoru, koji ju je pozivao, ali je zaključila da može raditi noću, bude li to potrebno za dovršavanje posla u roku.

- Dođi sa mnom. - Povala ga je iz kuhinje u dnevni boravak gdje je držala albume krcate fotografija čija je glavna tema bio David.

Njezine su emocije bile zbrkane. Premda je to bilo teško priznati, divila se Lawu jer se tako interesirao za Davida. Mogao se razbjesnjeti kad je saznao da on postoji. Čak i nakon što je priznao mogućnost da mu je

otac, mogao je samo slegnuti ramenima i smatrati ga biološkim iverkom, što bi učinila većina muškaraca koji izlaze s djevojkama po imenu Suzette.

No s druge strane, Law Kincaid je čovjek koji se ne uklapa u stereotipe. Njegov je život pun postignuća i počasti. Posjeduje integritet u skladu sa svojim zavidnim uspjesima.

Zbog tako snažne osobnosti samo ga je još više voljela, ali to ga je također činilo njezinim neprijateljem. Bez obzira na prijeteća anonimna pisma, on nije čovjek koji bi bezbrižno okrenuo leđa sinu tinejdžeru. Marnie je sebično željela da upravo to učini.

Dok ne otkrije kakvi su njegovi planovi za budućnost, ako ih ima, ona se pokušavala hrabro nositi sa situacijom. Zasad je najbolja strategija surađivati s njim.

Sjela je na pod, prekrížila noge i stavila u krilo veliki album s fotografijama. Law se spustio kraj nje. Otvorila je korice albuma i rukom zagladila prvu stranicu.

- Njegovi službeni otisci stopala, napravljeni uskoro nakon rođenja. - Lawove su oči bljesnule. - Tako su sićušni!

- Nisu broj četrdeset tri kao sada - rekla je i nasmijala se. - Ovdje izgledaju tako slatko, ali kad god praznim njegovu košaru s prljavim rubljem, njegove sportske čarape ne mirišu tako slatko. Sad ne mogu vjerovati da sam mu nekoć ljubila nožne prstiće.

Na sljedećoj su se stranici nalazile fotografije snimljene onoga dana kad je obitelj Hibbs dovela Davida kući iz bolnice. Law je proučavao fotografiju na kojoj je Sharon držala svojeg sina. - Ne izgleda baš presretna što ga ima.

- Upravo je rodila - velikodušno je primijetila Marnie. - Nije se baš dobro osjećala.

Prozreo je njezina nastojanja. - Zapravo ga nije željela, zar ne?

- Pa, ona...

- Marnie.

- Ne, nije - priznala je i duboko udahнула.

- Budući da si ti osujetila njezine planove o pobačaju, zašto ga nije dala na usvajanje?

- To je bio njezin drugi prijedlog, ali moji su se roditelji usprotivili.

- Zašto?

- Mislim da je tata želio nešto dokazati, naučiti je da mora biti odgovorna i snositi posljedice svojih grešaka.

- Čovjek žanje onako kako sije. Nisam znao da se još netko toga pridržava.

- Tata jest. Želio je da Sharon to nauči na teži način.

- Vjerujem da ste ti i oni patili više nego ona.

- Tatina je svećenička služba završila čim se pročulo da je njegova neudana kći trudna. Nestao je svaki utjecaj što ga je imao nad dušama svoje pastve.

- Je li zbog toga mrzio Davida?

- Naravno da nije. David nije bio grijeh, već samo njegova posljedica. Mama i tata su voljeli Davida i bili su veoma nježni prema njemu. Ne bi bio ovako dobro prilagođen da nije bilo tako.

- Kako je tvoj otac zarađivao za život nakon toga? - pitao je, okrećući stranice i proučavajući svaku Davidovu fotografiju.

- Zaposlio se kod izdavača religioznih knjiga.

- I umro je od srčanog udara.

- Hmm. Majka je to teško primila. Osobito jer je umro tako brzo nakon što je Sharon poginula.

- Što se dogodilo, Marnie?

- Rekla sam ti. Nesreća. Prometna nesreća, točnije rečeno.

Stavio joj je prst ispod brade i okrenuo njezino lice prema svojem. Sjedili su veoma blizu, tako da su im se ramena dodirivala. Njezino je koljeno počivalo na njegovu bedru. Odjednom je postala svjesna toga, premda se nije mogla sjetiti kako je stiglo onamo.

- Budi još točnija.

- Sad to više nije važno. David se ne sjeća - izbjegavala je odgovor.

- Čekam.

Zatvorila je oči i šapnula: - Bila je pijana. Njezin je automobil prešao na drugu stranu ceste i izravno se sudario s drugim vozilom. U njemu su bile dvije osobe. Svi su poginuli na mjestu događaja.

Počeo je psovati, od ljutnje i žaljenja. Marnie je intuitivno shvatila što misli, te mu je utješno položila ruku na bedro.

- Nisi ti kriv za to, Law. Nisi čak ni znao da je zatrudnjela. Nemoj se početi okrivljavati da si napustio djevojku koju si doveo u nevolju. Sharon se sama uvalila u nevolju, a da to nisi bio ti, bio bi netko drugi.

- Bila je buntovnica od dana kad je shvatila da je tata svećenik i stoga se od nje očekuje uzorno ponašanje. Mrzila je to i hvalisala se svojim nedjelima. Ona je bila izvor stalne nesloge u našoj obitelji. Naši su roditelji bili veoma nesretni zbog njezina ponašanja. Premda im je to bio strašan udarac, sumnjam da su se iznenadili kad je ostala trudna.

- Zašto nisu uspostavili vezu sa mnom ili s mojim roditeljima?

- Sharon im je rekla da ne zna tko je otac. Hvalisala se da je spavala s mnogo muškaraca. Ja nisam vidjela nikakva smisla u tome da te spomenem. Sve je to već djelovalo na mnoge živote; zašto je trebalo uništiti i tvoj?

- Nakon Davidova rođenja - nastavila je - Sharon se nije htjela vratiti u srednju školu, tvrdeći da je bezvezna i da je završila sa svim tim. Tata je zahtijevao da se zaposli ako ne želi nastaviti školovanje, ali nije

posjedovala nikakve vještine i bila je nezainteresirana, pa je neprestano dobivala otkaze.

- Što je bilo s muškarcima?

- Privlačila ih je, prirodno. Trudnoća je samo još više naglasila njezine obline. - Marnie je proučavala svoje šake, stežući ih i opuštajući. - Nažalost, to je bila pogrešna vrsta ljudi. Moji su roditelji bili očajni dok su je gledali kako uništava svoj život, ali sva njihova nastojanja da je obuzdaju bila su bezuspješna. Katkad bi izišla i danima se ne bi vratila.

- Nije ju bilo briga za Davida, zar ne?

- Ne - reče Marnie i žalosno odmahne glavom. - Ni za što je nije bilo briga, osim za stvaranje kaosa.

- Što on zna o meni?

- Ništa! - panično je odgovorila.

- Mislim, o svojem ocu općenito. On je pametan momak. Sigurno je pitao.

- Gotovo čim je progovorio. Baš kao što ti je neku večer rekao, objasnili smo mu da njegov otac nije mogao oženiti njegovu majku. Da je to bilo nemoguće.

- Nije li vas gnjavio da mu barem kažete ime?

- Rekli smo mu da je i to nemoguće.

- Nije tražio da objasnite zašto je nemoguće?

- Davali smo mu neodređene razloge i uvjerali ga da ćemo ga tako obasipati ljubavlju da mu otac neće nedostajati.

- Je li vam povjerovao?

- Vjerojatno nije. No, s vremenom je to prihvatio.

- Nije imao baš previše izbora, zar ne? - Lawove su usne formirale tanku crtom. - Nije imao oca. Kao ni dobru majku. Tko je vodio brigu o njemu dok je Sharon vani pijančevala?

- Mi, moji roditelji i ja, imali smo tu privilegiju.

Zagledao se u nju dugim pogledom prije nego je nastavio okretati stranice albuma. - Hm - rekao je nakon nekoliko minuta. - Ti si vodila brigu o njemu, nije li tako?

- Rekla sam ti, mi...

- Nemoj smišljati isprike za njih - oštro je rekao. - Pogledaj ove fotografije. Ti i David u parku na pikniku. Ti i David na vrtuljku, kako puštate zmaja, igrate frizbi, u Astroworldu. Je li ovo njegov prvi bicikl?

- Božićno jutro, kad mu je bilo pet godina - rekla je, smiješeći se na fotografije. Prikazivale su mladu verziju Davida, odjevena u pidžamu, kako gura blistavi novi bicikl kroz more papira za zamatanje darova.

- Željela sam ostaviti pomoćne kotače, ali je insistirao da ih skinem. Želio je naučiti voziti bicikl bez njih.

Law je malo na brzinu računao. - To je bio Božić koji sam proveo na Filipinima. Nekolicina mojih prijatelja i ja osjećali smo sjetu jer nismo mogli kod kuće provesti Božić. Otišli smo u najbliži gradić i nalili se.

- Dok sam ja teturao naokolo ispod bengalskih smokava i tražio mjesto gdje ću povratiti jeftinu votku, moj je petogodišnji sin bio na drugoj strani svijeta i učio voziti bicikl bez pomoćnih kotača. -Vršcima prstiju protrljao je jednu od fotografija. -Čvrst maleni stvor.

- I tvrdoglav. I nestrpljiv sam sa sobom - reče Marnie., - Uvijek nešto želi od prve napraviti kako treba, a veoma se uzruja ako mu to ne uspije. Ali ne odustaje. Naučio je voziti bicikl do sredine toga poslijepodneva.

- Je li? Stvarno? - pitao je Law, ponosno se smiješeći.

Jedna je fotografija prikazivala Davida izbliza, kako se dere na fotoaparatu, pri čemu se vidjelo da mu nedostaju dva prednja zuba, a na drugoj je bio ozbiljan i dotjeran, uredno počešljane kose i s Biblijom ispod ruke. - Dan kad je kršten - Marnie je rekla njegovu ocu.

- Išao je na vjeronauk?

- Još uvijek ide. Predsjednik je mladeži u našoj crkvi. - Okrenula je još jednu stranicu. - To je bila njegova prva momčad u Malenoj ligi. Pirati.

- Koju poziciju igra?

- Bilo koju u unutrašnjem polju, ali bejzbol je sport koji se nalazi na dnu njegove ljestvice. Nema dovoljno naprezanja, kaže.

- I meni je na dnu ljestvice.

- A ovo su sve njegove fotografije s razredom. Nisam znala da će ih fotografirati sve dok se to nije dogodilo - nezadovoljno je rekla i pokazala jednu fotografiju. - Zaboravio je donijeti poruku kući. Najradije bih ga bila zadavila jer je za fotografiranje odjenuo tu kričavu majicu.

- Uh, jedna je ispala. - Law se nagnuo i podigao fotografiju. - Zacijelo joj je mjesto na stranici krštenja. David je sav dotjeran. Ali ovo izgleda kao sudac, a ne svećenik.

- To jest sudac. To je dan...

Law ju je znatiželjno pogledao kad se naglo prekinula. - Dan, što?

- Ništa.

- Što? - Zaustavio joj je ruke na otvorenom albumu kako ne bi mogla nastaviti i odvući mu pozornost. - Kakav dan?

Nije ga mogla pogledati u oči. - Dan kad mi je sud dodijelio skrbništvo nad njim.

Usljedila je nepomična tišina, a remetilo ju je jedino njihovo disanje. Na koncu Law reče: - Zvuči kao da je to bio pravi pothvat.

- Trebalo mi je nekoliko godina. Podnijela sam molbu odmah nakon što je Sharon umrla.

- Ali tada si imala samo osamnaest godina, zar ne? - Kimnula je. Naglo je udahnuo i promrmljao nekoliko nerazumljivih riječi. - Ti si odgojila mojeg sina, nisi li? Gotovo sama. Učinila si ono što drolja od tvoje sestre...

- Law, nemoj!

- Ja nisam uljudan poput tebe, Marnie. Bila je drolja, a to sam shvatio čim sam je ugledao. Učinio sam ono što bi svaki mladić učinio sa zrelom,

zgodnom djevojkom koja je bila tako dostupna. Dobila je ono što je tražila. Ali ti si ta koja je plaćala za ono što je ona napravila.

- Nisam plaćala - pobunila se. - Voljela sam Davida od trenutka kad sam saznala da je Sharon zatrudnjela.

- Tvoji su roditelji bili previše zaokupljeni vlastitom nesrećom ili okrivljavanjem sebe za Sharonino ponašanje, pa su tebi prepustili skrb za Davida.

- Nisu to svjesno učinili. Jednostavno se situacija tako razvijala. A Davida nisam smatrala odgovornošću. Željela sam mu biti majka.

- A to si i bila od samoga početka, zar ne?

- U kući je neprestano bilo napeto. Bilo je tako mnogo ljutnje između Sharon i mojih roditelja, tako mnogo...

- Tko je radi njega ustajao usred noći?

- Ja - tiho je rekla.

- Ti si mu mijenjala pelene, davala mu bočicu? - Da.

- Bože, pa i sama si još bila dijete.

- On to nije znao. - Radosno se smiješila, ali su joj oči blistale od suza. - On nije ništa znao o tome kako biti beba, baš kao što ni ja nisam znala kako biti mama. Tolerirali smo jedno drugo i zajedno učili.

- Ti si mu u usta gurala one kašice što ih bebe moraju jesti.

- A ono što mu se nije sviđalo, jednostavno bi ispljunuo.

- Ti si mu stavljala zavoje na oguljena koljena.

- Koljena nisu bila tako strašna, ali laktovi su bili katastrofa.

- Što je bilo s tvojim školovanjem?

- Pohađala sam školu. Čak sam diplomirala na fakultetu. Trebalo mi je malo više vremena, to je sve.

- Jer si mogla uzeti manje predmeta kako ne bi morala Davida dugo ostavljati samoga s tvojom majkom - rekao je, točno pogodivši.

- Da, ali...

- A kad si diplomirala, nisi se čak ni pokušala zaposliti na dobro plaćenom radnom mjestu u nekoj reklamnoj agenciji, što si mogla učiniti. Odlučila si raditi kod kuće kako bi što više mogla biti uz Davida, točno?

- Bilo je i drugih razloga.

- Sumnjam. - Law je zatvorio oči i nagnuo se naprijed tako da je svoje čelo prislonio uz njezino - Ti si se žrtvovala kao pravi roditelj. Ti si njegova majka, Marnie. Ti.

- David bi moogao biti više moj jedino da sam ja bila s tobom na onoj plaži umjesto Sharon.

Brzo se odmaknuo. Marnie je bila jednako zaprepaštena vlastitim riječima, ali se nije pomaknula. Nije čak ni trepnula, već je samo ozbiljnim sivim očima zurila u njegove. Dok je gledao, suza joj je kliznula niz obraz.

Obrisao ju je, a potom joj je vlažnim palcem protrljao usne. - Da to moram ponoviti, bila bi. Ti si neusporedivo bolja žena od nje.

Prstima joj je obuhvatio glavu i primaknuo njezino lice svojemu. Poljubio je vlažan trag suze na njezinu obrazu, a zatim kut njezinih usana.

- Ovo sam sinoć tako silno želio učiniti da me bolio trbuh - promuklo je šapnuo. Poljubio je drugi kut njezinih usta - Želiš znati zašto sam danas ovdje? Zbog ovogga. Svaki put kad si se nasmiješila nekome s kim sam te sinoć upoznao, svaki put kad si popila gutljaj vina, svaki put kad si uzela zalogaj hrane, želio sam kušati tvoja prelijepa, seksi usta. A onaj čedni, obvezni poljubac za laku noć pred tvojim ulaznim vratima samo je pojačao moj apetit.

Njegove su usne počivale na njezinima dok je govorio. Sad je jezikom prešao po mjestu gdje su njezine usne spajale. Marnie je nehotice ispustila čeznutljiv uzdah. Law je jače pritisnuo i rastvorio joj usne. Njegov se jezik, gladak, agiln i brz, spojio s njezinim. Dopustila je to, čak je željno sudjelovala.

- Prokletstvo - zastenjao je kad se na koncu odmaknuo. - Trebao sam te odavno propisno poljubiti.

Marnie je ponovno spremno prihvatila njegove usne, kao i slatku, toplu vlažnost njegova poljupca. Reagirajući na gladan, brz tempo što ga je odredio i na vlastite senzualne porive, obavila mu je ruke oko struka i privukla ga bliže sebi. Podigao se na koljena i povukao je za sobom, pa su klečali okrenuti jedno prema drugome.

Njegove su usne ostavljale trag brzih vrućih poljubaca na njezinu vratu, a zatim joj je, odgurnuvši ovratnik njezine košulje, poljubio udubinu u dnu vrata.

Zabacila je glavu i dahnula njegovo ime.

- Diraj me, Marnie. - Uzeo joj je ruku i zavukao je ispod svoje košulje, pritisnuvši je o pahuljastu toplinu svojih prsa.

Mahnito je počeo otkopčavati gumbе njezine košulje, ali kad je to obavio, sjeo je na pete, iznenađen otkrićem da ne nosi grudnjak. Smeteno se pokusala pokriti krajevima košulje, ali je odgurnuo drhtave ruke i požudno zurio u nju.

Počela ju je obuzimati nesigurnost. Nestala je u trenutku kad je sagnuo svoju plavokosu glavu i poljubio jednu zaobljenu dojku, promuklo šapćući ime kako je često čula u svojim snovima.

Nesvjesno ga je milovala, lagano prelazeći rukompo njegovm rebrima. Njezin je palac slučajno dotaknuo njegovu bradavicu, ali je učinak bio poput udara električne struje. Zastenjao je i nježno joj grickao dojku.

- Ne mogu vjerovati da se ovo događa. - Nije bila svjesna činjenice da je glasno izgovorila svoje misli sve dok Law nije reagirao tako što ju je privukao bliže i promrmljao uz njezino tijelo: - Događa se. Osjećam te, kušam te.

Njegovo je tijelo bilo najbolje umjetničko djelo što ga je Marnie ikad vidjela. Željela je uživati u njemu, prepustiti se divljenju, ali njegove su usne ostavljale trag poljubaca na njezinim dojčkama i određivale erotičan tempo koji nije vodio do bezazlena ljubakanja.

Jezikom joj je neprestano milovao bradavicu. Slobodnom je rukom obuhvatila stražnji dio njegove glave kad je ustima prekrio ukruženo središte i sišući ga sa zahtjevnim apetitom.

- Law. - Izgovorila je njegovo ime u dugom, tihu uzdahu.

- Znam. Znam. Ni ja više ne mogu čekati. Gurnuo je njezinu ruku prema svojim hlačama.

Bio je tvrd i pun. Marnie se ukočila. Law to nije opazio. Posegnuo je za gumbom na njezinim kratkim hlačama, a kad ga je otkopčao, otvorio je patentni zatvarač.

Kad je osjetila hladan metal patentnog zatvarača na koži, Marnie se naglo trgnula iz transa i točno shvatila kamo ovo vodi.

- Ne, Law - odjednom je rekla, odgurnuvši ga. Nespretno je ustala, spotaknula se preko albuma i zaustavila se na naslonu za ruke obližnjeg naslonjača.

Law, posve zbunjen, uopće nije ustao, već se skljojao u naslonjač koji je zaustavio njezin pad. S nerazumijevanjem je zurio u nju dok je prtljala oko gumba svoje košulje.

- Ovo je šašavo - rekla je drhtavim glasom. -Valjamo se na podu dnevnog boravka kao...

Odustala je od gumba. Njezini prsti nisu surađivali dok je on ondje sjedio i zurio u njezino napola pokriveno tijelo. Njezina jedina alternativa bila je napustiti prostoriju sa što je moguće više dostojanstva.

Gotovo je uspjela proći kraj naslonjača. Ali on je naglo ispružio ruku, prstima čvrsto stegnuo njezino zapešće i povukao je među svoja raširena koljena.

- Law, ne možemo.

- Vraga ne možemo - zarežao je, razmaknuo krajeve njezine košulje i pritisnuo otvorena usta na njezin goli trbuh.

Marnie se zavrtjelo u glavi od erotičnosti poljupca. Uхватила se za njegovu glavu kako bi uspostavila ravnotežu, ali kad je pod prstima osjetila njegovu kosu, to je postalo milovanje.

Usta su mu bila topla, vlažna i predivna. I aktivna. Lagano ju je držao za struk i grickao nježnu, osjetljivu kožu njezina trbuha, spuštajući se sve niže. Njegov je jezik očijukao s njezinim pupkom, a ruke joj je spustio do stražnjice.

Greble su je čekinje na njegovoj bradi. Dah mu je bio vlažan, zubi oštri, a jezik mekan. Predivni su osjeti brzo slijedili jedan drugoga. Bili su novi, uzbudljivo kontrastni, svaki ugodniji od onog prije njega.

Bradom je polako spuštao elastičnu traku njezinih gaćica. Ljubio je svjetliju kožu koju inače pokriva bikini. No, kad je osjetila da su njegove usne dotaknule tamne dlačice, naglo je zaustavila dah.

- Law, što radiš?

- Kako ti se čini?

Činilo joj se previše divnim za riječi i previše skandaloznim da bi mu to dopustila. Malaksala od žudnje, Marnie se prisilila da ga ponovno odgurne. Ovoga se puta maknula sasvim izvan njegova dohvata.

9. poglavlje

Čekala je kraj ulaznih vrata kad je izišao iz dnevnog boravka. Njezina je odjeća bila sređena, mada se još uvijek nije pribrala. - Mislim da bi trebao otići - hladno je rekla.

- Mislim da bi ti trebala odrasti.

Obuzdala je svoj bijes. Konfrontacije su za nju uvijek bile neugodne i teške. - Činjenica da ne želim da me neki muškarac dira na podu dnevnog boravka nije razlog za vrijeđanje.

- Što ti više smeta? Diranje? - Zavukao je palčeve za pojas i zauzeo arogantno držanje. - Ili muškarac?

Zabezegnuto ga je promatrala. - Što zapravo želiš reći, Law?

- Ništa - rekao je i nonšalantno slegnuo ramenima. - Čut ćemo se.

Dok je prolazio kraj nje, zgrabila ga je za ruku. - Mislim da nešto želiš reći. I to je posve neutemeljeno.

- Neutemeljeno? - Njegove oči, tako vlažne i grozničave od strasti prije samo nekoliko minuta, sad su bile oštre i omalovažavajuće. - Zašto se zalediš svaki put kad te muškarac dotakne?

- Nije točno!

- Meni to sigurno ne možeš dokazati! - viknuo je. - Zašto se nikad nisi udala?

- To se tebe ne tiče.

- Itekako me se tiče. Imaš skrbništvo nad mojim sinom, pa imam pravo znati baš sve o tebi, čak i tvoje najveće osobne tajne. - Koraknuo je naprijed, namjerno je dovodeći u položaj da se brani. - Zašto nisi udana?

- Nikad me nitko nije zaprosio.

- To ti vjerujem. U stanju si zamrznuti čovjeka ako samo pomisli na riječ seks. Ako voliš Davida onako kako tvrdiš...

- Volim ga.

- Zašto se onda nisi udala radi njega, tek toliko da u njegovu životu postoji muškarac? Osim ako ti, naravno, pomisao na spavanje s muškarcem nije tako odvratna da to ne može nadvladati čak ni Davidova dobrobit. - Njegove su se plave oči stisnule. - Nisam siguran da si stvorila osobito zdravu klimu za mojeg sina, gospođice Hibbs.

- O, valjda bi ona palača užitaka što je ti nazivaš domom bila mnogo zdravije okruženje, gdje ženske poput Suzette dolaze i odlaze kako im padne na pamet. Koliko bi dobro bilo za tinejdžera da zna kako njegov otac pri ruci ima kupaće kostime koji odgovaraju svim ženskim veličinama i oblicima?

- Moj je način života barem normalan.

- Bolesno normalan, pukovniče Kincaid. Baš kao što je normalna tvoja teorija da sa mnom nešto nije u redu jer se usred bijela dana nisam htjela valjati no podu dnevnog boravka, što je trebala biti samo uzbudljiva razbibriga za tebe jer imaš previše vremena na raspolaganju. Zastala je i duboko udahnula. - Pa, za tvoju informaciju, imam posla. Dakle, uzmi svoju dosadu, a sigurna sam da te upravo dosada navela da dođeš ovamo, i svoje odvratne insinuacije o mojoj seksualnosti, i nestani iz moje kuće.

Učinio je tako, ali joj je preko ramena dobacio pritajenu prijetnju. - Ovo nije kraj priče. Ni slučajno.

- To je stvarno lijepo, bako. Hvala.

David je uljudno prihvatio privjesak za ključeve što ga je gospođa Hibbs za njega napravila tijekom nekoliko tjedana rada na jutarnjim tečajevima obrta. Dom za starije i nemoćne osobe ima svakodnevni raspored aktivnosti. Marnie je bilo drago što se njezina majka osjećala dovoljno dobro da sudjeluje u nekima, premda su pomagači napravili veći dio posla na privjesku.

- Znam da će ti uskoro biti rođendan. - Govorila je sporo, ali razumljivo. - Možda će ti koristiti.

- Hoće. Sjajan je - tvrdio je David. Na plastičnoj je pločici bilo mukotrпно napisano njegovo ime. Poigravao se privjeskom. - Hvala, još jednom.

- Bit ćeš oprezan kad počneš voziti, je li? - tjeskobno upita gospođa Hibbs. - Mislim na Sharon.

Marnie je utješno dotaknula majčino rame. - David je veoma savjestan, majko.

- Bit ću oprezan, bako. Mama bi poludjela kad ne bih bio. I znam kakve su posljedice ako piješ i voziš.

Činilo se da je to smirilo gospodu Hibbs. Opustila se u naslonjaču kraj kreveta, onom što su ga donijeli od kuće. Stvarao je osjećaj osobnosti i doma u inače bolničkoj sobi.

- Jesi li umorna, majko? - upita Marnie. Gospodi Hibbs je uvijek bilo drago vidjeti Davida, ali čak ju je i njegova nazočnost brzo iscrpljivala. Činilo se da njegova mladenačka energija usisava kisik.

- Malo. Ali nemojte još ići.

- Zašto ne pričekajš vani, Davide, dok ja pomognem baki da se smjesti za spavanje? Onda se možeš vratiti i pozdraviti je.

- Dobro. Može - brzo će David. Nikad se nije bunio kad je trebalo posjetiti baku, ali Marnie je znala da ne voli dolaziti u dom. Nemoć i starost nisu mu bile bliske, pa ga je uznemirivala mučna stvarnost svega toga.

Marnie je narednih petnaest minuta provela pomažući majci da se pripremi za spavanje. Pojavila se medicinska sestra i donijela joj večernje lijekove. Tableta za spavanje je za nekoliko minuta počela djelovati i gospoda Hibbs je zadrijemala.

Marnie je otvorila ladicu noćnog ormarića kako bi spremila higijenske potreštine. Tada je ugledala kutiju papira za pisanje, kemijsku olovku i poštanske marke. Trenutak je zurila u sve to, pitajući se s kim bi se njezina majka mogla dopisivati.

Nije tražila da joj Marnie donese pribor za pisanje. Niti ju je zamolila da joj pomogne u pisanju pisama.

Odjednom je došla do užasne spoznaje.

Gospoda Hibbs je tiho hrkala, a prsa su joj se ravnomjerno dizala i spuštala. No, čak ni sada joj se lice nije doimalo smirenim. Između obrva joj se vidjela bora nezadovoljstva, a usne su joj u kutovima bile spuštene. Umirala je kao veoma nesretna žena.

Marnie je izišla iz sobe i zaputila se ravno u prostoriju za medicinske sestre. - Oprostite - rekla je, obrativši se ženi koja je dežurala - je li moja majka u posljednje vrijeme nekomu slala pisma?

Medicinska se sestra nasmiješila. - Veoma smo ponosni na nju. Vrlo joj je teško pisati, znate. Katkad joj trebaju dani da sastavi jedno pismo, ali već nekoliko tjedana šalje jedno pismo na tjedan. -Zatim je opazila tjeskobu na Marnienom licu i upitala: - Zar nešto nije u redu?

- Jeste li možda opazili komu je uputila pisma?

- Ne, žao mi je. Ali to se zapravo mene ne tiče.

- Naravno da ne. Hvala vam.

Okrenula se i zamišljeno se vratila hodnikom. - Hej, mama, gdje si bila? - pitao je David kad se pojavio iza ugla i gotovo naletio na nju. - Ušao sam kako bih baki zaželio laku noć, ali - što je bilo?

Marnie je neodređeno odmahnula glavom. -Ništa. Ja... ovaj, ništa. Idemo.

Kad su stigli kući, pokušala je raditi na naslovnici za katalog draguljarnice, ali se nije uspijevala koncentrirati. Njezina je savjest radila prekovremeno. Nije mogla biti sigurna, ali se činilo veoma vjerojatnim da je njezina majka Lawu slala pisma. Bez obzira koliko je strepjela od susreta s njim, znala je da ga odmah mora obavijestiti. I to mu mora reći osobno.

Odbacivši kist i zatvorivši boje, pošla je na kat, osvježila se i potom pošla u Davidovu sobu. Bio je naslonjen na uzglavlje kreveta, u krilu mu je bio otvoren udžbenik povijesti, a na glavi slušalice walkmana. Maknuo je slušalice kad je ugledao Marnie na vratima.

- Ha?

- Izvoli - blago ga je ispravila.

- Izvoli?

- Moram nešto obaviti.

Pogledao je sat na noćnom ormariću. - Gotovo je deset sati.

- Znam. Neću se dugo zadržati.

- Kamo ideš? U dućan? Mogu li ja poći? Mogao bih voziti.

- Ne, ne idem u dućan.

- Nego kamo? Što je bilo, mama? Je li se nešto dogodilo s bakom?

- Ne, nije ništa takvoga. Učiš za test?

- Da, ali...

- Ako se ne vratim prije nego pođeš na spavanje, provjeri jesu li vrata zaključana.

- Dobro. - Mrštio se. - Volio bih da mi kažeš što se događa.

- Ništa zbog čega bi se ti trebao zabrinjavati. - Dobacila mu je poljubac i otišla prije nego je dospio postaviti još neka pitanja na koja bi morala odgovoriti lažima.

Tijekom vožnje do Lawove kuće, uvježbavala je što će reći. Željela je da bude jednostavno i konkretno. Nakon onoga što se ranije tijekom dana dogodilo, bit će joj neugodno nasamo s njim.

No, činilo se da nikako neće biti nasamo s njim. Čim je skrenula u njegovu ulicu, opazila je niz automobila parkiranih na obje strane ceste. Iz njegove je kuće dopirala glasna glazba. Očito je priredio zabavu.

Njezin je prvi poriv bio da se vrati kući. Vijest može čekati. No, predomislila se prije nego je skrenula na neki kolni prilaz kako bi okrenula automobil.

Provela je jadno poslijepodne nastojeći odrediti je li joj drago što je prekinula njihovo vođenje ljubavi ili se zbog toga kaje. Nije mogla raditi. Bila je nemirna i razdražljiva. Dan ni slučajno nije bio ugodan. Iritiralo ju je što je Law bez ikakvih posljedica preživio njihov gnjevni prizor, i još je raspoložen za zabavu.

Stoga je parkirala automobil i zaputila se stazom uz koju su rastle petunije prema kapiji za stražnje dvorište. Nekoliko se gostiju brčkalo u bazenu i uživalo u jacuzziu. Trijem je bio krcat ljudi. To je bilo eklektičko mnoštvo.

Dok se provlačila kroz gužvu, očima su je gutala dva kauboja. Obojica su jednom rukom milovala klon Suzette, a drugom prinosila limenku piva do usta.

Skupina poslovnih ljudi ju je ignorirala. Pili su viski i žalili se zbog pada cijene tekšaške sirove nafte. Čula je završetak priče o trgovačkom putniku i ženi koja zarađuje za život hrvanjem u blatu.

Kad je stala na nešto šljapkavo, pogledala je dolje i vidjela da je riječ o mokrom gornjem dijelu bikinija. Nije željela znati kako je dospio onamo, niti gdje se nalazi donji dio.

- Gospodo?

Okrenula se i ugledala muškarca koji je na joga-način sjedio usred gredice zimzelena. Njegovu dugu bijelu kosu pridržavala je traka ukrašena šljokicama, a oči su mu bile mutne. Očito je bio omamljen marihuanom što ju je pušio. - Zatvorili ste mi pogled - ozbiljno joj je rekao.

- O, oprostite. - Pošla je dalje, probijajući se prema kući jer nigdje vani nije vidjela Lawa.

U kuhinji je bilo mjesta samo za stajanje. Skupina žena analizirala je sastojke kremasta ružičasta umaka i žalila se na duge sate što ih provode u prevoženju djece s jedne aktivnosti na drugu. Shvatila je da su to supruge astronauta. Većinu je upoznala kad je bila na svečanoj večeri s Lawom.

Krupan nasilnik s Mohawk frizurom i naušnicom s motivom svastike terorizirao je ribice u akvariju praznom limenkom piva, istodobno pjevušeći zlokobnu melodiju iz Ralja.

Oko stola je bučna skupina muškaraca razgovarala o letenju. Marnie je prepoznala muževe žena koje su pozornost s kremastog umaka prebacile na francusku manikuru jedne od njih. Večeras se muškarcima iz NASA-e pridružila nekolicina mladih vojnih lica. Svi su pozorno slušali jednog od astronauta.

- ... spuštao se ovako nisko - govorio je, pokazujući kretnju rukama. - Javio je da želi sletjeti, ali mu je toranj to zabranio.

- Nije mi samo zabranio.

Glas je pripadao Lawu, koji je zajahao na okrenutu stolicu tako da su mu ruke počivale na njezinu naslonu. Stolicu je zajahala i jedna žena, iza Lawa, masirajući mu ramena i jezikom kupajući njegovo uho.

Marnie je poželjela poći onamo i oboje ih snažno pljusnuti. Bio je to poriv koji ju je zaprepastio jer nikad nije pomislila da bi mogla biti sklona nasilju. Jedini put kad je Davidu dala po stražnjici, ona je plakala više nego on.

- Proklete se kukavice boje malo dima - govorio je Law.

- Malo dima? Oblaci crnog dima - dodao je prvi govornik. Law je slegnuo ramenima i popio gutljaj piva iz limenke na stolu ispred sebe. - U svakom slučaju, taj ludi kujin sin napravio je još jedan krug, ignorirao naredbu da se izbaci i napusti avion - kasnije je tvrdio da mu nisu radile slušalice - i spustio ga praktički ravno dolje.

S divljenjem je odmahnuo glavom. - Nikad takvo što nisam vidio, za sve ove godine koliko letim. A što su učinili nadređeni? Ukorili ga i kaznili jer se oglušio na zapovijedi? Dovraga, ne! Ne ovog Apolona. Dali su mu prokleti orden!

- Ti si izvodio još luđe stvari - glasno je rekao Law, kako bi nadjačao smijeh.

- To je čista istina. - Astronautova je žena stala iza njega i nakrivila mu kapu na oči. - Bilo je to prije no što sam mu rekla da ću prestati raditi

akrobacije s njim u krevetu ako on ne prestane izvoditi akrobacije u onim T-38.

To je izazvalo smijeh, podrugljive uzvike, zvižduke i niz lascivnih primjedbi od svih koji su je čuli.

- Kad već govorimo o tome, dušo - rekla je, sagnuvši se i poljubivši ga u obraz - pođimo kući i zabavljanje prepustimo mladim, neoženjenim ljudima. Dvije zabave zaredom malo su previše za staru ženu poput mene.

Nastalo je komešanje oko stola jer se još nekoliko parova složilo s njom i zaputilo se prema vratima.

Jedna od supruga opazila je Marnie i nasmiješila se. - Zdravo. - Njezin je smiješak bio otvoren i prijateljski. - Sinoć nismo imale priliku upoznati se. Ja sam Kris Campbell. Ovo je moj muž Bob.

- Marnie Hibbs. - Između ramena bračnoga para vidjela je kako je Law reagirao na njezino ime. Naglo je okrenuo glavu prema njima. - Drago mi je.

- Jesam li vas čula kako nekomu govorite da ste umjetnica?

- Tako je.

- Rado bih razgovarala s vama, ali upravo odlazimo. Možda neki drugi put.

- Vrlo rado - reče Marnie, reagirajući na ženinu srdačnost.

- Bilo mi je tako drago kad sam sinoć vidjela Lawa u društvu nekoga poput vas. Jednom je ipak došao sa ženom čiji je kvocijent inteligencije veći od obujma njezinih grudi. To me navodi na pomisao da ipak ima mozga, a ne samo...

- Idemo, dušo - dobrodušno ju je prekinuo suprug, gurnuvši je prema vratima. - Vidjet ćemo se kasnije, Marnie.

Nakon što su oni otišli, Law joj je doviknuo: - Marnie, uđi. Što ćeš popiti? Hoće li netko od vas gospode ljubazno prepustiti dami stolicu?

- Ne, hvala, za oboje. - Obrazi su joj gorjeli od ogorčenja, ali je čvrsto odlučila da se neće povući. Namjerno se ponašao odbojno, pokušavajući vidjeti kakvu će reakciju izmamiti kod nje. Nije mu kanila pružiti zadovoljstvo da je vidi zbunjenu ili ljutitu. - Moram razgovarati s tobom, Law.

Djevojka koja je sjedila iza njega pomaknula se bliže i posesivno mu obavila ruke oko tijela. Pogledao je Marnie i bespomoćno slegnuo ramenima. - Kao što vidiš, sad sam nekako zauzet. Zašto se ne opustiš i malo zabaviš? Pridruži se. Nalaziš se među prijateljima. Hej, ljudi - glasno je rekao - ovo je Marnie. Marnie, ovo je - Nije se mogao sjetiti imena. - Ovo su neki od pilota s kojima sam danas letio.

- Kincaid je rekao da se mora malo ispuhati ili će umrijeti - jedan od njih reče Marnie. Sjedio je za stolom i pijano zurio u nju. - Rekao je da je oslobađanje tijekom leta gotovo jednako dobro kao i oslobađanje sa ženom.

- Vi momci iz zračnih snaga ne znate kad treba držati jezik za zubima, je li? - upita Law, mršteći se.

Drugi ga pilot nije slušao. Prije nego je shvatila što će se dogoditi, snažnom ju je rukom obuhvatio oko struka i povukao je u krilo.

- Obećao si nam da će ovdje biti mnogo žena, Kincaid, ali nisi spoimeruo da će biti otmjene poput ove.

Raširio je šaku nisko na Marnienu truhu i privukao je uza se, istodobno joj poljubivši vrat. - Sviđaju mi se ovako sitne. Što manje, to bolje. Kad su ovako sitne izvana, obično su tijesne unutra.

Law je skočio sa stolice, oborivši crvenokosu djevojku na pod. Ubojito ledenim pogledom zurio je u pilota i jednako ledenim glasom rekao: - Zabava je gotova.

10. poglavlje

Smijeh je zamro. Kao i ugođaj zabave. Čak je i Ray Charles utihnuo, premda Marnie nije mogla shvatiti kako je netko tako brzo pronašao prekidač linije.

Lawove su oči poput oštrica zurile u ruke koje su je držale. Čim ju je pilot pustio, ustala je i odmaknula se.

Napetost iz kuhinje postupno se proširila na trijem, djelujući poput zloslutne plime. Vedrine je nestalo. Ljudi su počeli izlaziti kroz kapiju prema svojim automobilima.

- Law? - Crvenokosa se podigla s poda i ponovno ga zagrlila.

Nestrpljivo ju je odgurnuo. - Zabava je i za tebe završila, dušo.

Nabusito se udaljila. Međutim, prije nego je stigla do vrata, već se prilijepila za pijanog pilota koji je nehotice uvrijedio svojeg domaćina.

- Kako sam, dovraga, mogao znati da je ona za njega posebna, je li? - mrmrljao je dok su ga malo manje pijani prijatelji žurno vodili iz kuće. Činilo se da nitko nije želio izazivati Lawov bijes.

Dobacio je Marnie oštar pogled, a potom je i sam izišao na trijem. Osvrnula se po kuhinji. Ni po čemu nije podsjećala na besprijeckorno čistu prostoriju što ju je vidjela kad je zadnji put bila ovdje. Nigdje nije bilo niti jedne čiste površine. Sve je bilo krcato upotrijebljenih papirnatih tanjura i ubrusa, praznih boca i limenki. Prazna limenka piva potonula je do šljunka na dnu akvarija.

Začuvši zvuk grebanja, Marnie je prišla vratima i otvorila ih. Venera je izletjela iz smočnice. Čučnula je i sumnjičavo promatrala Marnie, a zatim je, shativši da ju je ona oslobodila, polako krenula naprijed i onjušila joj ruku.

- Hej, curo - Marnie ju je potapšala po glavi. Za nekoliko su sekundi postale prijateljice. Zašto ne bi bile prijateljice, ironično se pitala Marnie. Zajednička im je ljubomora kad je Law u pitanju. Svaki put kad bi

pomislila na bujnu crvenokosu i samodopadni način na koji se Law smiješio kad god bi se privila uz njega, Marnie je poželjela vrisnuti. Ponovno je ušao u kuhinju i zatvorio staklena vrata za sobom. - Svi su otišli. Jesi li sad zadovoljna?

- Nije mi bila namjera upropastiti tvoju zabavu. Što se mene tiče, mogla je trajati cijelu noć, samo da si se mogao odlijepiti od one crvenokose dovoljno dugo da ti kažem ono što ti imam reći.

- Sad je prekasno. Ugasila si je i umalo izazvala tučnjavu.

- Odgovoran je onaj pijanac prljavih usta, a ne ja. Trebao si ga ignorirati. Podbočio se i ratoborno je pogledao. - Oprosti, molim te. Mislio sam da branim tvoju čast. Kad sljedeći put neki klipani stavi neku prljavu primjedbu o tebi, držat ću jezik za zubima i pustiti te da uživaš u tome.

Sagnula je čelo na dlan i masirala sljepoočnice. Ovo ne bi bio lagan sastanak ni u kakvim okolnostima. Međutim, okolnosti ne bi mogle biti gore, niti bi mogle teže voditi do smirena razgovora o neugodnoj temi.

Law je na pod stavio zdjelu umaka kako bi ga Venera mogla pojesti. Zdušno se dala na posao. Kad se uspravio, fiksirao je Marnie neprijateljskim pogledom. - Dakle, da čujem. Što je tako važno da si večeras morala razgovarati sa mnom?

Nervozno se osvrnula naokolo. - Želiš li da ti pomognem počistiti ovo?

- Zar si mi zato upropastila zabavu?

- Ne - oštro je odbrusila. - Prestani se šaliti.

- Onda ti prestani okolišati. Žena koja će ovo sutra počistiti veoma je dobro plaćena. Dakle, što te muči?

- Pisma.

Nestrpljivo je kimnuo. - Što s njima?

- Smijem li ih vidjeti?

- U čemu je problem? Zar mi ne vjeruješ? Misliš li da sam ih izmislio?

- Smijem li ih vidjeti, molim te? - ukočeno je pitala.

- Zašto?

- Jer mislim da znam tko ih je poslao.

- Čemu ova galama, dovraga? Kamo su svi nestali?

Na zvuk nepoznata glasa, Marnie se naglo okrenula. Jedan je par stajao na vratima, oskudno odjeven, sa zbunjenim izrazima na licima.

Suzette je na prsima držala ručnik, a ispod njega je imala samo donji dio bikinija. Napokon je riješena zagonetka nestale polovice kupaćeg kostima. Muškarac je omotao ručnik oko struka.

Marnie im je okrenula leđa i kleknula kraj Venere. Maknula je zdjelu umaka i zamijenila je komadom pečene govedine što ga je uzela s pladnja.

- Što se događa, Law? - pitao je čovjek. - Samo smo nakratko otišli u jednu od spavaćih soba i...

- U redu je. Zabava je naglo završila. Svi su otišli.

- Gdje je Mary Jo?

- Otišla je s jednim od onih pilota F-16.

- Što? I ti si je pustio da ode?

- Slušaj, ja nisam bračni savjetnik, u redu? - Law je govorio sa sve manje strpljenja. - Budući da si ti nestao u spavaćoj sobi sa Suzy Q, valjda je Mary Jo smatrala da ima pravo otići s drugim muškarcem. Sad nestani, može? Imam vlastitih problema.

Dok su na trijemu tražili svoju odjeću, mrmljali su jedno drugomu kako neki ljudi znaju biti tako nepristojni.

Law ih je ignorirao. Provukao je prste kroz kosu. - Gladan sam. Želiš li malo žitarica?

Marnie odmahne glavom. Odrekao se ostataka hrane za zabavu u korist zdjele žitarica i rruije Budući da je stol bio pretrpan, jeo je stojeći, naslonivši se bokovima na radnu ploču.

- Tko mi je slao pisma? - upita punim ustima-

- jerujem da je to činila moja majka.

Odmah je prestao žvakati, progutao ono što je imao u istima i blenuo u nju. - Tvoja majka?

Objasnila mu je što je našla u ladici noćnog ormarića.

- Nema nikakvih rođaka kojima bi pisala.

Osim toga, nakon moždanog udara, bilo joj je veoma teško pisati. - Zastala je, a zatim raširi ruke.

Kad bih mogla vidjeti pisma, možda bih mogla procijeniti je li ih ona pisala ili ne.

Odložio je zdjelu žitarica i zaputio se do pisaćeg stola. Pisma su se nalazila u srednjoj ladici. Bilo ih je ukupno šest, vezanih elastičnom gumicom. Pružio ih je Marnie. Premjestila je elastičnu gumicu na svoje zapešće i pregledala rukopis na svim omotnicama, a zatim i sadržaj dvaju pisama.

- Dakle? - pitao je, nakon što je nastavio jesti.

- Ne izgleda kao njezin uobičajeni rukopis, ali izgleda kao njezin rukopis nakon moždanog udara. A papir je identičan onomu što sam ga našla u ladici, sigurna sam da ih je ona poslala. Frazeologija je njezina.

Posve izgubivši energiju, Marnie se spustila na jednu od stolica oko stola. Nakon što je pročitala sva pisma, pogledala ga je. Pio je sok od naranče ravno iz vrča u hladnjaku.

- Ne znam što bih rekla, Law. - Nikad mi u životu nije bilo tako neugodno. - Ne mogu vjerovati da je moja majka mogla učiniti nešto tako podlo.

Sjeo je na stolicu nasuprot njoj. - Učinilo mi se kako ona ne zna da sam ja Davidov otac.

- Nije znala, to jest - potišteno je ponovila. - Sigurno to već odavno zna. Možda je cijelo vrijeme sumnjala da si to ti, a kako je David rastao i postajao ti sve sličniji... Tvoje se lice tako često pojavljuje u medijima nakon svemirske misije...

Situacija je bila tako mučna da joj je bilo nemoguće pogledati ga u lice. No, skupila je hrabrost i ipak ga pogledala. - Žao mi je, Law - rekla je, a glas joj je bio promukao od emocija.

Nagnuo se unatrag i masirao Veneru iza ušiju. Žalosno mu je spustila bradu na bedro, kao da je osjećala koliko je tema razgovora neugodna. Promatrala je Marnie tužnim smeđim očima.

- Nisi ti kriva, Marnie - reče Law. - Sigurno mi ne pada na pamet okrivljavati tebe.

- Odmah ću to raščistiti s njom.

- Nemoj. Bolesna je. Kako mi može nauditi? Ona nije prava ucjenjivačica. Pravo je olakšanje sama spoznaja da me ne proganja neki profesionalac.

- Meni je laknulo kad sam shvatila da Davidu ne prijete nikakva stvarna opasnost.

Zamišljeno se nastavio poigravati Venerinim ušima. - Znaš, na neki bizaran način vjerojatno je željela da bude razotkrivena. Inače na omotnice ne bi stavila tvoju adresu.

- Ali zašto je to uopće učinila? - retorički upita Marnie. - Postala je cinična nakon što su tata i Sharon umrli. Njezino raspoloženje nikad nije osobito dobro. Ali nikad nije bila pakosna.

- Sigurno misli kako je došlo vrijeme da budem kažnjen.

- Odgovornost o kojoj smo ranije razgovarali - glasno je razmišljala Marnie.

- Tako je. - Nekoliko su trenutaka oboje šutjeli i razmišljali. Na koncu Law reče: - Doista je nevjerojatno, Marnie, ali drago mi je da je to učinila.

- Zašto?

- Zbog Davida.

Usta su joj se osušila. - Što s njim?

- Mrzim pomisao da sam mogao proživjeti ostatak života ne upoznavši ga.

Ozbiljno ju je promatrao, a ona je imala snažan predosjećaj da joj se neće svidjeti ono što slijedi. Imala je pravo.

- Mislim da dugujem njemu, kao i samom sebi, da nas dvojica provedemo neko vrijeme zajedno.

Ovlažila je usne. - Kad kažeš 'vrijeme', misliš...

- Mislim da bismo se trebali redovito viđati, što je moguće češće. Bolje se upoznati. Provoditi zajedno kvalitetno vrijeme. Možda bi katkad čak mogao boraviti ovdje.

Njezina se najgora noćna mora pretvarala u stvarnost. Razvijala se u ovoj prljavoj kuhinji, usred otpadaka i hrane koja se kvarila. Od trenutka kad se Law Kincaid ponovno pojavio u njezinu životu, bojala se da bi na koncu moglo doći do ovog trenutka.

- 'Kvalitetno vrijeme'? - slatko ga je oponašala. - Sigurno si jednoga dana gledao Oprah i ta ti je fraza ušla u uho, jer sam uvjerena da nemaš pojma što je zapravo kvalitetno vrijeme roditelja i djeteta.

- Dakle, čekaj...

- Kako to zamišljaš kvalitetno vrijeme, pukovniče? - pitala je i skočila sa stolice. - Kao orgiju? Dijeljenje Suzette ili neke druge obožavateljice kojih imaš na gomile oko sebe? Divlja zabava svake večeri, takva na koju bi David mogao pozvati i svoje prijatelje?

- Znam da loše izgleda ovo što se večeras ovdje dogodilo, Marnie, ali...

- Itekako!

- U redu, priredio sam zabavu! - viknuo je. - A prema tvojim strogim moralnim pravilima, malo je izmakla kontroli.

- 'Moral' je još jedna riječ čije ti je značenje nepoznato. A pušenje trave, opijanje, cure u toplesu i bračnu nevjeru ne bih opisala samo kao 'malo je izmaklo kontroli'.

- Pušenje trave? Tko je pušio travu?

- Neki prastari hipi bijele kose.

- Čak i ne poznajem starog hipija bijele kose.

- Onda ga je zasigurno pozvao netko drugi ili je jednostavno ušetao ovamo. Samo znam da nije bio plod moje mašte.

- Ništa ne znam ni o kakvoj travi.

- Dobro, zaboravi to. Ostalo je dovoljno loše. Ne želim da se David kreće u društvu neandertalaca koji izgovaraju odvratne primjedbe ženama na način na koji je tvoj prijatelj...

- Taj pilot nije moj prijatelj. Tek sam ga danas poslije podne upoznao, za Boga miloga. Igrali smo lovice.

- U avionima za testiranja?

- Da, pa?

- Zračne akrobacije? Opasne stvari, točno? Nelagodno se promeškoltio. - Ja sam pilot. Letim.

- Riskiraš, Law - uzviknula je. - Onog ljeta kad sam te upoznala, tvoj je izazov bio svladati jahanje na valovima. Tako si često riskirao na onoj proklesoj dasci da te nisam mogla gledati. I još uvijek riskiraš, svaki put kad poletiš u onom avionu, te na autocesti, kad god sjedneš za volan. Voliš opasnosti i uživaš u njima.

- Prokleta bila! - Tako je naglo skočio na noge da se Venera hitro povukla i stisnula uza zid. - Nisam samo pilot, već i znanstvenik.

- Još uvijek nemaš nikakav osjećaj za vlastitu smrtnost. Prelaziš svaki prag opasnosti koja ti se pojavi na putu, a zatim krećeš u potragu za novom.

- Kakve veze sve to ima s mojom željom da provodim vrijeme sa svojim sinom?

- Ne želim da te David zavoli, a zatim pati kad ti odletiš kako bi se nadmetao sa svojim prijateljima i više se nikad ne vratiš. Ne želim da te izgubi kao...

- Kao što?

Drhtavo je udahnula i brzo promijenila ono što je umalo izlanula. Kao ja.

- David je osjetljiv mlad čovjek koji pred sobom ima obećavajuću budućnost. Očinstvo je samo tvoj najnoviji izazov.

- Griješiš - ukočeno je rekao.

- Možda će ti biti lijepo u njegovu društvu dok je sve to još novo, ali uskoro ćeš početi tražiti novu igračku i novog druga za igru. A što će tada biti s Davidom?

Uperila je prst u sredinu njegovih prsa. - I ako misliš da bih dopustila svojem sinu da boravi pod ovim krovom nakon svega što sam večeras ovdje vidjela, razmisli još jednom, pukovniče Kincaid. Čak ne znaš ni psa pravilno hraniti, a kamoli tinejdžera. I onaj je nasilnik ubio jednu od tvojih najljepših ribica!

Gotovo je stigla do staklenih vrata prije nego ju je sustigao. Uхватivši je za obje nadlaktice, privukao ju je k sebi. - Koga si voljela i izgubila, Marnie?

- Što? - bez daha je pitala.

- Koga si voljela i izgubila?

- Nemam pojma o čemu govoriš.

- Imaš. Netko ti je slomio srce. Neki muškarac. Nije li to razlog iz kojeg se tako bojiš prepustiti osjećajima? Bojiš li se svih ljudskih odnosa zbog neke izgubljene ljubavi?

Bojeći se da bi u njezinim očima mogao pročitati istinu, oslobodila se njegova stiska i odmaknula se. - Što bi ti mogao znati o ljudskim odnosima?

- Ne mnogo, priznajem - rekao je. - Ali namjeravam naučiti. Uskoro. I to s nekim koga neprestano nazivaš 'svojim sinom', ali je zapravo moj.

Ta je tvrdnja odredila liniju vatre. Njegove su riječi izazvale užas u Marnienu srcu, ali mu nije dopustila da to vidi. Držeći glavu visoko, ostavila ga je u njegovoj poharanoj kuhinji.

11. poglavlje

U retrovizoru porschea vidio je kako se njezin automobil približava. Izišao je i dočekao je na kolnom prilazu kad je izašla iz automobila. Iza naočala za sunce njezino se lice bez osmijeha doimalo sitnim i blijedim. Osjetio je snažan poriv da je zagrlj.

Nije to učinio. Gotovo svaki put kad bi je vidio, u njemu se javljala zaštitnička žica. Sad bi već trebao znati, osobito nakon što je imala hrabrosti rasturiti one bakanalije sinoć, da njezina smjelost nije u skladu s njezinom veličinom.

- Što želiš, Law?

- Kamo je nestao pozdrav? - Ledena tišina. - Više od pola sata čekam da stigneš kući. Zar to ne zaslužuje barem zdravo?

- Što želiš?

Toliko o prijateljskom pristupu. Možda će iskrenost djelovati.

- Želim da budemo prijatelji.

Razdraženo je grickao kut usana, svjestan da bi gubitak živaca bio poguban za svrhu ovog iznenadnog posjeta. Prepirka je posljednje što bi želio.

Ona sigurno nema žlijezda, pakosno je pomislio. To bi objasnilo zašto na Marnie ne djeluje niti jedna od taktika što ih tako uspješno primjenjuje s drugim ženama.

- Treba li ti pomoć da uneseš te stvari? - Stražnje sjedalo automobila bilo je krcato vrećica s namirnicama i stvarima za njezin rad.

Malo je razmislila prije nego je nevoljko popustila. - Kad si već ovdje, dobro bi mi došle još dvije ruke. U svemirskom centru očito nema određenog radnog vremena - rekla je dok su hodali stazom do stražnjeg ulaza.

-Još uvijek rade na onom simulatoru. Rekao sam nadređenima da moram obaviti neke privatne poslove. Gdje ti je ključ?

Oslonio je vrećicu s namirnicama na koljeno dok je otvarao vrata. Ušla je u kuću ispred njega. - Stavi ih na onaj stol. Kasnije ću ih isprazniti.

- Sad ćemo ih isprazniti. Inače će se sladoled rastopiti - rekao je, skinuvši naočale za sunce kako bi zavirio u jednu od vrećica. - Švicarski s bademima? Moj najdraži.

- Davidov - Kad je shvatila da se smiješi, brzo je promijenila izraz lica i okrenula mu leđa. -Davidov također.

Otišla je u stražnji dio kuće i ondje ostavila slikarske potrepštine. Kad se vratila u kuhinju, on je već ispraznio nekoliko vrećica i njihov sadržaj složio po radnoj površini.

- Law, kasnije ću to napraviti.

Čvrsto je odlučio da joj danas neće dopustiti da mu se uvuče pod kožu. Mirno je podigao plastičnu bočicu vodice za ispiranje usta. - Kamo?

- Na kat - rekla je uz uzdah predaje. - Sve što ide na kat stavi ovamo. - Pokazala je kut radne ploče.

- Dobro.

Radili su u tišini. Njezina je bila neprijateljska.

Nastavio je prazniti vrećice; ona je spremala stvari u razne ormariće. Uživao je promatrajući je kako se kreće gracioznošću i ekonomičnošću pokreta što ih samo žene imaju u kuhinji. Sagnula se i protegnula, čučnula i okrenula, otvarala je vrata i zatvarala ladice bokovima u baletu koji ga je opčinjavao.

Rub traper-suknje dopirao joj je do sredine koljena. Kad se saginjala ili podizala na prste, mogao je vidjeti njezina glatka, gola bedra. Na sebi je

imala preveliku košulju čije je krajeve vezala na struku. Ispod košulje imala je prugasti topić. A činilo mu se da ispod njega ništa ne nosi. Sama pomisao na mekani pamuk uz njezine dojke izazvala je toplo uzbuđenje u donjem dijelu njegova tijela.

Glavom je pokazao limenke bezalkoholnog pića što ih je spremala u hladnjak. - Mogu li dobiti jednu?

Znao je da izaziva sreću. Nije se ni mrvicu zagrijala. Još uvijek se ljuti zbog onoga sinoć, pomislio je. Praktički je bacala kockice leda u čašu, a zatim je naglim pokretom otvorila limenku i ulila piće. Kad ga je gurnula prema njemu, pjena mu je zalila šaku. Polizao ju je. - Hvala.

Prekrižila je ruke na prsima i zagledala se u njega. - Sad kad su namirnice pospremljene, sad kad si dobio piće, hoćeš li, molim te, reći zašto si došao da se ja mogu vratiti poslu?

Popio je gutljaj pića. Pažljivo je promatrajući, polako je rekao:

- Jutros sam nazvao svojeg odvjetnika.

Ništa nije rekla, nije se pomaknula, ali je njezina reakcija bila vidljiva i drastična. Njezine oči, koje su već ionako bile široke i izmučene, još su se više raširile. Nestalo je i ono malo boje s njezina lica. Jezikom je ovlažila usne, a zatim je donju uvukla ispod zuba.

Želio ju je dotaknuti, ali se nije usudio. Bojao se da će početi grepsti i derati se ili se raspasti. Izgledalo je da je sve moguće.

- Sjedni, Marnie. Pokušajmo razumno razgovarati o tome - blago je predložio. - Molim te.

Kimnula je i automatski se spustila na najbližu stolicu. Law je pomislio da ne bi opazila ni da je sjela na ležaj od čavala. On je ostao na nogama i prišao vratima. Zurio je kroz staklo u stražnje dvorište i prvi put ugledao zasebnu garažu. Na nju je bio montiran obruč za košarku.

Osigurala je Davidu svaku prednost koju mu je mogla osigurati. Činilo se da se sreća nekome uvijek smiješi ili se na nekoga uvijek mršti. Marnie se ubraja u ovu drugu skupinu. Već je proživjela mnogo nedaća i tuge, te više doista ne zaslužuje. Law je poželio da postoji neki bezbolan način za ovo. Nažalost, besana noć nije mu omogućila da ga nađe.

- Pitao sam odvjetnika što bih morao učiniti da bih dobio zajedničko skrbništvo nad Davidom.

Čuo je tih zvuk, ali kad se okrenuo, rukom je pokrila usne, okrenute prema unutra. - Rekao mi je da će biti teško ako se ti budeš suprotstavila, ali ne i nemoguće. Nadam se da se nećeš suprotstaviti.

Njezine oči više nisu bile izmučene, već turbulentne. - Misliš li ikad na nekog drugog osim na sebe, Law?

Spustio je pogled na vrhove svojih cipela. -Pošteno rečeno, valjda. Premda malo nisko.

- Ne mogu si priuštiti da budem ljubazna. Ako se ne budem borila protiv tebe, i to prljavo, uništiti ćeš Davidov život.

Jednim je dugim korakom prešao kuhinju i sjeo prekoputa nje. - Kako bih mu mogao uništiti život time da postanem njegov dio? Momku treba otac.

- Dosad mu nije trebao.

- Kako znaš? Možda je prestao glasno željeti oca jer je vodio računa o tvojim osjećajima.

Znao je da bi mogao biti u pravu jer je ušutjela.

- Znam da me ono što si sinoć vidjela prikazuje u lošem svjetlu, ali želio bih objasniti.

Ništa nije rekla, već ga je samo pogledala u oči. Nastojao je ignorirati tihi prijekor u njezinim očima.

- Bio sam lud zbog onoga što se jučer ovdje dogodilo. - Bilo mu je drago kad je opazio da je uznemiruje spominjanje toga. Nervozno se promeškola na stolici i sklopila ruke. - Nisam želio prestati, Marnie. Nisam želio da me zaustaviš. Želio sam da to traje sve dok...

- Law, nemoj.

- Sve dok ne budem u tebi, žestoko i brzo.

Skočila je sa stolice i zaputila se u stražnju prostoriju. Pošao je za njom. Kad je stigao onamo, stajala je uz stol za crtanje, držeći se za rub i polako se njišući naprijed-natrag.

Začuvši njegove korake, naglo se okrenula i ljutito ga pogledala. - Znači, zapravo sam ja kriva za zabavu? - pitala je, pritisnuvši dlan na prsa.

- Zapravo, da. - Otpuhнула je kroz nos na to. - Slušaj me, može? - oštro je rekao, osjećajući kako gubi kontrolu nad sobom. - Moja razina frustriranosti bila je izrazito visoka. Želio sam napraviti neki cirkus. Želio sam se napiti i, da, ševiti se s nekim prije nego večer završi.

- No, nakon što su svi stigli onamo, počeo sam gledati naokolo i razmišljati o tome kako su neki od njih površni. Uglavnom su to bili prišipetlje ili mladi piloti koji glume mačo muškarce. I tada sam shvatio da sam ja najgori među njima. Moje je raspoloženje za zabavu isparilo prije nego si ti uopće stigla onamo. Želio sam biti sam kako bih razmislio o svojim prioritetima, ali kao što si rekla, bilo je malo izgleda za to. Odlučio sam izdržati zabavu, nastojati se opustiti.

- Tada si se ti pojavila, zastrašujuća kao grižnja savjesti. Kad si me pitala što ja znam o odnosima, osjećao sam se kao da sam dobio metak u čelo. Shvatio sam da ne znam baš mnogo. Nikad nisam trebao znati. - Zastao je kako bi naglasio svoje riječi. - Želim to promijeniti.

- Želiš trenirati na Davidu, koristiti se njime kao zamorcem za pokus sa svojim novim ja. - Poskočila se. - Zar doista misliš da sam dovoljno glupa da nasjednem na te besmislice o poboljšavanju samog sebe? Obožavaš biti pukovnik Law Kincaid, NASA-in junak.

- U redu, priznajem. Da, obožavam. Naporno sam radio za to. Ponosim se onim što sam ondje gore učinio.

- Dakle, što ćeš reći kad ljudi budu pitali tko je David? Kako ćeš ga predstavljati ljudima?

To si je pitanje i sam neprestano postavljao. Sad je odgovorio njoj što je iskrenije mogao. - Još ne znam. Mnogo će toga ovisiti o Davidu.

- David nikad neće dobiti priliku da sam o tome odlučuje. Znaš održati lijep govor, pukovniče, ali nikad se ne bi mogao promijeniti. Da sam pogodila da ćeš si staviti u glavu kako bi David trebao postati dio tvojeg života, bila bih ti lagala kad si pitao je li on tvoj sin.

- Tko je zapravo ovdje sebičan, Marnie? Mislim da se bojiš da ću mu se ja, ako bude imao priliku upoznati me, sviđati više nego ti.

- To nije istina! David me voli i zna koliko ja njega volim.

- Onda nikakav odnos koji se među nama razvije ne bi mogao utjecati na to, točno?

Uhvatio ju je u klopku, ali je to bila gorka pobjeda u kojoj nimalo nije uživao. Vjerojatno zato što se činilo da se njezine krhke crte lica raspadaju. Međutim, nije bila pobijeđena, već se još više ukočila.

- Možeš prijetiti odvjetnicima koliko god želiš. David je moj sin, zakonski i moralno - rekla je, udarajući se po prsima smiješno malenom šakom. - Borit ću se protiv tebe do posljednjega daha kako bih ga zadržala, Law.

- Nadao sam se da ćeš biti razumna. Trebao sam biti pametniji.

- Tako je. Trebao si. Odsad nadalje, smatraj me svojim neprijateljem. Zar si doista očekivao da ću se izvaliti na leđa i glumiti da sam mrtva dok ti ugrožavaš jedino što mi je važno u životu?

Prešao je prostoriju i gurnuo je uz rub stola za crtanje. Nagnuvši se nad nju tako da mu je lice bilo udaljeno samo nekoliko centimetara od njezinoga, šapnuo je: - Mislim da je ovdje riječ upravo o tome. Tvoj život nema nikakve ravnoteže. David ne bi trebao biti jedino što ti je važno u životu.

- Nisam mislila da je jedino. Tu je i moja majka. Imam svoj posao.

- Što je s tobom samom? Zar ti ne zaslužuješ baš ništa za sebe? Što je sa zabavljanjem? I seksom?

- To su tvoji prioriteti, a ne moji.

- Ne moraju biti prioriteti. Ne vjerujem da uopće imaš toga u životu.

- Odakle ti ta ideja? Jer ne treperim oko tebe, ne trljam se uz tebe poput uspaljene mačke i ne ližem ti uho?

- Pokušaj. Moglo bi ti se svidjeti.

- Odvratan si.

- Nisam odvratan, Marnie, samo normalan. O, imaš potrebnu opremu - rekao je, preletjevši pogledom po njezinim dojčkama. - Sve je tu, i sve funkcionira. Testirao sam, sjećaš se?

Pokušala ga je odgurnuti i odmaknuti se.

Ponovno ju je pritisnuo uza stol. - Ne želiš se otvoriti i dopustiti da tvoje tijelo poleti. Zašto? Jer te neki tip tako sredio da više ne želiš imati posla s muškarcima?

- Prestani.

- Što je učinio, Marnie, zamijenio te s drugom djevojkom, nekom koja nije tako ukočena? Ostavio te pred oltarom? Ili nije mogao prihvatiti tvoju odanost Davidu? Što je učinio da se zalediš svaki put kad te neki muškarac dotakne?

Shvativši da je od bijesa ostala bez teksta, nastojao je iskoristiti svoju prednost. - Vjerujem, a mislim da bi se svaki sud u Teksasu složio sa mnom, da bi živjeti s ocem koji malo previše uživa u životu za Davida bilo bolje nego živjeti s tetom usidjelicom koja se boji života.

Naglo ju je privukao uza se i ljutito joj poljubio usne, a zatim je bijesno izišao. Kad je stigao do automobila, naslonio se na njega i cijelih šezdeset sekundi psovao. Što je u toj ženi da iz njega izvlači sve ono najgore?

12. poglavlje

Marnie se osjećala kao da ju je netko izmlatio toljagom. Uхватила se za trbuh i lagano se savila u struku kao da trpi strašne bolove.

Ne može joj oteti Davida. Ne može.

Što se zakona tiče, nema se na što osloniti. Svima koji pogledaju Davida jasno je da je on zdrav, dobro prilagođen momak. Nikad nije bio zapostavljan ili zlostavljan, ni fizički ni emocionalno. David bi prvi svjedočio u njezinu korist, premda joj je bilo zlo od pomisli da bi ga dovela u takvu situaciju.

Valjda će Law doći pameti i shvatiti da je najmudrije sve ostaviti kako jest. Ne bi Davidu priredio muku što bi je donijela parnica o skrbništvu, zar ne? Arogantan je i umišljen, ali nije okrutan.

S druge strane, pravna bitka možda neće biti potrebna. Ako David sazna tko je Law, možda će odlučiti živjeti s ocem. Ne bi mogla mnogo učiniti da bi to spriječila. Nikad ne bi silom primijenila svoje pravo skrbništva po cijenu Davidove sreće.

Najustrajnije i najmrskije pitanje koje je neprestano podizalo svoju opaku glavu bilo je treba li Davidu reći za Lawa. Duguje li mu to?

Bila je tako zaokupljena mislima da je njezin telefon nekoliko puta zazvonio prije nego je shvatila da zvoni. Podigla je slušalicu kad je zazvonio peti put.

- Halo? O, da, gospodine Howard. Kako ste?

- Dobro, hvala. A vi?

- Dobro.

- Gospođice Hibbs, povjerenstvo je bilo veoma impresionirano vašim prijedlogom.

- Hvala vam. Drago mi je da to čujem. - Čekala je.

- Međutim, izabrali smo nekog drugog za telefonski imenik.

- Shvaćam. - Činilo joj se da je netko navukao crnu zavjesu i nestalo je svjetla, nestalo je nade.
- Ne mogu vam opisati koliko je bilo teško donijeti odluku.
- Cijenim to.
- Možda jednom ubuduće...
- Hvala vam, gospodine Howard, što ste nazvali i obavijestili me. Dovidjenja.

Spustila je slušalicu, za oboje skrativši nelagodu i bol uslijed odbijanja njezina rada. Nekoliko je minuta sjedila i zurila u prazno, a zatim je učinila nešto što je rijetko kad činila. Bznula je u plač.

- Mama? Gdje si?

Oči su joj još uvijek bile crvene i otečene od plača kad je David stigao kući. Došao je kasnije nego inače jer je poslije nastave bio kod prijatelja. Nalazila se u kuhinji i pripremala večeru kad je ušao, te knjige i sportsku torbu spustio na stolicu.

- Zdravo.

- Zdravo. - U glas je unijela vedrinu koju nije osjećala, ali je malo pretjerala. Zvučalo je lažno. - Kako je bilo u školi?

- Imam devedeset osam posto u onom testu iz povijesti.

- Fantastično. Uzmi čašu, molim te - rekla je kad je vrč hladne vode iz hladnjaka nagnuo prema ustima, što ju je podsjetilo na naviku njegova oca da pije ravno iz posude.

- Vrijedilo je pokušati. - Njegov je očaravajući smiješak također bio naslijeđen. Međutim, smiješak je nestao u trenutku kad je Marnie okrenula glavu. - Što se dogodilo, mama?

- Ništa.

- Jesi li plakala? Je li riječ o baki?

- Ne. Razgovarala sam s njom ranije tijekom dana, a činila se mamurnom od lijekova, ali inače je dobro. - Dugom je vilicom okrenula meso u tavi. - Postavi stol, molim te. Večeras imamo prženi pileći odrezak. Sad će biti gotovo. Čim napravim umak...

- Mama, prestani se ponašati kao da sam neki glupi klinac, može?

Njegova je razdraženost bila opravdana. Nije ju vidio da plače otkako su gledali vijest o eksploziji Challengera. Nije se iznenadila što je opazio da je plakala i zbog toga se i sam uzrujao.

Više nije dijete čije bi se strepnje mogle raspršiti bez objašnjenja. Kad nju nešto muči, onda muči i njega. Frustriralo bi je, čak bi je obuzela panika, kad bi on odbacio njezinu zabrinutost zbog nečega što muči njega.

Shvativši da se ne ponaša pošteno, smanjila je vatru kako se odresci ne bi prepekli. - Nazvao je gospodin Howard. Nisam dobila posao za telefonski imenik.

- Prokletstvo!

- To sam i ja rekla - osmjehnula se. - Ali tako je to. Njihova je odluka konačna i nema nikakvog smisla žaliti. Sljedeći ću se put morati više potruditi.

- Uopće nemaju ukusa! - lojalno je uzviknuo. -Ti si najbolja.

- Hvala ti - rekla je i pomilovala mu obraz. -Drago mi je da imam tvoju podršku.

- Hoće li se nešto strašno dogoditi? Znači li to da ćemo biti siromašni?

- Ne, dragi - rekla je, tiho se nasmijavši. - Ništa siromašniji nego inače. Samo što sam za tvoj šesnaesti rođendan planirala nešto doista posebno, a sad to neću moći učiniti.

- Nema veze. Ne opterećuj se time. Prestrašila si me. Mislio sam da je nešto uistinu grozno.

Nježno mu se nasmiješila. - Ti si sjajan momak, znaš? - Nove su je suze zapekle u očima, pa se ponovno okrenula prema štednjaku.

- Je li Law danas bio ovdje?

Marnie se brzo okrenula.

David je sjedio za stolom, vrteći naočalama za sunce. Marnie ih nije opazila.

Bilo bi besmisleno lagati. Osim toga, u posljednje je vrijeme često lagala Davidu, a to joj se nije sviđalo. - Da, on je, ovaj, svratio.

- Zbog čega?

- Zbog čega? - Slegnula je ramenima i mlako se osmjehnula. - Da me pozdravi. Pomogao mi je unijeti namirnice, popio je sok i otišao. To je bio kratak posjet. - Oprala je zelenu salatu nad sudoperom. - Kakav preljev za salatu želiš večeras?

- Imaš li ljubavnu vezu s njim?

- Što? - Ovoga je puta umalo izgubila ravnotežu od neočekivanog pitanja. Nije uvrijedila Davida duhovitim odgovorom. Njegov je izraz lica bio previše ozbiljan da bi tako lako prešla preko toga.

Zatvorila je slavinu, obrisala ruke i maknula tavu s plina. Večera može čekati. Stvari kao što je hrana uvijek su bile na drugom mjestu kad se radilo o Davidovim emocionalnim potrebama.

- Naravno da nemam ljubavnu vezu s Lawom, Davide.

- Meni ne bi smetalo.

- Znam. Rekao mi je što si mu prišapnuo one večeri kad smo izišli na večeru. Iskreno rečeno, to me šokiralo.

- Dovoljno sam star da bih razumio seksualni poriv i sve to. Ti i Law ste odrasli i znate što radite.

- Cijenim tvoju otvorenost kad je riječ o mojoj seksualnosti, ali ovdje nije riječ o tome. Law i ja nismo ljubavnici.

- Onda ste prijatelji?

- Ne bih čak rekla ni da smo prijatelji. Samo smo poznanici.

- Kako je onda moguće da samo tako svrati usred bijela dana? Zašto ti odjednom uvečer odlaziš zbog nečeg zagonetnog što moraš obaviti? To nikad ranije nisi činila. I svaki put kad smo u njegovoj blizini, vas se dvoje promatrate na neki čudan način. Ti si tako... napeta, kao da se bojiš da ćeš reći nešto pogrešno.

- Valjda sam nervozna u njegovoj blizini jer je slavan.

- Nikad nisi bila nervozna u blizini nekog drugog.

- On je prva slavna osoba koju sam upoznala u životu. - Riječi su zvučale tako lažno da Davidu nije mogla zamjeriti skeptičan izraz lica.

- Gdje si dobila šljivu?

- Što? - pitala je, automatski podigavši ruku do slabašnog traga na vratu.

- To je ubod insekta.

- To je šljiva, mama - nestrpljivo je ponovio. Marnie je spustila pogled, poput krivca. - Dobro, poljubio me. Ali dalje od toga nije išlo, Davide.

- Ne ljutim se zbog toga. Rekao sam ti da je u redu. Samo želim da budeš iskrena sa mnom.

- Sad sam bila. - Zagledao joj se duboko u oči dok je prstima brzo lupkao po površini stola. Znala je da još nije spreman promijeniti temu. - Što još, Davide? Nešto te muči?

Vrpoljio se. Pročistio je grlo. Počešao se po glavi. - Je li Law... je li on... znaš, moj tata?

Zapljusnuo ju je plimni val zapanjenosti i žaljenja. Nije ju oborio s nogu, ali malo je nedostajalo. Lagano se zanjihavši, zatvorila je oči i naslijepo se uhvatila za naslon stolice.

- Jest, nije li?

Kad je otvorila oči, David je još uvijek prodornim pogledom zurio u nju. Obišla je stolicu za koju se držala i polako sjela, kao da bi se mogla raspasti kad bi to učinila previše brzo.

Promatrala je dječaka, sad već na rubu zrelosti, za kojega se skrbila i voljela ga otkako je izišao iz rađaonice.

Epizode iz njegova života proletjele su njezinim umom jasno kao fotografije u albumu. Za nekoliko je sekundi njezina memorija stvorila kroniku njihova zajedničkog života, trenutaka kad su se smijali i trenutaka kad su bili tužni, trenutaka u kojima su se ponašali budalasto i onih kad su ozbiljno raspravljali o životnim zagonetkama, trenutaka kad su se grlili i onih veoma rijetkih kad su se ljutili jedno na drugo.

Trebalo ga je tješiti nakon što je gledao Bambi i grditi kad se tiho smijao u crkvi jer mu je žvakaća slučajno pala u košaricu za milodare. Sjetila se mučne panike što ju je osjećala kad je prvi put otišao s izviđačima na tjedan dana, kao i golema ponosa koji ju je prožimao kad je proglašen učenicom generacije osnovne škole.

Možda bi sebi mogla pripisati djelić zasluga za sve njegove uspjehe. Ali zapravo je zaslužan netko drugi: visok, plavokos, sportski nastrojen, prirodno kompetitivan i ambiciozan pilot.

- Da, Davide. Law Kincaid je tvoj otac.

Udahnuo je duboko i dugo, što je pokazivalo koliko je bio napet. Nekoliko je trenutaka šutio kako bi apsorbirao istinu, a tada reče: - Jesi li ti moja mama? Moja prava mama, želim reći.

- Ne - rekla je i lagano odmahнула glavom. -Samo sam petnaest godina starija od tebe, sjećaš se?

- Jedna od cura u mojem razredu je prošle godine zatrudnjela.

- Pa, ja nisam. Law... - Zastala je kako bi progutala slinu, što je učinila s mukom. - Law je izabrao Sharon, a ne mene. Bila je starija, zrelija. U njegovim sam očima još uvijek bila dijete.

- Pričaj mi o tome.

- Znaš gotovo sve. Sharon je ljeti ostala trudna. Lawa smo upoznale na plaži. - Sažeto mu je prepričala događaje koji su se prije gotovo sedamnaest godina zbivali u Galvestonu.

Kad je završila, David upita: - Što ga je navelo da me odjednom poželi vidjeti nakon toliko vremena?

Opazivši obrambeno neprijateljstvo koje se počelo pojavljivati u njegovim očima, ispružila je ruke preko stola i stisnula njegove.

- Law uopće nije znao za tebe. Nikada, Davide. Moraš to vjerovati. Nije se čak ni sjećao tvoje majke, sve donedavna. -Brzo mu je ispričala o pismima.

- Baka mu je rekla?

- Da.

- Zašto?

- Tek sam jučer otkrila da je ona slala pisma. Još nisam imala priliku s njom razgovarati o tome. Međutim, to sad više nije važno, zar ne? Law je saznao za tebe. Samo je to važno.

- Zašto mu ti nikad nisi rekla, mama?

Povukla se unatrag i duboko udahnula. - Ima tako mnogo razloga, Davide. Imao je vlastiti život. Mi smo imali naš. Nisam vidjela kako bi se mogli povezati. - Pozorno ga je pogledala. - Zamjeraš li mi što ga nisam kontaktirala? Bi li volio da jesam?

- Pa, na neki način, da.

Pogodio ju je njegov iskren odgovor. Nemirno se promeškoltio na stolici. Marnie je zbog toga zaboljele srce.

- Moram preuzeti punu odgovornost za svoju odluku - rekla mu je. - Baka je pogodila da je Law tvoj otac, ali ja sam jedina, osim Sharon, koja je to znala.

Njezine su ga oči preklinjale za razumijevanje. - Bio je neženja. Imao je fantastičnu budućnost pred sobom. Bilo mi je neugodno. Povrh svega, bojala sam se da će te odbaciti, Davide.

- Je li me odbacio?

Premda se njegov glas promijenio prije godinu dana, odjednom je zvučao veoma mlado i ranjivo. Marnieno se srce ispunilo ljubavlju. - Zar ne možeš sam procijeniti?

Njegove su se usne trzale u kutovima prije nego su se raširile u smiješak. - Mislim da mu se sviđam. Barem malo.

- Jako mu se sviđaš.

Ustao je i počeo besciljno hodati kuhinjom, dodirujući predmete koji su mu bili poznati kao da ih nikad ranije nije vidio.

- Ne mogu vjerovati. Uvijek sam se pitao tko je moj otac, ali... Law Kincaid. Isuse - šapnuo je i provukao prste kroz kosu. - Ja... ja... to je nevjerojatno. - Skrušeno joj se nasmiješio. - Čekaj dok ne saznaju klinci u školi. Neki dan, nakon utakmice, svi su govorili da smo slični. Misliš li da smo on i ja slični, mama? - Tjeskobno je čekao njezin odgovor i radosno se nasmiješio kad je rekla: - Kao jaje jajetu.

- Smijem li ga nazvati? Smijem li mu reći da znam?

- Ja...

- Molim te? Ionako si mi kanila reći, zar ne? Ili je on to namjeravao, zar ne?

- Valjda, s vremenom, ali...

- Onda ću ga odmah sad nazvati i staviti mu do znanja da mi ne mora reći. Već sam i sam došao do toga. U redu, mama? U redu?

Situacija joj je previše brzo izmicala iz ruku. Nigdje nije vidjela pojas za spašavanje. Ništa nije mogla učiniti. No, David ju je gledao s takvim ushićenjem i uzbuđenjem da nije imala srca odbiti ga.

- Valjda bi to bilo u redu.

Uskliknuo je i zgrabio telefon. - Koji je njegov broj?

- Ne znam. Morat ćeš ga potražiti.

Njegov je smiješak nestao. - Sigurno nije u imeniku. - Otvorio je telefonski imenik. - Postoji Lawrence Joshua Kincaid.

- To je on.

- Joshua je i moje srednje ime.

Kimnula je, bojeći se da će je glas izdati ako pokuša govoriti. Kad je došlo vrijeme za biranje imena djeteta, njezini su roditelji izabrali David. Sharon je bilo svejedno. Marnie se sjećala cijelog Lawova imena, pa je novorođenčetu dala barem toliko očeva identiteta.

Law nije opazio ime u bolničkom dokumentu kad ga je vidio u albumu. Marnie mu ga nije pokazala jer se činilo da činjenica da David nosi njegovo ime zapečaćuje njegov autoritet po pitanju sinovljeve budućnosti.

- Zdravo, ovaj, Law - David je govorio u slušalicu - ovdje David. Znaš, David Hibbs? - Uslijedila je kratka stanka. - Ne, ona je dobro. Stoji kraj mene. Pozdravlja te - rekao je Marnie.

- Pozdravi i ti njega.

- I ona tebe pozdravlja. Razlog iz kojeg sam nazvao, ovaj, vidiš... - Nervozno je prebacivao težinu s jedne noge na drugu i zamuckivao, a oboje je bilo neuobičajeno za njega. - Znam da si ti... da ste ti i moja majka... ne moja sadašnja mama, nego Sharon... da ste ti i ona... Trenutak je slušao, a zatim se njegovim licem razlio smiješak, veličanstven i nedužan poput izlaska sunca. - Da. Shvatio sam da je tako. Zdravo, tata!

13. poglavlje

Law je bio pred njihovim vratima za manje od pola sata.

U međuvremenu je Marnie napola skuhanu večeru bacila u smeće. David je otišao na kat kako bi se istuširao i presvukao. Unatoč tomu stajao je kraj ulaznih vrata, šetkao, iščekivao zvuk automobila koji se približava mnogo prije nego što se Lawov landrover zaustavio uz pločnik.

- Stigao je! - viknuo je preko ramena prije nego se sjurio kroz vrata.

Marnie je kroz prozor dnevnog boravka gledala Lawa kako obilazi haubu automobila. Njih su dvojica požurila jedan prema drugome, zaustavila se, oklijevala, ozbiljno se rukovala, a nekoliko sekundi kasnije čvrsto su se zagrlila.

Marniene su se oči napunile suzama, ali ih je suzbila. Bila je presretna zbog Davida da je Law svojeg sina smatrao blagoslovom, a ne samo posljedicom. No dok ih je gledala kako se približavaju kući, prebacivši jedan drugomu ruku preko ramena, osjetila se bolesnom od tjeskobe.

Međutim, bila je slika i prilika pribranosti kad su joj se pridružili u dnevnom boravku. - Hvala ti što si mi dopustila da tako naglo dođem ovamo -pristojno je rekao Law.

- Ne vjerujem da bi mi David dopustio da odbijem.

- Samo mi je drago da već nisi imao druge planove - reče David.

Usljedila je neugodna stanka u razgovoru. Na koncu su se Law i David pogledali i počeli se spontano smijati, nesposobno obuzdavajući radost. Law je pljesnuo rukama, a zatim ih žustro protrljao. - Dakle, jesmo li spremni za večeru?

- Možeš se kladiti, umirem od gladi - reče David i okrene se prema vratima.

- Marnie?

Lawov je glas bio blag, upitan, senzibilan na osjećaje koji je zasigurno muče. Voli ga jer nije nitkov, i mrzi ga iz istog razloga. Ophođenje prema nitkovu bilo bi lakše nego ophođenje prema muškarcu kojeg voli, a pokušava ti oteti životni fokus.

- Danas ne bih, hvala.

- Što? Zašto? Zar ti David nije rekao da vas oboje pozivam na večeru? Mislim da je to bilo jasno.

- Znam. Bilo je velikodušno od tebe da i mene uključiš, ali mislim da biste ti i David ovu večer trebali provesti sami.

- Ja mislim da bismo nas troje trebali ovu večer provesti sami - uporno će Law.

- Hej, što se događa? - upita David, promolivši glavu iza vrata. - Što vas zadržava?

- Ja ne idem.

- Zašto ne, mama? Zašto ne želiš poći? - Činilo mu se nezamislivim da bi netko propustio večeru s Lawom.

- Veoma sam umorna.

- Je li to zbog onoga s telefonskim imenikom? - upita David i vrati se u sobu.

- Što je s tim? - želio je znati Law.

- Ništa.

- Nije dobila taj posao.

Odgovorili su istodobno, ali Law je čuo ono što je David rekao. Brzo je pogledao Marnie, zatim u pod, a potom opet u nju. - Žao mi je. Znam da si računala na to.

- Nisam računala na to - obrambeno je rekla. - Bila bi to lijepa narudžba. Izloženost javnosti, čast, i sve to. Ali *c'est la vie* - rekla je uz lažan osmijeh.

- Bila si jedna od triju osoba koje su ušle u uži izbor - reče David, nastojeći djelovati ohrabrujuće.

- To je stvarno dobro.

Ali nije bila najbolja. A sve što nije prvo, ne računa se. Međutim, nasmiješila se radi Davida. - Ponovit ću si to tisuću puta dok ste vas dvojica na večeri. Lijepo se provedite.

- Sigurna si da ne ideš s nama, mama?

- Sigurna sam. Samo pođite. Ako je Law rezervirao stol, ne biste smjeli kasniti.

- Evo, Davide - reče Law i dobaci mu ključeve automobila - upali ga.

- Odmah! - David je ulovio ključeve i pojurio prema vratima.

Law nije skidao pogleda s Marnie. Osjećala se izrazito neugodno pod vrelinim pogledom plavih očiju dok joj se približavao. - Jesi li uzrujana?

- Zbog ugovora što ga nisam dobila? Ne.

- To su besmislice, Marnie. Uzrujana si. Nemoj taj gnjev držati u sebi. Izbaci ga. Napravi gužvu. Vrišti i udaraj rukama i nogama. Možeš imati napadaj bijesa. Nemoj biti tako prokleta ljubazna nakon što si izgubila dobru narudžbu.

- Kakve koristi od napadaja bijesa?

- Apsolutno nikakve, ali možda ćeš se bolje osjećati.

- Ne bih. Osjećala bih se smiješno.

- Barem bismo mi ostali znali da si ljudsko biće, da imaš osjećaje. - Prišao je još korak bliže i palcem prešao po njezinu obrazu. - Ali ja znam

da imaš osjećaje. Vide se u tvojim očima. A u ovom trenutku izgledaš onako kako bih ja izgledao da me usisala crna rupa kad sam bio u svemiru. Nikad nisam vidio nesretnije oči. Je li razlog taj da je David saznao za mene?

Kimnula je, poželjevši da može popustiti porivu i nasloniti obraz na njegov dlan. Trebala je samo malo okrenuti glavu i mogla bi to učiniti. Ali nije. Nije si dopustila čak ni tu sitnu intimnost s njim. Umjesto toga odmaknula je glavu od njegova dodira.

- Bilo je neizbježno da on to sazna - rekla je. -Znala sam to od trenutka kad si se pojavio ovdje. Previše je pametan, previše pronicav. - Drhtavo je udahnula. - U svakom slučaju, sad je gotovo i više ne moram strepjeti od toga.

- Ti to doživljavaš kao tragediju? David ne misli tako.

- On je ushićen - rekla je i gorko se nasmijala. - Koji dječak ne bi bio oduševljen otkrićem da je njegov otac nacionalni junak?

- O, shvaćam. On zapravo nije ushićen zbog mene. Mogla je to biti bilo koja slavna osoba.

- Law, nemoj. - Zastenjala je. - Ne pokušavaj se svađati sa mnom. Večeras sam previše iscrpljena da bih se s tobom borila.

- Kako je otkrio?

- Pogodio je. Opazio je ovdje tvoje naočale za sunce i pitao me zašto si došao usred bijela dana. - Pogledala je u stranu. - Naprečac je donio zaključak da smo u ljubavnoj vezi.

- Što si mu rekla?

- Rekla sam da nismo!

- Mislio sam na to kako je došao na svijet.

- Sve. Također je stvorio pogrešan zaključak da sam ja njegova biološka majka.

Ponovno ju je dotaknuo, ovoga joj puta obuhvativši prstima zatiljak. - Ti si njegova majka. Ja to neću zaboraviti. Ni David sigurno neće. Trenutno je uzbuđen zbog mene. Ali to ne umanjuje njegovu ljubav prema tebi.

Primaknuo joj se još bliže tako da je na licu osjećala njegov dah. - Ovo je obiteljska prigoda. Proslavimo je zajedno. Pođi s nama na večeru. - Nekoliko je sekundi bila opčinjena plavim očima i uvjerljivim tonom njegova glasa. Zatim je odmahнула glavom. - Ne, Law. Nakon gotovo šesnaest godina, mislim da ti i David zaslužujete da budete sami.

- Je li itko ikad rekao da si tvrdoglava? - Gotovo svi koje sam ikad upoznala.

Ironično se osmjehnuvši, spustio je ruku. - Dobro, ali nećemo se dugo zadržati. - Ne morate se žuriti.

Ispratila ga je do vrata. David joj je mahnuo s vozačkoga sjedala u landroveru. - Požuri, tata, umirem od gladi - doviknuo je, kao da to čini cijeli život.

Marnie je zatvorila ulazna vrata i naslonila se na njih. Bol u grlu izazvana suzdržavanjem suza bila je gotovo nepodnošljiva. Osjetila je golemo olakšanje kad se napokon prepustila plaču. Jecaji su potresali njezino sitno tijelo. Suze su joj tekle niz obraze. Naslijepo je hodala prema dnevnom boravku i srušila se u jedan od naslonjača... onaj u kojem je umalo vodila ljubav s Lawom.

Izgubila je pojam o vremenu dok je sklupčana sjedila u naslonjaču, jecajući. Na koncu se uspjela malo smiriti. Pošla je na kat i oprala lice hladnom vodom. Slavine su škripale, podsjećajući je na savjet što ga je dobila kad je posljednji put pozvala vodoinstalatera. Preporučio joj je da zamijeni sve cijevi i slavine.

Kuća je bila stara i počela je propadati. Učinila ju je toliko privlačnom koliko su joj to dopustila financijska sredstva, ali sigurno se ne može uspoređivati sa savršeno uređenom Lawovom kućom. Nema bazena, nema akvarija ugrađenog u zid, nema srdačnog psa koji čeka da se njegov gospodar vrati.

Marnie je izišla iz kupaonice i zaputila se hodnikom do Davidove sobe. Dugo je stajala pred vratima. Na koncu je ušla i opazila prljavu odjeću što ju je skinuo prije tuširanja. Ležala je u neurednoj hrpi na podu.

Počela je s time, te nastavila skupljati stvari i odjevne predmete, slažući ih na krevet. Nadala se da će imati vremena završiti prije njihova povratka.

- Što misliš, zašto je to učinila? - David je pitao oca nekoliko sati kasnije, kad su se odmaknuli od pločnika.

Law je vozio, ali je gledao u retrovizor gdje je mogao vidjeti Marnie kako stoji na otvorenim vratima, sićušnu siluetu, a izgledala je kao da će je kuća progutati.

- Valjda iz razloga što ga je navela - odgovori Law. - Osjeća da nam je potrebno da neko vrijeme provedemo zajedno. - Pogledao je Davida. - Sviđa li ti se ideja da neko vrijeme živiš sa mnom?

- Da, svakako - odgovorio je David, a njegovo se zadovoljstvo vidjelo u blistavim očima. - Mislim da će to stvarno biti sjajno. - Njegov je smiješak postupno nestao. - Samo što neprestano razmišljam kako će mama biti sama. Jasno, to je samo za kratko vrijeme. Ne bih želio da pomisliš da ću ti zauvijek visjeti za vratom - brzo je dodao.

- Možeš ostati koliko god želiš, Davide. Ozbiljno mislim.

Smiješak što mu ga je David uputio dirnuo ga je u srce. Momci u centru bi uživali kad bi znali da se samouvjereni Law Kincaid nekoliko puta tijekom večeri morao boriti protiv suza, te paziti da se javno ne osramoti.

On i David proveli su nekoliko sati u ugodnom druženju uz večeru. Što je bolje upoznao svojeg sina, to mu se više sviđao i više se ponosio

činjenicom da je sudjelovao u stvaranju tako izuzetnog mladog čovjeka. Želio je svima objaviti: »Hej, ovo je moj sin!«

David se ponašao prijateljski i uljudno, znao je pravila pristojnosti. Marnie je zaslužila nagradu za to. Izvrsno je sama odgojila dijete. U današnje se vrijeme rijetko događa da dva roditelja budu tako uspješna, razmišljao je Law. Znao je to po nekim horor-pričama što su ih njegovi kolege iznosili o svojoj djeci.

- Da barem nije izgledala tako tužno kad smo odlazili - reče David, vraćajući Lawovu pozornost na sebe. - Ali njezina je ideja da ja boravim kod tebe. Sve je spakirala prije nego smo se vratili onamo.

Gotovo su se spotaknuti preko kovčega kad su nakon večere ušli u kuću.

- Tko putuje? - pitao je David, misleći da je izvalio neku šalu.

Marnie im je ozbiljnim glasom rekla kako smatra da bi bilo dobro kad bi se David na neko vrijeme preselio k Lawu. U početku su bili previše zaprepašteni da bi išta rekli. No, nakon što su malo razmislili, shvatili su da im se ideja veoma sviđa i spremno se složili s njom.

- Misliš li da je doista tako mislila kad je rekla da joj to ne smeta, da želi to? - nesigurno upita David.

- Možemo joj jedino vjerovati na riječ, Davide. Ponovila je to nekoliko puta. - Law je zvučao mnogo sigurnije no što se osjećao. Činilo se da je Marnie na rubu emocionalnog sloma kad je zagrlila Davida za pozdrav, premda se hrabro držala.

- Ona zna da je to samo privremeno, je li?

- Tako je - odgovori Law.

- Zna da ću biti kod kuće za moj rođendan? Obećao sam.

- To ćemo obećanje obojica održati.

- Onda je valjda u redu.

- Valjda. - Marnie se zasigurno nije doimala u redu kad su otišli. No, odlučno je tražila da David odmah pođe s njim. Večeras. Kao da nije željela imati vremena da se predomisli.

Law je samom sebi priznao da je oduševljen idejom. Kao i David, očito. Zašto su se onda obojica osjećala kao da, do neke mjere, napuštaju Marnie?

Venera je pomahnitala od veselja kad je opet ugledala Davida. Lovila je vlastiti rep u mahnitoj vrtnji prije nego se umorila i konačno smirila.

- Smijem li malo plivati? - David je pitao odmah nakon što je ostavio svoje kovčege u jednoj od praznih soba za goste.

- Samo izvoli. Ali ovo su pravila kuće: na trijemu i oko bazena ne smiju se ostavljati mokri ručnici ili odjeća. Objesi ih u praonicu.

- Baš kao kod kuće.

- I svakako provjeri je li kapija zaključana i jesi li ugasio svjetla u bazenu prije nego se vratiš u kuću.

- Da, gospodine.

David je tek nakon gotovo sat vremena ušao u malenu radnu sobu kojom se Law koristio kao kućnim uredom. Na zidovima su visjele uokvirene fotografije koje su ga prikazivale kao mornaričkog pilota koji je slijetao na nosače aviona i u zračne baze diljem svijeta. Druge su dokumentirale njegovu karijeru astronauta. Opazivši fotografiju lansiranja svemirskog broda Victory, David ju je prokomentirao.

- Mama me tog jutra rano probudila kako bih gledao lansiranje. Gotovo sam se bojao nakon onoga što se dogodilo Challengeru. Klicali smo kad je sve prošlo u redu.

- I ja sam - rekao je Law i nasmiješio se. - Sutra ću ti nabaviti jednu od tih fotografija za tvoju sobu, s potpisima svih članova posade.

- Hvala. To bi bilo *cool*.

- Je li Venera ušla kad i ti? - Da.

- Nisam je vidio. U ovo doba se obično pokušava popeti u moje krilo.

- Ona je, ovaj, u mojem krevetu. - Law je podigao ruke. - Žene!

David se nasmijao, ali zvučalo je gotovo namješteno. - Vjerojatno si bio s mnogo njih.

- Koga, žena?

David je pročistio grlo. - Da.

Law je pokušao uhvatiti njegov pogled, ali ga David nije htio pogledati. - Želiš li me nešto pitati, Davide?

Slegnuo je svojim koščatim ramenima. - Mama i ja smo razgovarali o tome. O seksu, želim reći.

- I?

- Pa, nisam dijete. Znam sve o tome.

- Hmm.

- Nisam još išao do kraja, ali naravno, već godinama se znam ljubiti na francuski način.

Law je nastojao zadržati bezizražajno lice. Nagnuvši se unatrag u svojem naslonjaču, isprepleo je prste na trbuhu i rekao: - Naravno.

- A ima nekih djevojaka koje ti dopuštaju, znaš, da ih nekako diraš... na nekim mjestima.

- Hmm.

- Mama nije glupa. Rekla je da zna da ću ja željeti, znaš... spavati s djevojkama.

-Da.

- Rekla je da bi bilo neprirodno kad ne bih. Isuse! - Zastenjao je. - Zvučim kao nekakav kreten.

- Većina nas tako zvuči kad razgovaramo o toj temi, Davide. Zaboravi kako zvučiš. Samo nastavi i reci što te muči.

- Pa, mama je rekla da ne bih o ženi trebao razmišljati samo kao o tijelu, već bih se također trebao diviti njezinom umu i mozgu i takvim stvarima, znaš, onomu što je čini osobom. Da bih trebao poštivati žene i nikad ne činiti ništa izrab... izra...

- Izrabljivački?

- Da, to. Znam što to znači, samo mi je zapela riječ.

- Tvoja je majka u pravu, Davide.

David ga je fiksirao pogledom identičnim njegovom. - Ti nisi. Ne s mojom majkom.

Law je prvi skrenuo pogled. Inače je mrzio kritiku i obično bi ljutito reagirao na nju. On je bio vlastiti najgori kritičar i rijetko je kad primao kritiku drugih. Još se rjeđe događalo da je imao grižnju savjesti. No, pod pogledom svojeg sina osjećao se nelagodno i veoma krivo.

- Ne, nisam, Davide. Nadam se da ćeš ti u svojim vezama biti odgovorniji no što sam ja bio sa Sharon.

- Ne ljutiš se na mene jer sam ti to rekao, je li?

- Ne. Upravo suprotno, poštujem te jer si mi zbog toga očitao bukvicu. Tvoja majka nije bila iskrena sa mnom, ali ja sam trebao voditi računa o tome da ne ostane trudna.

- Uopće se ne sjećam nje, pa valjda zato nisam istinski ljutit zbog toga. Kad bi povrijedio moju mamu, mislim Marnie, to bi bila druga priča. - Nasmiješio se. - Osim toga, da si rabio kondom, ja uopće ne bih bio ovdje.

- Iz tog razloga, i samo tog razloga, drago mi je da nisam.

David je sagnuo glavu i sramežljivo rekao: - Pa, laku noć, još jednom.

- Morat ćemo rano krenuti da stigneš na vrijeme u školu.

- Probudit ću se. Mama mi je spakirala budilicu.

Zastao je kraj vrata, prstom prelazeći po žili u drvu. - Ima li još nešto, Davide? - upita Law, opazivši da još uvijek oklijeva. - Još jedno pravilo kuće je da svatko koga nešto muči mora to glasno reći.

- Samo sam se pitao zašto se u posljednje vrijeme motaš oko moje mame. Je li to bilo zbog mene?

- Mnogo smo vremena proveli razgovarajući o tebi - neodređeno odgovori Law.

- O - potišteno je izustio. - Mislio sam da je razlog možda taj što je smatraš zgodnom.

- Smatram.

- Doista? - Davidovo se lice razvedrilo.

- Veoma zgodnom.

- Ah, pa, to je dobro, to je stvarno dobro. Sad moram poći u krevet. Laku noć. Krasno je biti ovdje, tata.

- Krasno je što si tu.

Law se smiješio još nekoliko minuta nakon što je David izišao iz sobe. Svaki put kad bi se sjetio nekog dijela njihovog razgovora, ponovno bi se nasmiješio. Čudio se samom sebi zbog činjenice da mu je njihov povjerljivi razgovor pričinjavao toliko zadovoljstva.

Ugasio je svjetlo u radnoj sobi i otišao u vlastitu spavaću sobu, razodjenuo se i legao u krevet. Zavukavši ruke ispod glave, zurio je u

ventilator na stropu koji se polako vrtio i razmišljao o tome koliko mu malo zadovoljstva u posljednje vrijeme pričinjavaju drugi aspekti njegova života, primjerice njegov seksualni život.

Kad bolje promisli, nije imao nikakav seksualni život otkako je ponovno sreo Marnie Hibbs.

Koliko je prošlo, jedan tjedan, dva? Law Kincaid nije se poševio cijela dva tjedna? Nevjerojatno! Nečuveno! Ako se to pročuje u uredu, neće biti kraja šalama.

Međutim, čudno, ali nije imao želju nešto poduzeti po tom pitanju. Radije će čekati. Radije će čekati nju. Njegova je žudnja tako snažna da je katkad osjećao fizički bol, ali je katkad također tako slatka da je sama po sebi užitak.

Lopaticice ventilatora bacale su nestalne sjenke po zidovima. Sjenke su bile točno iste sive boje kao i Marniene oči. Od njezinih očiju, misli su mu odlutale na njezina usta, njihov zavodnički oblik, njihov slatki okus, njihovu strastvenu reakciju na njegove poljupce, premda nesvjesnu, čak neželjenu.

Razmišljao je o njezinim dojčkama, malenim, ali itekako osjetljivim na njegov dodir. I na okus njezine kože. Te kako je dražestan njezin pupak. A zatim je tu onaj seksi, zamamni tihi zvuk što ga stvara u grlu kad njegove usne...

Dok je tonuo u san, njegovo ga je sanjarenje pratilo u carstvo nesvjesnoga.

14. poglavlje

Marnie je bila tako nervozna da je umalo uprskala točku iznad i u Davidovu imenu. Ali je u posljednjem trenutku uhvatila kremu za ukrašavanje torte i bez greške napisala cijelo ime. Željela je da sve bude savršeno za njegovu rođendansku večeru.

- Možemo proslaviti u mojoj kući - predložio je Law prije nekoliko dana.

- Ne, želim da tu večer provede kod kuće. - Zatim je, shvativši da Lawova kuća sve više postaje Davidov dom, dodala: - Htjela bih da se ovdje održi njegova rođendanska proslava.

- Dobro. - Složio se uz osmijeh. Ovih se dana silno trudio da bude uljudan. - Mogu li ti kako pomoći?

- Ne, hvala - rekla je, jednako uljudno. - To ni slučajno neće biti raskošna zabava. Samo nas troje. Ali želim mu pripremiti omiljena jela i pobrinuti se da to doista bude posebna prilika. Tako se dugo raduje tomu.

Upravo je tada David dotrčao niza stube, s kutijom svojih stvari na ramenu. Njegova se soba u Marnienoj kući postupno praznila, a ona u Lawovoj se punila. Marnie je nastojala suzbiti paniku zbog tih seljenja njegovih stvari, neprestano se podsjećajući da tinejdžeri vole biti okruženi svojim stvarima. To im pruža osjećaj neovisnosti.

- Spreman, tata?
- Ako si ti spreman.
- Večeras idemo igrati mini golf - obavijestio ju je David.
- Dobra zabava.
- Želiš li poći s nama? - pitao je Law.
- Da, mama, želiš li? Ali moram te upozoriti, tata, duri se ako ne pobjeđuje.
- Nije istina! - Vedro je lupnula Davida po ruci. - Rado bih pošla, ali ne, hvala. Večeras moram raditi na jednoj slici.
- Dobro. Vidimo se sutra. Smijem li ja voziti, tata?
- Svakako - rekao je Law i dobacio mu ključeve.
- Je li oprezan dok vozi? - pitala je Marnie, zabrinuto pogledavši porsche.
- Veoma. Ima priliku mnogo vježbati. Taj će dio vozačkog položiti bez problema.
- Još samo pet dana. Nisam sigurna da sam spremna pustiti ga u promet.
- On je veoma odgovoran vozač, Marnie.
- Znam. Zabrinjavaju me drugi luđaci.

To je bilo prije pet dana. Danas je veliki dan. Rano je pripremila tortu kako bi imala slobodno poslijepodne i po završetku nastave pošla s Davidom na vozački ispit.

David je iščekivao taj dan otkako je postao tinejdžer. Strepjela je zbog same vožnje, ali se radovala sudjelovanju u tom njegovom obredu zrelosti.

Posljednja dva tjedna bila su najteže razdoblje u njezinu životu, ako se izuzme nekoliko tjeskobnih tjedana prije sedamnaest godina, kad se bojala da bi Sharon mogla pobaciti Lawovo dijete bez obzira na očevu zabranu.

Otkako je David otišao, stara je kuća tijekom dana bila tiha, a noću sablasna. Budila se svaki put kad bi nešto zaškripalo.

Užasno joj je nedostajao. Njegova je odsutnost bila ustrajna i bolna poput zubobolje. Situacija je bila još teža jer nije znala kad će to završiti. Zasad David nije spomenuo povratak kući. Strah da se nikad neće vratiti polako ju je ubijao.

No, donijela je odluku one večeri kad je otkrio da je Law njegov otac. David bi je mrzio do kraja života da ga je samo još jedan dan držala podalje od Lawa. Gotovo je poludjela nakon što ga je gledala kako odlazi s njim i ostavlja je samu. Ali duboko u sebi znala je da je pravilno postupila.

Organizirali su se tako da ga Law svako jutro vozi u školu, koja mu uopće nije bila usput za odlazak u Svemirski centar Johnson. Nije se žalio zbog toga. Poslije podne je ona odlazila po Davida u školu. Provodili su zajedno sat ili dva, a tada bi ga Law pokupio kad se vraćao s posla.

Čeznula je za tim satima s Davidom i nije dopustila da ih išta ometa, niti posjeti majci u domu za starije i nemoćne osobe, niti njezin posao. Gubitak narudžbe za telefonski imenik bio je financijski i profesionalni poraz. Bila je dvostruko razočarana jer joj je to onemogućilo da Davidu priredi iznenađenje što ga je planirala za njegov rođendan.

Međutim, nekoliko dana nakon što su je odbili za taj posao, agencija gospodina Howarda ju je kontaktirala radi jednog drugog projekta. Bila je polaskana i ushićena. Rad je veoma dobro napredovao, a klijent je s njom već raspravljao o budućoj suradnji.

Sva je treperila zbog Davidova iznenađenja koje je, zahvaljujući narudžbi što ju je dobila, ipak postalo moguće. Bit će to »posve otkačeno«, kako bi on rekao. Uživala je u spoznaji da za njega može napraviti nešto posebno.

Nije bilo lako nadmetati se s Lawom. Nekoliko je puta poveo Davida na letenje, a David je to obožavao. David je čak bio s njim u Annapolisu, gdje je Law održao govor na promociji kadeta.

David je, prirodno, imao zvijezde u očima i uvijek je pun entuzijazma pričao o svim divnim stvarima što ih je njegov otac za njega učinio. Marnie je bila sretna zbog njega, ali nije se uspijevala osloboditi ljubomore. Večeras će ona biti razlog zvijezda u Davidovim očima.

Do sredine poslijepodneva očistila je kuću, ukrasila dnevni boravak i pripremila sve za večeru kako bi bilo spremno za pećnicu. Istuširala se i odjenula, čestitajući sebi na savršenom planiranju, te je silazila stubama kad je telefon zazvonio.

- Zdravo, mama.

- Zdravo, krećem. Hoćeš li biti ispred škole ili dvorane?

- Drago mi je da sam te uhvatio. Tata je već ovdje. On će me odvesti. Doći ćemo čim završim.

Marnieno je razočaranje bilo tako golemo da nije mogla govoriti.

- Mama? Jesi li ondje?

- Sva-svakako. Samo sam...

- Zaposlena. Znam. Tata je rekao da ćeš juriti naokolo u nastojanju da sve bude spremno za večeras. Ako me on odvede na vozački, to će biti velika pomoć, točno?

- Točno - potišteno je rekla.

- Nemoj se posebno truditi oko večere. To je samo moj rođendan.

- Posebno ću se truditi ako to želim, baš ti hvala. - Neće mu staviti do znanja koliko je razočarana. Time bi mu samo pokvarila dan. - Čuvaj se, Davide. Sretno. Uspjet ćeš. Ja ću te čekati kako bih ti čestitala kad se vratiš.

- Dobro, vidimo se.

Spustila je slušalicu, osjećajući kako je depresija obavija poput zagušljivog plašta. Predala se tomu samo na trenutak, a zatim ju je snagom volje odbacila.

Danas je Davidov šesnaesti rođendan. Ni on ni Law nisu mogli znati koliko se radovala da će ga odvesti na vozački ispit. Nisu je namjerno isključili. To je bio znak pažnje, a ne zlobna gesta.

Još je morala obaviti nekoliko stvari prije njihova dolaska. Ovo je razočaranje neće spriječiti u namjeri da Davidu priredi krasan rođendan koji nikad neće zaboraviti.

- Nije ni čudo da si u tako sjajnoj formi - Law je rekao Davidu kad je odgurnuo svoj tanjur. - Cijeli život hraniš se ovakvim obrocima.

- Rekao sam ti da odlično kuha. - David se ozareno nasmiješio Marnie prije nego je u usta ubacio posljednje domaće pecivo. - Ali nadmašila si sebe današnjim pečenjem, mama.

Uživala je u njegovim pohvalama. - Drago mi je da si zadovoljan. Samo se nadam da si ostavio mjesta za desert.

- Ovaj kut ovdje. - Pokazao je mjesto između svojih rebara. Tako su se znali igrati dok je bio dijete.

- Onda te neću pustiti da dugo čekaš. Poslužit ću ga čim raščistim stol. - Ustala je i počela slagati stvari na pladanj.

- Pomoći ću ti. - Law je odgurnuo stolicu.

- Ne moraš.

- Znam da ne moram.

- Dakle, meni je rođendan, pa ću samo ovdje sjediti i vidjeti koliko glasno mogu podrignuti.

- Davide Hibbs, ti...

- Samo se šalim, mama.

Iskrivila je lice u grimasu i odnijela pladanj u kuhinju.

- Kamo ovo ide? - pitao je Law, podigavši kristalne posudice za sol i papar.

- Posljednji ormarić desno. Druga polica.

- Krasno postavljen stol. Izvrsna večera. - Hvala.

- Nema ničega što tako senzualno stimulira kao dobra večera upotpunjena cvijećem, svijećama i... -Prišao joj je iza leđa i objmio je jednom rukom. Pokrio joj je dojku i palcem lagano pomilovao njezino osjetljivo središte. - Prelijepa žena.

Naglo je udahnula i okrenula se u njegovim rukama. - Law! Što radiš?

- Uživam više nego cijeloga dana - šapnuo je uz zločesti smiješak prije nego je svoja usta toplo i posesivno spustio na njezina. Njegove su ruke kliznule na njezinu stražnjicu i privukle je.

- Bio sam ljubazan. Dao sam ti prostora. Dao sam ti vremena. Nisam navaljivao. Ali, dovraga, dovoljno sam dugo čekao. Želim te, Marnie. - Gurnuo je naprijed svoje bokove i gledao kako se njezine zjenice šire. - I ti mene želiš - rekao je promuklim glasom, a potom je poljubio dugim, senzualnim, predivnim poljupcem.

- Law? - Prošlo je nekoliko dugih minuta prije nego je uspjela dahnuti njegovo ime.

- Hmm? Bože, predivna si. - Pogledom je proučavao njezino lice.

- Law?

Jedva je ugrabila priliku da drhtavim glasom izusti njegovo ime, a zatim ju je ponovno poljubio, pri čemu su oboje strastveno, ali nježno istraživali usta jedno drugoga.

Na koncu je podigao glavu. - Naš sin čeka - promuklo je rekao. - Kasnije ćemo se vratiti na ovo. - Još je jednom palcem lagano dotaknuo njezinu dojku i osjetio kako joj se bradavica ukrutila. - Što prije, to bolje. U međuvremenu, kako ti mogu pomoći?

Mogao bi početi tako da je pridrži, jer nije bila sigurna da može stajati bez oslonca. Međutim, uspjela je. Uskoro su svjećice na torti bile upaljene i ona ju je odnijela u blagovaonicu gdje je David čekao.

- Nećete napraviti nešto sentimentalno kao što je pjevati mi 'Sretan rođendan', je li?

Marnie je pogledala Lawa i uputila mu vragoljast smiješak. Potom su njih dvoje glasno zapjevali. David se spustio na stolici i stavio prste u uši. Svi su se smijali prije velikog finala.

- Zaželi nešto.

- Mama. - David je zastenjao i zakolutao očima. No, ipak im je udovoljio i jednim dahom ugasio sve svjećice. Marnie je narezala čokoladnu tortu oko koje se tako silno potrudila i obojici servirala goleme komade, ali su ih slistili u rekordnom vremenu.

- Sad je vrijeme za darove. - Izišla je iz prostorije i vratila se s lijepo umotanom kutijom. - Najprije otvori ovu.

- Najprije? Misliš, ima više od jednog dara?

Zagonetno mu se nasmiješila i pjevušeći rekla:

- Nikad neću reći. Znaš što mislim o rođendanskim iznenađenjima.

Jedva uspijevajući obuzdati svoje uzbuđenje, stajala je iza Davidove stolice dok je iz kutije vadio novi komplet odjeće.

- *Cool*, mama! - uzviknuo je, podigavši hlače i košulju uza se. - Tako su *cool*.

- Sviđaju ti se?. - Da, super su.

Bili su tako zaokupljeni svojim razgovorom o odjeći, s etiketama koje su trenutno u modi, da nisu opazili kad se Law primaknuo prozoru i pogledao van.

Kad se opet okrenuo prema njima, glavom je pokazao prema prednjem dvorištu. - Morat ćeš izići kako bi otvorio moj dar - rekao je Davidu.

- Izići?

- Hajde. I ti, Marnie.

Law ih je požurivao van. David je napravio samo nekoliko koraka i već je opazio blistav nov sportski automobil parkiran na kolnom prilazu. Naglo

je stao. Iskolačenih plavih očiju, otvorenih usta, zavrtio se oko sebe. -
Odakle je stigao?

- Dostavljen je. Baš na vrijeme, hvala nebesima.

- Želiš reći da je to... to je... to je dar za mene?

- Sretan rođendan. - Law mu je pred nosom mahao ključevima.

David je zurio u ključeve, u Lawa, u Marnie. Zatim je izveo salto unatrag na travi, zgrabio ključeve iz Lawove ruke i jurnuo prema novom automobilu.

- Čekaj - rekao je Law, smijući se dok je trčao za njim - moram ti pokazati nekoliko stvari prije nego odjuriš u tome.

Law i David su sjeli u automobil. Marnie se neopaženo vratila u kuću. Bojala se da bi u svakom trenutku mogla početi vrištati, pa je stisnula šaku na usta.

Činilo se da joj se vedrina rođendanskog stola ruga. Brzo, ljutito, ugasila je svijeće na stolu. Nova odjeća što ju je darovala Davidu ležala je zaboravljena usred ukrasnog papira što ga je s ljubavlju pripremala. Činilo se da joj se i sve to smije. Širokim, bijesnim pokretom ruke pomela je sve sa stola na pod.

Iz džepa na suknji izvadila je još jednu kutijicu umotanu kao dar i pokušala je uništiti, noktima kidajući papir i vrpču.

- Rekao je neka ti prenesem da je otišao Jacku pokazati automobil, ali da se neće dugo zadržati - kazao je Law, radosnim koracima ušavši u kuću.

- Nisi baš mnogo rekla - Naglo se zaustavio kad se okrenula prema njemu, doimajući se poput kobre spremne za napad.

- Što sam trebala reći, Law? Što? Ne, ne bi trebao prihvatiti automobil? Da je previše skup i napadan za školarca koji je tek danas dobio svoju vozačku dozvolu? Da si se trebao najprije posavjetovati sa mnom? Da nisi imao pravo darovati mu nešto takvo? Što sam od svega toga trebala reći da bih uništila Davidovu radost?

Nekoliko trenutaka ništa nije rekao. - Nije mi palo na pamet da se posavjetujem s tobom - reče na koncu.

- Pa, trebalo je. Ja sam njegova majka. - A ja sam njegov otac.

- Ti si Djed Mraz! - viknula je.

Suze su tekle niz njezine zajapurene obraze, ali nije to ni opazila. Niti je bila svjesna da drži ruke stisnute uz tijelo, a njezino se tijelo ukočilo od bijesa.

- Ušao si u Davidov život donoseći darove. Ti si veći od života, veličanstven, poput nekakvog boga. Lako je biti roditelj ako ne mijenjaš pelene ili probdiješ cijelu noć kada dijete boli uho. Nikad ga nisi morao disciplinirati dok ti se srce kidalo jer se to mora. Ne, sve si to propustio, zar ne?

- Ti si odlučila odgajati Davida.

- I ponovno bih tako odlučila. Volim ga. Hranila bih ga na vlastitim prsima da sam imala mlijeka. Žrtvovala sam se kako bih mu osigurala kvalitetan život.

Podigla je ruku kako bi zaustavila komentar na koji se spremao. - Sve što sam učinila, radila sam rado. Niti želim, niti očekujem njegovu zahvalnost. Znam da imam njegovu ljubav. Samo želim da ti znaš koliko mrzim što si se sad pojavio u njegovu životu i pokušavaš ga odvući od mene.

- Ne pokušavam, Marnie.

- Već jesi. Živi s tobom, a ne sa mnom. Ti si mu dao automobil iz snova svakog mladog momka, a ja sam mu dala...

Prekinula se i okrenula mu leđa, stežući malenu kutiju u svojim šakama.

- Što?

- Samo idi. Vani čekaj Davida. Ne želim te ovdje. Bijesna sam na tebe jer me omalovažavaš.

- Što je u toj kutijici? Još jedan dar?

- Idi, Law. - Posegnuo je oko nje i istrgnuo joj kutijicu iz ruku. - Daj mi to. - Pokušala je vratiti kutijicu, ali ju je držao iznad glave, izvan njezina dohvata. Otvorio ju je. Komplet ključeva pao mu je u ruku.

- Automobil. - Opsovao je, zatvorio oči i protrljao ih.

Obrisala je suze s obraza i prkosno ga pogledala. - Rabljeni automobil. Nije nov, nije sportski, nije *cool*. Samo pouzdano prijevozno sredstvo. Skakao bi od veselja zbog toga da mu ti nisi kupio onaj brzi stereo na kotačima! - Ljutito je pokazala prema kolnom prilazu.

- Marnie, ja sam...

- Ne! - oštro je rekla, odmaknuvši se od njegova dodira. - Ne želim tvoju ispriku, ni tvoje sažaljenje. Ništa ne želim od tebe. Nikad nisam. Ne mogu Davidu zaniijekati prednosti što mu ih ti možeš pružiti, ah ja osobno ništa od tebe neću primiti.

- Nikad se nisam želio upletati između vas dvoje. Sigurno mi nije bila namjera da te povrijedim.

- Pa, bez obzira na svoje dobre namjere, upravo si to učinio, Law. Sad te samo molim da odeš. - Osjećala je kako gubi kontrolu nad sobom. Kako bi se pribrala, stisnula je ruke oko struka. - Ne želim da ponovno dođeš ovamo. David će možda odlučiti da zauvijek živi s tobom. Ako to učini, on i ja ćemo dogovoriti zajednička druženja, ali tebe više ne želim vidjeti.

Uperila je prst u sredinu njegovih prsa. - Nikad, nikad mu nemoj reći za automobil što sam mu ga ja kupila. Samo bi se loše osjećao i imao bi grižnju savjesti.

Sagnuvši se, pokupila je novu odjeću i pažljivo je složila. - Evo, možda će željeti ovo nositi prije nego ga ponovno vidim. - Pružila ju je Lawu.

Potrčala je na kat i jedva uspjela zatvoriti vrata svoje sobe prije nego se prepustila bujici suza.

Kad je idućeg jutra ušla u kuhinju kako bi skuhalo kavu, iznenadila se ugledavši je besprijeekorno čistom. Iz blagovaonice su, također, nestali svi tragovi rođendanske večere, premda je cvjetni aranžman još uvijek bio na stolu. Očito su Law i David sve počistili prije nego su otišli.

Pijuckajući kavu, pitala se kako će se riješiti automobila što ga je upravo kupila. Možda će ga trgovac automobilima uzeti natrag i vratiti joj barem dio novca. Dok je razmišljala o tome, zazvonio je telefon.

- Gospođica Hibbs?

- Da.

Čovjek se predstavio kao jedan od liječnika u domu za starije i nemoćne osobe. - Vaša je majka prije nekoliko minuta imala snažan moždani udar. Vozilo hitne pomoći upravo je prevozi u bolnicu.

15. poglavlje

Bio je sumrak kad je skrenula u Lawovu ulicu. Parkirala je ispred njegove kuće i trenutak samo sjedila za volanom, previše umorna i potištena da bi se pomaknula.

Na koncu je skupila dovoljno energije da otvori vrata automobila i zaputi se do ulaza u kuću. Čula je kako se u unutrašnjosti oglasilo zvono i Venerino sumnjičavo režanje prije nego je Law otvorio vrata. Na sebi je imao samo mokre kupaće gaćice. Činilo se da se šokirao kad ju je ugledao.

- Zdravo, Law. Je li David ovdje?

- Nije.

- Oh. - Nije razmišljala dalje od vožnje dovdde i razgovora s Davidom.

- Uđi.

Trebalo joj je manje energije da ga poslušaa nego da smišlja neko drugo rješenje. Ušla je, a on je zatvorio vrata. Venera ju je pažno promatrala, a potom joj je prišla i onjušila joj koljeno. Automatski je ispružila ruku i potapšala životinju po glavi.

- Još nisam vidio tako nešto - prokomentirao je Law, provukavši prste kroz mokru kosu. - Premda su retriveri po karakteru blagi psi, Venera gotovo živu pojede svaku drugu predstavnicu ženskog roda.

- Jasno joj je da ja ne predstavljam prijateljstvo. -Zatim je, bez ikakva uvoda, rekla: - Moja je majka umrla danas poslije podne.

Law se prestao smiješiti. Spustio je ruku niz tijelo. Gledala je kako guta slinu. Pogledao je u stranu, a zatim natrag. - Žao mi je, Marnie. Što se dogodilo?

-Jutros je imala još jedan moždani udar. Najgori dosad. Stigla sam u bolnicu samo nekoliko minuta nakon što su je doveli onamo. Cijeli sam dan provela s njom na odjelu intenzivne njege.

- Cijeli dan? Sama? Zašto nas nisi nazvala?

- Nije bilo razloga za to. Uopće nije došla k svijesti.

- Ali ti si bila pri svijesti, i nisi to trebala sama prolaziti.

Odmahnula je glavom. - Davidu bi bilo nelagodno u bolnici. Nije se mogao oprostiti s bakom, pa bi njegovo zadržavanje ondje bilo besmislena obveza. Ovako je bolje. Umrla je veoma mirno. Valjda je to najviše čemu se bilo tko od nas može nadati. Mada je - rekla je, sad nekako s mukom -umrla kao nesretna žena.

- Marnie.

Law je ispružio ruke i uhvatio je za uska ramena. Opirala se, ali ju je tvrdoglavo držao, ne puštajući je. Na koncu se Marnie predala i dopustila mu da je privuče uza se.

Naslonila je obraz na njegova naga, vlažna prsa Zavukao joj je u kosu prste jedne ruke. Drugom joj je utješno trljao leđa.

- Žao mi je, Law. Tako mi je žao.

- Žao ti je? - Pustio ju je da tiho plače nekoliko minuta, a zatim šapne: - Pričaj mi o tome.

Glasno je šmrncnula. Sva se smočila od njega. Njegove su kupaće gaćice ostavile veliku tamnu mrlju na prednjoj strani njezine suknje, ali to nije ni opazila.

- Kad sam je jednog dana ovog tjedna posjetila, pitala sam je zašto ti je slala ona pisma.

- Je li to pokušala zanijekati?

- Nije. Kao što si pogodio, željela je da bude otkrivena. Zato je na oмотnice stavljala moju adresu. Rekla je da je znala da ćeš nam ući u trag.

- Kako je znala da sam ja Davidov otac?

- Cijelo je vrijeme sumnjala u to, pa je rekla da bi morala biti glupa kad to ne bi znala. Matematički se tvoja veza sa Sharon poklapala s datumom Davidova rođenja. Što je David postajao stariji, to ti je više sličio.

Marnie je podigla glavu i pogledala ga. - Law, nije ti ta pisma slala radi Davidove dobrobiti. Uopće nije mislila na njega. Samo je bila zlobna.

- Ne moraš se ispričavati zbog nje, Marnie.

- Osjećam da moram. Što smo više razgovarale, to je ona postajala sve osvetoljubivija. Pitala me zašto bi tebi trebalo dopustiti da i dalje živiš privilegiranim životom, a cijela se njezina obitelj zbog tebe raspala.

Nagnula je glavu naprijed, oslonivši čelo na njegova prsa. - Činilo se da je majka zaboravila kako je Sharon bila buntovna i prepredena. Nisam vidjela nikakve koristi od prepiranja s njom. Osim toga, bojala sam se. Liječnik me upozorio da joj je krvni tlak visok.

- Uvjeren sam da si to obavila na najbolji mogući način. I tek toliko da se zna, moj je život mnogo ljepši otkako se David pojavio u njemu. - Spustio je bradu na njezino tjeme. - Jesi li joj rekla da boravi kod mene?

- Da, a ona se pakosno nasmijala. Željela je vjerovati da će ti on biti na smetnju. Odgovornost. - Podigla je glavu. - Žao mi je zbog bilo kakve mentalne muke što si je pretrpio zbog onih pisama, Law.

- Nije bilo muke. Razdraženosti, možda. I bilo je privremeno. Nemoj se više time opterećivali, Marnie. Gotovo je. Svi možemo biti zadovoljni. Ugodno se osjećala u njegovu zagrljaju; godile su joj njegove ruke oslonjene s obje strane njezina struka. Budući da je osjećaj bio tako ugodan, prisili se da se izvuče iz njegova zagrljaja.
- Gdje je David? Hoće li se uskoro vratiti? Moram mu reći za baku.
- Provest će noć kod prijatelja. Ne brini se - rekao je kad je opazio njezin izraz lica - nazvao s momkove roditelje prije nego sam pristao. Obitelj Moore.
- Jack Moore. On i David su već godinama dobri prijatelji. Dobra obitelj.
- To sam i ja zaključio, pa sam mu dopustio onamo pod uvjetom da do jutra bude u kući. Nisam želio da kruži automobilom u subotu uvečer.
- Slažem se. Pa, onda ću ga potražiti kod njih. Doviđenja, Law. Hvala što si mi dopustio da se isplačem na tvojim... - Umjesto da kaže riječ prsima, završila je slabašnim osmijehom i okrenula se prema vratima.
- Hej, hej. - Uhvatio ju je za ruku i okrenuo natrag. - Smijem li dati jedan prijedlog? - Upitno je nakrivila glavu. - Zašto ne dopustiš Davidu da se lijepo provede? Večeras se ionako ništa ne treba učiniti, zar ne?
- Ne. Sve je već organizirano.
- Onda je sutra ujutro dovoljno rano da David čuje tužnu vijest. Ovo je zabava za kraj školske godine. Pepsi, pizza i Playboy, koliko god mogu podnijeti, rekao mi je.
- Pa... - Nekoliko je puta prošla prstima kroz kosu. - Valjda imaš pravo. Zašto bi mu trebalo pokvariti večer? Nazovi me ujutro kad se vrati kući, pa ću ponovno doći.
- Posegnula je za kvakom. Law ju je opet uhvatio za ramena.
- Smijem li dati još jedan prijedlog? - Ponovno ga je upitno pogledala. - Ostani noćas ovdje.
- Zabezegnuto ga je gledala. - Što?
- S obzirom na tvoje emocionalno stanje, bila bi prijetnja na autocesti. Osim toga, sumnjam da imaš snage odvući se do automobila. Bez obzira na svoje fizičke mogućnosti, mislim da noćas ne bi trebala biti sama.
- Snaći ću se.
- Ali zašto bi se trebala snalaziti? Imam nekoliko spavaćih soba u kojima nikad nitko nije spavao.
- Premda su kreveti sigurno korišteni.
- Lecnuo se. - Zar ti nikad ništa ne zaboravljaš? Obećavam da te noćas neće uznemirivati nikakvi napola odjeveni parovi. Svi moji prijatelji znaju da sad ovdje živi tinejdžer i da je takvo ponašanje zabranjeno.
- Što si im rekao?
- Da će morati naći neko drugo mjesto.
- Mislim, o Davidu.
- Ništa im nisam rekao.
- Jer ne želiš skandal.

- Jer nikomu ne dugujem objašnjenje za erekciju što sam je imao prije sedamnaest godina! - Obuzdao je svoju ljutnju i mirnije nastavio: - Ako im objasnim o njemu, znači da bih morao objasniti i o tebi, ženi koju on zove mamom. Objašnjavati tebe postaje prokleta komplicirano. Zato sam pustio da ljudi sami stvaraju zaključke.

- I?

Slegnuo je ramenima. - Ne znam. Nitko se još nije usudio iznijeti mišljenje o tome odakle se on stvorio. Ali svi mu jedu iz ruke. Nekoliko je puta bio sa mnom u centru. Zapanjuje me koliko zna o svemirskom programu.

- To ga zanima otkako zna za sebe.

- Zanimanje što si ga ti njegovala. Hvala. - Snažnim ju je prstima uhvatio za zapešće i lagano je povukao. - Dakle, hoćemo li to obaviti na miran način?

- Nećemo to nikako obaviti.

Usne su mu se trznule, najavivši značajan osmijeh. - Nikad?

Naglo se okrenula i ponovno pružila ruku prema kvaki.

- Dobro, dobro, oprost. Loša šala i još lošije izabran trenutak. Vidiš, u našem uredu, kad ne brbljamo o letenju, brbljamo o seksu. Zato mi ove dvosmislene dosjetke katkad prirodno izlete.

Čvršće joj je stisnuo zapešće. - Najbliži tuš je u ovom smjeru.

- Law, ne mogu - bunila se dok se spotala za njim prema krilu kuće u kojem su se nalazile spavaće sobe.

- David mi nikad ne bi oprostio kad bih te noćas ostavio samu. On misli da si ti objesila Mjesec.

- Ali ti si hodao po njemu.

Dobacio joj je prijekoran pogled. - Pobrkala si me s Neilom Armstrongom. Nikad nisam bio na Mjesecu. Ovamo. - Povukao ju je u veliku spavaću sobu, tako besprijekorno čistu da se doista činilo kako ondje nikad nitko nije bio. - Kupaonica je ondje. Istuširaj se. Pripremit ću ti nešto za jelo.

- Nisam gladna.

- Pa, ja jesam. Idemo, Venera. Dajmo dami malo privatnosti.

Izišao je, a Venera je slijedila korake njegovih bosih nogu. Marnie se polako zavrtjela, promatrajući okolinu. Duboko je udahнула i shvatila da joj je zapravo drago što je Law odlučio umjesto nje. Bila je iscrpljena, a tuširanje je zvučalo veoma primamljivo.

Kupaonica je bila uređena jednako lijepo kao i svaka druga prostorija u kući, a dizajnirana je za prepuštanje užicima. Mlazovi tople vode iz tuševa strateški postavljenih u sva četiri kuta ugodno su je masirali i isprali malo umora iz njezina tijela.

Obrisala se, mekanim ručnikom žustro istrljala kosu i ponovno navukla svoju odjeću. Bosa se zaputila prema kuhinji gdje je Law razgovarao s Venerom.

Opazio ju je krajičkom oka i okrenuo glavu. - Upravo sam pitao Veneru izgledaš li ti poput dame koja više voli majonezu ili senf.

- Ova dama više voli senf.

- Dobro.

- Ljuti. - Uzdigao je obrve. - Još bolje.

Obilno je namazao dvije kriške francuskog kruha pikantnim senfom, te dodao šunku i sir. Napravio je dva golema sendviča sa svim dodacima.

Zajahao je jednu naopako okrenutu stolicu i njoj pokazao drugu. Presvukao se u odrezane traperice i majicu Mornaričke akademije. Zbog tako ležerne odjeće, Marnie se ugodnije osjećala sa svojom mokrom kosom i bosim nogama.

- Nestani, Venera. Dobit ćeš ostatke. - Objesivši rep, Venera se ispružila u kutu. - David ju je razmazio. Hrani je sa stola.

Marnie se bacila na hranu, premda nije shvatila da tako pohlepno jede sve dok nije opazila kako se Law smiješi. - Kad si zadnji put jela?

- Sinoć. Fino je - rekla je i glavom pokazala svoj tanjur. - Očito se dobro snalaziš u kuhinji. Moju si počistio bolje nego ja.

- Uz Davidovu pomoć. Smatrali smo da je to najmanje što možemo učiniti nakon što si se onako potrudila oko njegove rođendanske večere.

Popila je nekoliko gutljaja ledenog čaja. - Što si, ovaj, što si mu rekao o mojem naglom nestanku? - Sad se sramila svojeg ponašanja. Onakav ispad bijesa, a zatim povlačenje na kat, sad se doimalo djetinjastim i iracionalnim, mada to tada nije mogla kontrolirati.

- Rekao sam mu da si se tako umorila od pripremanja proslave i da si emocionalno preopterećena, te si dobila napadaj plača i preklinjala me da te ostavimo na miru.

- I on ti je povjerovao?

- Prikriveno sam spomenuo 'ono vrijeme u mjesecu'. Taj problem uvijek sa sobom donosi nekakvu tajanstvenu auru koja učinkovito sprečava muškarce u postavljanju pitanja.

- Kako seksistički.

- Kako istinito.

Namrštila se na njega. - Obično nemam takvih ispada, čak ni u to vrijeme mjeseca.

- Pa, primijenio sam roditeljski autoritet i nisam mu pružio priliku da posumnja. Počeo sam dijeliti zadatke. Prije nego smo otišli, želio je poći gore i pogledati kako si, zahvaliti na večeri i novoj odjeći, i tako dalje, ali rekao sam mu da iz golemog iskustva znam kako je ženu u takvom raspoloženju najbolje ostaviti na miru.

- U jednome imaš pravo. Sinoć je bilo bolje da ste me ostavili na miru.

Ispružio je ruku preko stola i pokrio njezinu. - Što se tiče onog prokletog automobila, Marnie.

- Nije važno, Law.

- Hm. Neću dopustiti da se to razvija dok ne preraste u nerješiv problem. Da sam znao, nikad ne bih pokvario tvoje iznenađenje.

- Nisam smatrala potrebnim reći ti što planiram.

- Nisam kupio sportski automobil kao mamac. Dajem ti riječ. Čak sam mislio da ćeš biti uzbuđena zbog Davida. - Iskrivljeno se osmjehnuo. - Samo sam želio za njega učiniti nešto doista posebno.

- Kao i ja! - usrdno je uzviknula, raširivši ruku na prsima.

- Razumijem i žao mi je. Loše sam procijenio. Zasad samo to mogu reći, osim - zastao je i molećivo je pogledao - ti si ga imala cijeli njegov život. Bila si s njim na petnaest rođendana što sam ih ja propustio. Možda sam pretjerao kad sam mu darovao onaj automobil. Ali nemoj me osuđivati zbog toga prije nego dobro razmisliš. Ja sam nov u ovome. Neizbježno je da počinim nekoliko grešaka. Budi strpljiva, može?

- Može.

Osjećala se veoma malenom, i bilo joj je veoma neugodno zbog sinoćnjeg ponašanja, a uz to je bila i veoma pospana. Zapravo, jedva je držala oči otvorene. Kad je pogled svojih pospanih očiju usredotočila na Lawa, pozorno ju je promatrao. - Zar si mi nešto dao? - pitala je kad joj je odjednom sinulo.

- U tvom čaju.

- Stavio si mi narkotik u čaj?

- Ne narkotik. Riječ je o malenoj kapsuli koja ti ne može nauditi, a jamči ti miran san.

- Law! - U protest je unijela svu svoju snagu, ali je ipak zvučala slabašno poput mačića.

Obišao je stol i podigao je u naručje. - Vrijeme za spavanje.

- Ovo ti nikad neću oprostiti - mrmljala je uz njegova prsa. - Nije ni čudo da imaš toliko uspjeha kod žena. Najprije ih drogiraš.

- Samo one koje mi stvaraju probleme. - Spustio ju je ispred vrata kupaonice. - Skini tu odjeću.

- To nije potrebno.

- Jest, osim ako ne želiš da je ja skinem umjesto tebe.

Bilo je nemoguće voditi bitku volja kad ga čak nije mogla ni jasno vidjeti. Popustila je i zaputila se u kupaonicu.

- Iza vrata je kućni ogrtač. Pripremit ću ti krevet.

Poput mjesečara, spustila je odjeću na pod čim ju je skinula. Lagani pamučni ogrtač bio je napravljen za muškarca dvostruko većeg od nje, ali je bio ugodan i mekan na njezinoj koži. Preklopila ga je sprijeda i vezala pojas na struku.

Kad se vratila u sobu, Law je već odmaknuo pokrivače i upravo je rastresao jastuke. - Dobra cura. Upadaj.

Legla je, a on ju je pokrio. Udobno se namjestivši na jastuku, zatvorila je oči. - Ne želim umrijeti kao usamljena, nesretna, ogorčena žena poput

svoje majke, Law. Više tugujem zbog njezina nezadovoljstva nego zbog njezine smrti.

- Znam. - Među prstima je trljao pramenove njezine kose. Još nije bila sasvim suha i mirisala je po šamponu.

- Više nemam nikoga od obitelji.

- Osim Davida.

- A njega gubim.

- Ni slučajno. - Ispod njezinih spuštenih kapaka kliznula je suza. Obrisao ju je s njezina obraza, a zatim je polizao sa svojeg palca. - Želiš li čuti priču za laku noć?

- Pod uvjetom da ima sretan kraj. - Ti ćeš procijeniti.

- O čemu govori?

- Govori o jednom princu - veoma naočitom momku - koji je mislio da ima sve što mu svijet može ponuditi. Letio je visoko, doslovce i figurativno. Pravi umišljeni pastuh. Tada je jednoga dana primio pismo, a ono ga je odvelo do skromne kućice okružene cvijećem. Dama koja ondje živi, radi u gredici cvijeća kao neka seljanka. Ima blata na koljenima i malene kapljice znoja na gornjoj usni. Ali ona nije seljanka. Zapravo je princeza pod krinkom.

Ona ne zna da je princeza, ali svi oko nje to znaju jer je ljubazna, suosjećajna i prelijepa, blistave tamne kose i velikih sivih očiju, a njezina usta... Gospode, njezina usta. - Zastao je kako bi proučio usne što ih je nježno milovao vrškom prsta.

U svakom slučaju, princ je, nakon što je jednom pogledao u te velike sive oči i poljubio ona slatka, slatka usta, u sebi pomislio: Uh, momče, gotov si. Tipično za njega, počeo se ponašati poput kretena, nabacivati se neutemeljenim optužbama i prikriveno prijetiti da će priređivati divlje orgije na kojima zapravo ne želi sudjelovati.

Princeza uzvraća tako što je na njega bacila kletvu. Učinila ga je slijepim za sve druge žene. Prijeti mu smrt od terminalne erekcije, ali jedina žena koju vidi ili želi je princeza.

I tako je otišao do nekog mudraca i pitao: 'Što bih, dovraga, trebao učiniti po pitanju te princeze?' A mudrac mu kaže: 'Za jednog princa, stvarno si glup. Smisli neki način da je odvučeš u svoj krevet.'

Law se sagnuo kako bi vidio Marnienu reakciju na svoju neobičnu bajku. Nije bilo nikakve reakcije. Spavala je.

16. poglavlje

Marnie je duboko udahnula prije nego je otvorila oči. Tijelo joj je bilo mlitavo od klonulosti. Tromost je prožimala svaku njezinu stanicu. Otkucaji srca bili su snažni i spori. Gotovo je osjećala kako joj se krv kreće žilama. Nije se mogla sjetiti je li ikad ranije bila tako opuštena. Neaktivnost joj je izvrsno odgovarala.

Zijevnula je i protegnula se. Tada je njezina noga dotaknula tuđu. Ukočila se. Zatim se polako okrenula na drugu stranu.

Law je spavao kraj nje. Njegova je plava kosa bila razbarušena, a donja polovica lica doimala se tamnijom jer je bio neobrijan. Pokrivač mu je dopirao do struka. Prsa su mu bila gola.

Nepomično je ležala, jedva se usuđujući disati, i proučavala ga. Minute su prolazile. Savjest joj je govorila neka ustane s kreveta dok je to još uvijek sigurno. Tako bi se, kad se ponovno nađu oči u oči, mogli gledati čiste savjesti i pretvarati se da nisu

- Nisam sigurna.

- Razmisli o tome. - Uzeo je njezinu ruku spustio vreo poljubac na dlan, a zatim je položio na svoje spolovilo. Ispustio je tih, muževan zvuk zadovoljstva. - Nemoj žuriti.

Oči su mu potamnjele., a lice se iskrivilo od golema užitka kad je palcem prešla po baršunastom vrhu. - Ah, Marnie. - Nekoliko trenutaka kasnije, dok su mu se prsa brzo dizala i spuštala, zastenjao je: - Mamina dobra curica, kako da ne.

Okrenuo ju je na leđa i nagnuo se nad nju, pokušavajući odvezati čvor na pojasu kućnog ogrtača što ga je imala na sebi. Kad je uspio, nestrpljivo je odgurnuo krajeve ogrtača u stranu.

Njegova je žurba naglo prekinuta. Oštro je udahnuo. Pogledom je prelazio njezinim nagim tijelom, pohlepno, gladno. U očima mu se nazirao upitni izraz kad su na koncu prešle na njezino lice. - Lijepo si odrasla, balavice.

Počevši od ramena, njegove su ruke istraživale niz njezine, prateći svaku žilicu na njezinim nadlanicama, a potom su prešle na njezina prsa, zastavši kako bi joj pomilovale dojke, a zatim su nastavile put niz trbuh. Lagano je dlanom pritisnuo pahuljasti trokut dlačica prije nego joj je nastavio milovati vitka bedra.

Njegov je dodir izazvao milijun predivnih osjeta po njezinoj koži. Nije mogla ostati mirna. Izvila je vrat i leđa u reakciji na njegove prste na svojem trbuhu; savila je koljena kad joj je njegova ruka prešla preko boka. Prvi put u životu osjećala se obveznom jedino svojem tijelu i njegovim erotikim reakcijama na Lawova milovanja.

- Tako si lijepa - šaptao je. - Ne znam što bih najprije poljubio.

Odlučio se za njezina usta, a palcem joj je nestašno obrađivao bradavicu. Usne još uvijek vlažne od strastvenog poljupca, pritisnuo je na dojku. Zavukla mu je prste u kosu i dahnula njegovo ime.

- Znači li to da ili ne?

- Da - zastenjala je - da.

Vrhom jezika milovao je vrh njezine dojke. Marnie je ispustila zvuk sličan jecaju. - Još?

- Da.

Uvukao je njezinu bradavicu između svojih usana i sisao je nježnim žarom. Vrelina njegova jezika i potezanje njegovih usta pokrenuli su erotičnu eksploziju u njoj. Do tog trenutka nije znala kakav utjecaj na cijelo njezino biće može imati vođenje ljubavi. Postala je pohlepna i željela ga je cijeloga.

Reagirao je na njezine usrdne poticaje i namjestio se između njezinih bedara. Obavila ga je njezina toplina. Zadovoljno je promrmljao i gurnuo se naprijed.

Vrh njegova spolovila jedva ju je dotaknuo, jedva je okrznuo dragocjeno mjesto, ali to je bilo više nego dovoljno. Sva ljubav i žudnja što ih je u sebi nosila za njega koncentrirale su se ondje i manifestirale se u silovitom orgazmu.

Proletio je njezinim tijelom poput uragana. Osjetila ga je u trbuhu i dojkmama. Vrtoglavo se širio tijelom dok nije stigao do vrhova prstiju.

Njegov je učinak nastavio blještati i djelovati još dugo nakon što je kriza prošla.

Na koncu je otvorila oči i pogledala Lawa, zapanjena golemošću osjeta što ih je izmamio iz tijela koje nikad nije smatrala putenim. - Žao mi je.

Zabacio je glavu i glasno se nasmijao. - Zbog čega? Jer si jedna od najstrastvenijih žena ikad stvorenih? Bože, nevjerojatna si - šapnuo je i ovlaš joj poljubio usta. - Predivna i nevjerojatna.

- Neugodno mi je. - Cijelo joj se tijelo doimalo zajapurenim i grozničavim, a vrelinu je pojačavao način na koji su se njegove oči, ruke i usne kretale po njemu, uživajući u okusima i teksturama.

- Imaš krajnje osjetljive bradavice. - Njegov je glas bio prigušen od divljenja i žudnje.

- Neproporcionalno su velike - promrmljala je, pokušavajući odmaknuti njegove ruke, ali se nije previše trudila.

- Zar zato uvijek izgledaju ukrućeno?

- Ne izgledaju!

- O, da, izgledaju, balavice.

Njegovo korištenje riječi kojom ju je zvao prije sedamnaest godina oboje ih je iznenadilo. - To je drugi put da me tako zoveš. Nisam znala da se toga uopće sjećaš.

- Nisam se sjećao sve dok nisam počeo voditi ljubav s tobom.

- Zašto sada?

- Valjda se sjećam kako sam te jednoga dana promatrao na plaži i pomislio kako ćeš biti čarobna za nekoliko godina. - Vrhovima prstiju nježno je prelazio preko njezinih bradavica. - Sjećam se da mi je bilo žao što neću biti u blizini da te vidim kako se pretvaraš u ženu. Sebično je, ali drago mi je da ti je taj glupi kujin sin slomio srce.

- Koji glupi kujin sin?

- Onaj kojeg si voljela. Onaj koji te odbacio.

- Oh - rekla je slabašnim glasom.

- Da nije bilo njega, sad ne bi bila slobodna. - Sagnuo je glavu i poljubio jednu ružičastu bradavicu. - Sigurno pravilno razmišljam.

Nastavio joj je spuštati poljupce niz tijelo, ne obazirući se na njezino zadihano protestiranje kad su njegova usta stigla blizu vrha njezinih bedara.

- Law - uzdahnula je kad ih je razmaknuo. Nježno ju je milovao, zatim ljubio, kušajući njezino nedavno slatko oslobađanje. Vještini je jezikom milovao, uranjao i zadirkivao sve dok ponovno nije stigla do ruba delirija.

Law se smjestio iznad nje, spreman ući. - Marnie, ovo je bilo dugo čekanje. Otvori oči i pogledaj me.

Nije samo otvorila oči, već mu je obavila ruke oko vrata. Uz dug, dubok uzdah, uronio je u nju. Trenutak je bio nepomičan, isprekidano je disao i zurio u njezino lice.

- Zar nećeš... ?

- Još ne - tiho je rekao uz kut njezinih usta. -Tvoja su usta tako provokativna.

- Jesu?

- Hmm. Jednom ću ti prigodom reći kakve sam maštarije imao o njima.

- Reci mi sada. - Ne.

- Zašto ne?

- Tebi bi bilo neugodno, a ja još ne želim svršiti. Hoću, ako budem pričao o tome.

Nagnuo joj je glavu unatrag i poljubio je. Zatim je spustio ruke niz njezino tijelo i čvrsto je uhvatio oko struka, te je podigao do svojih bokova i počeo milovati njezinu nutrinu.

Marnie je drugi put probudilo tiho Venerino grebanje. Fizički iscrpljeni, ona i Law su ponovno zaspali. Njezini su udovi bili posve isprepleteni s njegovima. Jednom je rukom posesivno pokrio njezinu dojku, a prste druge zavukao joj je u kosu. Kad se pokušala izvući, mrzovoljno je progundao: - Budi mirna.

- Moram ustati. Osim toga, Venera mora izići.

- Ta kuja - promrmljao je, okrenuvši se na leđa i nogom odmaknuvši plahtu. - Pustit ću je van i skuhati kavu. - Zagrlio je Marnie oko vrata i poljubio je. - Čuvaj mi mjesto. - Pustivši je, spustio je noge s kreveta i zaputio se prema vratima sobe, ravnodušan prema svojoj golotinji.

Marnie nije bila tako ravnodušna. Ležala je usred beznadno zgužvanih plahta i divila mu se sve dok se nije izgubio iz vida. Njezino je tijelo treperilo od spoznaje da ima najljepšeg ljubavnika na cijelom svijetu.

Zaputivši se u kupaonicu, opazila je da je njezino tijelo doživjelo drastične promjene u odnosu na prethodnu večer. Na dojkama i truhu

bilo je tragova njegove brade. Između bedara osjećala je neodređeni bol koji je više podsjećao na zadovoljstvo. Uživala je u svemu tome.

Nakon što se na brzinu istuširala, odjenula se. Noseći cipele u ruci, zaputila se kroz kuću prema kuhinji. Za oko su joj zapela odškrinuta vrata. Lagano ih je gurnula te su se otvorila.

Davidova soba. To se odmah vidjelo. Odjeća je bila razbacana naokolo, loša navika koja ju je nekoć iritirala, a sad je u njoj izazvala sjetu. Poster rock zvijezda, sportskih junaka, te jedan na kojem se nalazila ljepotica u bikiniju ukrašavali su zidove. Model Victoryja stajao je na pisaćem stolu, a kraj njega hrpa udžbenika.

Premda tu boravi tako kratko vrijeme, već je u sobi ostavio svoj neizbrisiv pečat. Osim njegovih poznatih stvari, ondje se nalazio nov televizor s ugrađenim videom, nešto što već odavno želi. Na noćnom je ormariću bio telefon, a činilo se da je nedavno instaliran. Kraj stereouredaja nalazio se niz novih kaseti.

Suze su zamaglile Marnien vid dok je izlazila iz sobe, zatvorivši vrata za sobom. Tek je sad shvatila do koje je mjere Law velikodušan. Ova kuća zasigurno Davidu izgleda poput raja. Ona ga je učila, iz nužde, da materijalne stvari nisu važne.

Mora ga odmah dobiti natrag. Inače će zauvijek biti izgubljen za nju. Čim ga vidi, tražit će da se vrati kući, gdje mu je i mjesto.

Law je navukao sportske kratke hlače. Bio je u kuhinji i tresao vrč narančina soka kad je ona ušla. - Kava će uskoro biti gotova.

- Ne želim kavu. - Njezin oštar ton zaustavio mu je ruku u zraku. - Jedino što želim od tebe je potpuno objašnjenje za skupe igračke kojima obasipaš Davida. Mislila sam da smo sinoć razjasnili problem tvoje ekstravagancije.

Pažljivo kontroliranim pokretima, spustio je vrč na stol. - Zar sam trebao uzeti natrag ono što sam mu već dao? Budi razumna, Marnie. Ono što smo sinoć razjasnili je da sam ja popustljiv roditelj jer sina nisam poznavao šesnaest godina, te da ćeš ti biti strpljiva sa mnom.

- Pa, nakon što sam zavirila u onu elektroničku zemlju čuda koja se predstavlja kao spavaća soba, mojeg je strpljenja upravo ponestalo.

Podbočio se. - Što je sad odjednom izazvalo ovo?

- Obasipaš Davida lijepim stvarima kako bi ga odmamio od mene! - optužila ga je.

- To nije istina.

- Mislim da jest.

- Zašto bih to učinio?

- Jer ti moraš biti prvi u svemu i kod svakoga. Glavni. Šampion. Broj jedan. Na vrhu.

- Prije manje od sat vremena - rekao je otegnutim glasom - ti si bila na vrhu. I uživala si u svakom trenutku. Ili bih trebao reći u svakom centimetru?

Zajapurila se od bijesa i nelagode. Spustila je cipele na pod i zavukla stopala u njih. Okrenuvši se na petama, žustrim je koracima krenula prema ulaznim vratima. Naglo ih je otvorila i našla se pred Davidom i Venerom koji su upravo kanili ući.

- Mama! - uzviknuo je. - Nisam mogao vjerovati kad sam ispred kuće vidio tvoj automobil. Što se događa?

Tako se iznenadila što ga vidi da nije mogla izustiti ni riječi. Također se bojala da će nešto u njezinu izgledu razotkriti što je posljednjih nekoliko sati radila u Lawovu krevetu.

- Riječ je o tvojoj baki, Davide - rekao je Law iza nje.

Marnie je napokon našla svoj glas i tiho ga obavijestila: - Umrila je jučer poslije podne.

- Jučer?

- Marnie i ja smo raspravili o tome i odlučili da ti nećemo kvariti zabavu. Ostavit ću vas dvoje same. Dođi, Venera. Idemo iza kuće.

Pas je slijedio Lawa iz hodnika, pa su Marnie i David ostali sami. Mučila ga je grižnja savjesti. - Uh, mama, tako mi je žao da nisam bio uz tebe kad se to dogodilo.

- Nisi mogao znati.

- Da, ali sinoć si bila sama.

- Ja... nije mi smetalo. Ionako mi je trebalo vremena za razmišljanje.

David je koraknuo naprijed i zagrlio je. - Sigurno se grozno osjećaš. Znam kako bih se ja osjećao da se tebi nešto dogodi.

Zagrlila ga je i privukla uza se. Suze su joj potekle niz obraze. - Hvala ti, dušo,

- Kad je sprovod? - pitao je, odmaknuvši se.

- Kasnije danas. Nisam vidjela razloga za odgađanje. Ona je sama sve unaprijed organizirala. Naravno, već smo imali grobno mjesto - dodala je, pomislivši na grobove Sharon i njezina oca.

- Tata i ja ćemo doći. U koliko sati?

Rekla mu je. - Obred će biti kratak. - Kimnuo je, pa mu je nekoliko plavih pramenova palo na čelo. Nagonski je podigla ruku i zagladila ih. - Jesi li se lijepo zabavio?

- Bilo je fantastično. Bili smo budni do četiri i igrali poker.

- Poker?

- Da, tata mi je dao nekoliko savjeta prije nego sam otišao, pa sam na koncu dobio deset dolara.

- Nisam čak ni znala za tu zabavu.

- Pokušao sam te jučer nazvati i pitati za dopuštenje. Sad znam zašto nisi bila kod kuće. Neko sam se vrijeme bojao da me tata neće pustiti.

- Zašto ne?

- Želio je znati hoće li Jackovi roditelji biti kod kuće, te hoće li biti alkohola ili droge ili nečeg tomu sličnog. Morao sam ga uvjeravati da je Jack u redu, kao i svi koji su bili pozvani. Rekao je da mi vjeruje, ali je

ipak nazvao gospođu Moore. - Nasmiješio se. - Sad imam dvoje strogih roditelja!

- Zar je Law strog s tobom?

- Imamo ono što on zove kućnim pravilima. Nema televizije sve dok se ne napravi sva domaća zadaća i on je pregleda. Samo jedno gazirano piće na dan, ali mogu dobiti svježeg voćnog soka koliko god želim. Telefonski su pozivi limitirani na tri po večeri, a svaki može trajati najviše petnaest minuta. Ako je stereo dovoljno glasan da ga on čuje, znači da je previše glasan.

- Veoma je sličan tebi, mama. Čak mi je rekao da se ne mogu cijelo ljeto izležavati naokolo, nego se moram zaposliti ako želim novac za benzin. Vidiš? Slaže se s tobom po tom pitanju. Rekao sam mu da sam ionako namjeravao raditi.

- Sviđa li ti se živjeti s njim, Davide? - Znala je da nije pošteno s njezine strane da ga dovodi u takvu situaciju, ali njezin je izraz lica zahtijevao iskren odgovor.

- Pa, naravno - odgovorio je, nelagodno gestikulirajući. - Ovo je krasna kuća. Sad bih bio veoma usamljen bez Venere jer sam se navikao na nju. Svaki dan nakon večere tata i ja razgovaramo o stvarima, baš kao ti i ja. Katkad se šalimo i smijemo, ali postaje ozbiljan kad se govori o temama kao što su vjera i poštenje, o onome što je doista važno, znaš?

Pokrio je usta kad je zijevnuo. - Uh, žao mi je, mama. Nisam se noćas naspavao.

- Zašto malo ne odrijemaš? Vidjet ćemo se kasnije poslije podne.

- Jesi li sigurna? Zar ne želiš da pođem kući s tobom?

- Ne, sve je u redu. Ti se odmori.

Vidjela je da mu je laknulo, mada ju je još jednom iskreno zagrlio. Već je izišla kad ga je čula kako dovikuje: - Hej, tata? Gdje si? - onako kako je običavao pozdravljati nju.

Kako se može nadmetati s njegovim biološkim ocem, koji je astronaut, koji mu može dati novi automobil i novi televizor, a ona se trudi više od godinu dana kako bi mu mogla staviti nove zidne tapete u sobu?

Ne može. Neće. Ne više.

17. poglavlje

Marnie se popela stubama ispred svoje kuće. Nije upalila svjetla, premda je već bio sumrak i ljubičaste su sjenke ispunjavale sve kutove.

U svojoj je sobi izula crne kožne cipele i odložila torbicu na komodu. Prišla je prozoru iznad stražnjeg dvorišta i nekoliko minuta zurila u prazno. Očaj ju je imobilizirao.

Baš kad se htjela okrenuti, opazila, je Davidovu nogometnu loptu zaboravljenu ispod grmova azaleja. Doimala se samotno, odbačeno i napušteno, te se činilo da predstavlja svu tugu u njezinu životu.

Teško uzdahnuvši, ispružila je ruke kako bi dosegla patentni zatvarač na leđima svoje crne haljine.

- Dopusti da ja to učinim.

Poskočila je, a zatim se naglo okrenula. Law je stajao na otvorenim vratima, još uvijek odjeven u tamno odijelo i bijelu košulju. Kad su se otkucaji njezina srca vratili u normalu, ukorila ga je: - Nasmrt si me prestrašio. Odakle si se stvorio?

- Slijedili smo te do kuće.

- Mi? Gdje je David?

- Poslao sam ga mojoj kući. Nije želio poći, ali rekao sam mu da je naš razgovor samo za odrasle i da on nije pozvan.

- Kakav razgovor?

- Onaj što ćemo ga upravo voditi. Najprije želim znati kako se držiš.

- Misliš, s obzirom na moju majku? - Kimnuo je. - Mirna sam jer znam da je ona našla svoj mir. Napokon.

- Dobro. Prije nego počnemo, najbolje da skineš tu haljinu. - Ušao je u sobu. - Okreni se.

- Neću skinuti haljinu, Law. Ako ćemo razgovarati, radije bih je zadržala na sebi.

Činilo se da nije sklon prepiranju. - Kako želiš, ali ja ću se malo raskomotiti. - Skinuo je sako i kravatu, te ih bacio preko kreveta. Otkopčao je gumb na ovratniku i zavrnuo rukave. - Evo. Mnogo bolje.

- Zapravo, drago mi je da si ovdje - rekla mu je. - I ja želim s tobom razgovarati.

- Reci.

- Ti prvi.

- U redu. - Podbočio se, duboko udahnuo i zagledao se u pod na nekoliko sekundi prije nego je podigao pogled do njezinih očiju. - David i ja smo raspravljali o tome, Marnie.

- O čemu ste raspravljali?

- Želimo se obratiti sudu i promijeniti njegovo prezime u Kincaid.

Riječi su je pogodile poput koplja. Gotovo je kriknula od bola. Mijenjanje Davidova prezimena označilo bi kraj. To bi zacementiralo njegov identitet. Bio bi Lawov sin. Ne njezin.

- Shvaćam - jedva je izustila.

- Želim ga javno priznati.

- Ne moraš, Law. Javno razotkrivanje kojim ti je moja majka prijetila nikad se neće dogoditi.

- Znam, ali javno mi se razotkrivanje sad čini važnim. Zapravo, želim da svi znaju tko je on i koliko mi znači. Jutros sam nazvao roditelje i rekao im za njega.

- Što su rekli?

Skrušeno je odmahnuo glavom. - Misliš, nakon što je prošao prvi šok? Sljedeći će vikend odmah doći ovamo kako bi upoznali svojeg unuka.

Razgovarao je s oboje i napravio mi ogroman račun za telefon. Mislim da je to ljubav.

Marnie je osjećala kako je guše suze, pa mu je okrenula leđa i ponovno prišla prozoru. - To je divno. Tako mi je drago zbog Davida. - Njezina je šutnja dugo trajala. - S obzirom na te vijesti, dobro je da sam i ja došla do nekih zaključaka.

Njezina su se uska ramena uzdigla kad je duboko udahнула. - Neću se boriti protiv tebe za skrbništvo, Law. Kao prvo, ne bih se mogla mjeriti s tobom. Ti si njegov biološki otac. Tvoj kredibilitet govori sam za sebe. Ja sam bila izvrsna majka, ali čini se da zasad i tebi odlično ide, a to me, priznajem, iznenađuje.

Kao drugo, ne želim Davida dovesti u situaciju da mora birati između nas. Voli mene. Voli tebe. Vjerujem da ga oboje volimo i želimo ono što je za njega najbolje. Sretan je dok živi s tobom. Želi tvoje prezime. Mislim da bi bilo najbolje da se za stalno preseli k tebi. Namjeravam mu to reći.

Grlo ju je boljelo od emocija. Jedva je uspijevala istisnuti riječi. - Za dvije godine ionako ide na fakultet.

Sagnula je glavu. - Nisam bila baš posve nesebična, znaš. Od trenutka kad mi je Sharon rekla da je trudna, željela sam to dijete jer sam htjela imati nekoga koga ću voljeti i tko će voljeti mene. Dijete za kojega bih se skrbila instinktivno bi me voljelo.

- Sharon je monopolizirala pažnju naših roditelja, makar i na negativan način. Iscrpila ih je. Imali su veoma malo energije za mene. Stoga sam trebala Davida jednako kao i on mene.

Pogledala ga je preko ramena. - Ali više mu nisam potrebna da bih se skrbila za njega. A ne mogu ga opteretiti odgovornošću da mene usrećuje, ispunjava moje potrebe. Neću.

- Osjećam potrebu prekinuti te - reče Law. - Nisi li malo previše stroga prema sebi?

- Ne pokušavam zvučati kao mučenica. Nemoj misliti da samu sebe tako doživljavam. Cijeli sam dan pripremala ovaj govor. Svaka je riječ iz srca. Molim te, dopusti da završim. Ima još nešto. - Kimnuo je, pokazujući joj neka nastavi.

- Ono što se jutros dogodilo...

- Hmm?

- Ima nekoliko razloga za to.

- Dobra predigra, kao prvo.

- Law, molim te.

- Oprosti. - Nestrpljivo je odmahnuo rukom.

- Užasno sam se osjećala nakon što je majka umrla. Beznadno, znaš. Pitala sam se kakva je korist od života ako ionako završi tako jedno i žalosno?

- Razumijem. Trebao ti je kontakt s drugim ljudskim bićem, kao i potvrda da bi život ipak mogao biti vrijedan življenja.
 - Da - rekla je, neodređeno iznenađena da je tako dobro razumio i uspio jasno opisati njezine osjećaje. - Upravo tako. I...
 - Ima još?
 - Situacija me zatekla u razdoblju veoma nabijenom emocijama.
 - Tražila si izlaz za svoje emocije. Izlaz koji se pojavio bio je seks, ultimativna emocionalna i fizička katarza.
 - Točno tako - tiho je rekla.
 - Je li to sve? - pitao je i zaputio se prema njoj. - Da.
 - Lažljivice.
- Naglo je podigla glavu. - Što?
- Lažeš. Postoji još jedan razlog za seks sa mnom. - Podigao joj je bradu.
 - Voliš me. Nije li tako, Marnie? - Progutala je slinu, ovlažila usne i trepnula. - Nije li tako? - ponovio je.
- Zatvorila je oči i kimnula.
- Ja sam bio glupi kujin sin koji ti je slomio srce.
 - Nisi mi namjerno slomio srce - rekla je i otvorila suzne oči. - Samo si mi onemogućio da volim nekog drugog muškarca. Čak ni ja nisam mogla znati da će tinejdžerska zaljubljenost ovako dugo trajati.
- Osjećala je kako joj se sa srca diže teret star sedamnaest godina. Za slobodu da glasno govori o svojoj ljubavi prema njemu vrijedilo je žrtvovati malo ponosa.
- Uvijek sam te voljela. Dok si se valjao na plaži s mojom sestrom. Kad su te lansirali u svemir. Kad si ljutito hodao mojim dvorištem, bijesan zbog anonimnih pisama. Oduvijek te volim, Law Kincaid.
- Obavio je ruke oko nje i privukao je uza se. - Marnie, moja draga Marnie, meni je trebalo dulje da shvatim, ali i ja tebe silno volim. - Sagnuo je glavu i poljubio joj čelo. Međutim, mrštio se kad se odmaknuo.
- To je bio sjajan govor što si ga održala, ali otprilike tri četvrtine su gluposti. Davidu ne bi palo na pamet da te ostavi i zauvijek se preseli k meni. To mi je nekoliko puta ponovio. Zapravo, ne bih se iznenadio da se upravo pakira kako bi se vratio kući.
 - Druga stvar je ta da nikad nisam mislio da si mučenica. Sigurno je da nisi sebična. Kad smo već kod toga, ti si najmanje sebična osoba od svih koje sam dosad upoznao. Imaš golemu sposobnost za ljubav, a ja to kanim iskoristiti. - Usnama je okrznuo njezina.
 - I da si mi dopustila da završim moj govor prije nego si ti započela svoj, saznala bi da David nije jedini Hibbs čije prezime želim promijeniti u Kincaid.
 - Što?
 - Mislio sam da bi promjenu prezimena i sklapanje braka mogao obaviti jedan sudac. Ubili bismo dvije muhe jednim udarcem. Trebalo bi samo

jednom ići do sudnice, a budući da je parkiranje u središtu grada katastrofa...

- Law!

- Što?

- Želiš se oženiti? Sa mnom?

- S tobom, naravno. Ti ćeš biti majka svih budućih malenih Kincaida. - Raširio je šaku na njezinu truhu i kliznuo dolje. - Zapravo, budući da sam s tobom prekršio vlastito zlatno pravilo i nisam poduzeo mjere opreza, možda se jedan već ugnijezdio u tebi.

Nježno ju je poljubio i zadržao usne uz njezine kad je dodao: - Kad sam posljednji put to radio bez kondoma, dobio sam glavni zgoditak, pa te želim što prije odvesti do oltara. Želio bih da moja druga djeca imaju sve prednosti, kao što je zakonitost, koje su Davidu bile uskraćene.

Pokrio joj je dojke, a njegovi su palčevi potražili njezina središta, ukrutivši ih zamamnim milovanjem.

- Želim te gledati kako hraniš našu djecu.

- Law. - Položila mu je dlanove na obraze i začuđenim šaptom izgovorila voljeno ime.

Nakrivivši glavu, ljubio ju je bez suzdržavanja. Obavila mu je ruke oko vrata dok se njezin jezik aktivno pario s njegovim, pokazujući senzualnost s kojom se rodila, ali koju je čuvala isključivo za njega.

- Ovo su pravila kuće - promuklo je rekao, prekinuvši poljubac dok je još imao kontrolu nad sobom.

- I dalje ćeš biti predivna osoba kao i dosad. Ja ću postati vjeran, ali užasno uspaljen muž.

- Suzette i njezini klonovi morat će nestati.

- Dogovoreno. Osim toga, niti jedna od njih ne može se mjeriti s tobom kad se opustiš među plahtama. - Njegov je smiješak polako nestao, te se ozbiljno zagledao u njezine oči. - Jedino čega se ne mogu odreći, Marnie, jest moj posao. Ako ne bih mogao letjeti, ne bih bio Law. Ako ne bih bio Law, ti me ne bi voljela. U redu?

- U redu.

- Bit će zastrašujuće - nastavio je jednako ozbiljnim tonom. - Obitelji prolaze kroz čisti pakao tijekom svemirskih misija. Vidio sam kako uzrokuju živčane slomove. Vidio sam kako razaraju brakove.

- Drugi brakovi nemaju mene - rekla je i samouvjereno zabacila glavu. - Ja sam čvrsta. Isto tako, imam golemo strpljenje. Pogledaj koliko sam dugo čekala tebe.

Oči su mu potamnjele od strasti. - Poznat mi je taj osjećaj. - Prilagodio je položaj svojeg tijela njezinom, pa se uopće nije morala pitati što slijedi, i posegnuo za njezinim patentnim zatvaračem. -Možemo li te sada napokon izvući iz ove haljine?

K R A J

Kratki sadržaj

Law Kincaid stigao je kao grom iz vedra neba, jednako privlačan kao i kad ga je Marnie Hibbs prvi put ugledala, prije sedamnaest godina. No, znala je koliko je opasno voljeti ženskara kakav je Law. A ovoga je puta morala štititi još nekoga, ne samo sebe. Law je čvrsto odlučio otkriti tko mu šalje anonimna pisma u kojima tvrdi da ima sina. Kad se pojavio na adresi pošiljatelja, sve se činilo očitim - osobito kad se pokaže da je Marnien sin njegova slika i prilika. Law se ne sjeća da je spavao s Marnie - no s druge strane, zaboravio je mnogo toga iz svoje lude prošlosti. Ali postoji kvaka: Marnie tvrdi da dječak nije njezin biološki sin. Reći nešto više moglo bi značiti gubitak dječaka kojeg voli više nego ikoga - i muškarca kojeg želi više od ičega.